

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

Ι. ΝΑΟΥ ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΥΛΟΓΙΑ

Έτος ΙΒ' • ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2013

Αριθ. Τεύχους 126

Ο ΕΝΟΡΙΑΚΟΣ ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΑΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ, ΑΓΙΑΣ ΦΙΛΟΘΕΗΣ

Τό Ένοριακό Φιλόπρωχο Ταμείο μας εορτάζει καί φέτος μέ ιδιαίτερα λαμπρότητα τήν προστάτιδα τοῦ Φιλανθρωπικοῦ ἔργου τῆς πόλεώς μας, τήν Ἀγ. Φιλοθέην τήν Ἀθηναία. Τό Ἐορταστικό πρόγραμμα ἔχει ὡς ἀκολουθῶς:

–**Δευτέρα, 18/2** καί ὥρα **5⁰⁰** μ.μ. Πανηγυρικός Ἑσπερινός μέ ἄρτοκλασία. Μετά τό τέλος τοῦ Ἑσπερινοῦ ἐνημέρωση γιά τίς ἕως τώρα δραστηριότητες τοῦ Ε.Φ.Τ. καί προβολή σχετικῶν φωτογραφιῶν στό Κέντρο Ἐνοριακῆς Ἀγάπης.

–**Τρίτη, 19/2** ὥρα **7³⁰** π.μ. Ὁρθρος - Θ. Λειτουργία καί Βράβευση τῶν ἐρανιστῶν τοῦ διεξαχθέντος μέ μεγάλη ἐπιτυχία **Ἐράνου τῆς Ἀγάπης**, καθῶς καί ἄλλων συνεργατῶν καί εὐεργετῶν τοῦ Φιλανθρωπικοῦ ἔργου τῆς Ἐνορίας μας.

–Θά ἐπακολουθήσῃ κέρασμα καί ὁμιλία τοῦ πρωτ. **Βασιλείου Κοντιγιάννη**, ἐφημ. τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἱπποκρατείου Νοσοκομείου, ὑπευθύνου γιά τήν ποιμαντική ἀσθενῶν τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καί Προέδρου Δ.Σ. τῆς Ἐθελοντικῆς Διακονίας Ἀσθενῶν Νοσηλευτικῶν Ἰδρυμάτων, μέ θέμα: **«Ἡ ἐθελοντική διακονία ἀσθενῶν σιά Νοσοκομεῖα καί οἱ δυνατότητες ἀνάπτυξης παρομοίων δραστηριοτήτων σιά πλαίσια τῆς Ἐνορίας»**. Ἐν συνεχείᾳ, θά ἐπακολουθήσῃ συζήτηση γιά τήν ἐπέκταση καί προοπτική τοῦ ἐνοριακοῦ φιλανθρωπικοῦ ἔργου στή βάση τῶν προτάσεων τῆς ὁμιλίας.

ἐνοριακή **ΘΥΛΟΓΙΑ**

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ

(Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν)

Ἀσκληπιοῦ 38 (Ἀθήνα) Τ.Κ.106.80

Τηλ.:2103612449 - Fax:2103627037 - e-mail: vasvolou@otenet.gr

www.agnikolaos.gr

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ἱ. Ναός Ἀγ. Νικολάου Πευκακίων

ΕΚΔΟΤΗΣ - Διευθυντής Συντάξεως: π. **Βασίλειος Ε. Βολουδάκης**

Καλλιτεχνική Ἐπιμέλεια: **Σαπφώ Νίνου**

Τυπογραφική Ἐπεξεργασία: **Σπύρος Κροντήρης & Δέσποινα Καρζή**

ΧΟΡΗΓΟΙ ΤΕΥΧΟΥΣ:

Οἰκογένειες **Κων/νου & Βασιλικῆς Γαραντζιώτη**

καί **Ἀγαθαγγέλου & Ἰωάννας Κυζιρίδη**

Εἰς μνήμην τῆς μητρός τους **Χρυσούλας Γκοτσίνα**

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ

Ἐπιτρέπεται ἡ μέ ὁποιοδήποτε τρόπο ἀναδημοσίευση τῶν ἀρθρῶν τοῦ τεύχους αὐτοῦ μέ τήν ἀπαραίτητη προϋπόθεση νά ἀναγράφεται στήν ἀναδημοσίευση ἡ πηγή προελεύσεώς τους καθῶς καί ὁλόκληρο τό ὄνομα τοῦ συντάκτου τους καί ὄχι μόνο τά ἀρχικά του, μέ τά ὁποῖα τυχόν δημοσιεύονται τά ἀρθρα στό περιοδικό μας.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

«Οὗτος κεῖται εἰς πτώσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον» (Λουκ. β' 35).

Μέ τρεμάμενα ἀπὸ συγκίνηση χέρια ὑποδέχεται στίς ἀγκάλες του ὁ πρεσβύτες Συμεὼν τό «σωτήριον τοῦ Θεοῦ». Καί ἐνῶ μέ τὰ σωματικά του μάτια βλέπει νήπιο τεσσαρακονθήμερο, πού προσφέρεται στόν Θεό σύμφωνα μέ ρητὴ ἐντολή τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, μέ τὰ μάτια τῆς Πίστεως διακρίνει τόν Χριστό Κυρίου. Εἶναι Αὐτός τόν ὁποῖο περιμέναν ἔθνη καὶ λαοὶ καὶ γιὰ τόν ὁποῖο εἶχε λάβει ἀπὸ τό Πνεῦμα τό Ἅγιο τὴν ὑπόσχεση «μὴ ἰδεῖν θάνατον» προτοῦ ἰδεῖ Αὐτόν. Τὰ γεροντικά του μάτια βουρκώνουν γιὰ τὴν ἐκπλήρωση τῆς Θείας ὑποσχέσεως. Ἡ γλῶσσα του κινεῖται γιὰ νὰ εὐλογήσῃ τὴν Παρθένο Μητέρα καὶ τόν σεμνὸ προστάτη Της. Ἐνῶ συγχρόνως διατυπώνει τὴν προφητεία: «Ἰδού, οὗτος κεῖται εἰς πτώσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραὴλ, καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον». Αὐτός δηλαδή πού τώρα προσφέρεται στόν Θεό εἶναι προορισμένος νὰ γίνῃ αἰτία πτώσεως καὶ ἀναστάσεως πολλῶν μεταξύ τῶν Ἰσραηλιτῶν. Ὅσοι θὰ ἀπιστήσουν σ' Αὐτόν, θὰ πέσουν καὶ θὰ καταστραθοῦν. Καὶ ὅσοι θὰ πιστεύσουν θὰ ἀναστηθοῦν καὶ θὰ ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ θὰ σωθοῦν. Διατί ὁμως ὁ Κύριος Ἰησοῦς εἶναι «σημεῖον ἀντιλεγόμενον»;

Δέν εἶναι περιέργον; Δέν ἦλθε στή γῆ γιὰ τὴν σωτηρία ὅλων τῶν ἀνθρώπων; Ἐτσι δέν Τόν προεφήτευσαν οἱ προφῆτες; «Ἐξῆλθεν εἰς σωτηρίαν λαοῦ σου» εἶπε ὁ προφήτης Ἀββακούμ (γ' 13). «Αὐτός σώσει τόν λαόν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν» (Ματθ. α' 21) βεβαίωσε ὁ ἄγγελος τόν Ἰωσήφ. Χαρά δέ μεγάλη εὐαγγελίσθηκε στοὺς ποιμένες, «ἥτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ» καὶ προσέθεσε: «ὅτι ἐτέχθη σήμερον σωτὴρ» (Λουκ. β' 10). Πῶς λοιπόν τώρα ὁ πρεσβύτες Συμεὼν προφητεύει, ὅτι γιὰ ἄλλους θὰ εἶναι πτώση καὶ γιὰ ἄλλους ἀνάστασις; Πῶς ἄλλοι θὰ βροῦν πλησίον Του τὴ σωτηρία καὶ τὴ λύτρωση καὶ γιὰ ἄλλους θὰ γίνῃ ἀφορμὴ νὰ κρεμνησθοῦν στήν ἄβυσσο τῆς ἀπωλείας;

Μάλιστα! Εἶναι ἀγαθός, πολὺ ἀγαθός ὁ Θεός. Γιατί; Διότι «πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι» (Α' Τιμ. β' 4). Ὅλων τῶν ἀνθρώπων θέλει τὴν σωτηρία. Καὶ ὄχι ἀπλῶς τὴν θέλει, ἀλλὰ δημιουργεῖ περιστάσεις γιὰ ὅλους νὰ Τόν γνωρίσουν, νὰ Τόν ἀκολουθήσουν, νὰ Τόν λατρεύσουν ὡς Θεό, νὰ Τόν κάνουν Σωτῆρα των. Σχέδιο θεῖον καὶ σοφόν γιὰ

κάθε άνθρωπο, θέτει σέ ἐφαρμογή γιά νά ἐπιτευχθεῖ ἡ σωτηρία. Ἡ πολυποίκιλος Σοφία τοῦ Θεοῦ χρησιμοποιεῖ γιά κάθε ἡλικία, γιά κάθε χαρακτήρα, γιά κάθε ψυχосύνθεση διαφόρους τρόπους γιά νά ἐλκύσει, νά ἐνθαρρύνει σέ μετάνοια, νά κερδίσει τοὺς πάντας. «Ὁ πατήρ μου ἕως ἄρτι ἐργάζεται καὶ γὰρ ἐργάζομαι» (Ἰωαν. ε' 17) ἐβεβαίωσε ὁ Ἰδιος.

Δυστυχῶς, ὅμως! Δέν ἀνταποκρίνονται ὅλοι στήν ἐργασία Του. Ἀντιδρῶν ποικιλοτρόπως. Γιατί νά τό ἀρνηθοῦμε; Ὑπάρχουν ἐκεῖνοι πού θεληματικά Τόν ἀρνοῦνται. Κλείνουν ἐρημητικά τὰ αὐτιά τους γιά νά μὴ ἀκούσουν τὴν ἀγία διδασκαλία Του. Ἀπιστοῦν στήν θεότητα Του. Δέν δέχονται τὴν σωτηρία πού τοὺς προσφέρει. Γίνονται πολλές φορές πολέμιοι καὶ ἐχθροὶ Του. Τόν ἀρνεῖται πεισμόνως ὁ Ἡρώδης καὶ εὕρισκει τραγικὸ θάνατο. Τόν ἀρνεῖται ὁ Ἰούδας καὶ Τόν προδίδει. Καὶ συντρίβεται κυριολεκτικά. Τόν ἀρνεῖται κατὰ ἓνα μεγάλο μέρος τό Ἰουδαϊκὸ ἔθνος καὶ δοκιμάζει τὴν φρίκη τῆς καταστροφῆς τῆς Ἱερουσαλήμ, μέ τὰ ποτάμια τοῦ αἵματος καὶ τὰ ἑκατομμύρια τῶν νεκρῶν καὶ αἰχμαλώτων. Τόν ἀρνοῦνται σύγχρονα καθεστῶτα, Τόν πολεμοῦν μέ μῖσος καὶ μανία καὶ ζητοῦν μέ κάθε τρόπο νά ἐξαφανίσουν τοὺς πιστοὺς τοῦ Ἐσταυρωμένου. Τόν ἀρνεῖται καὶ σήμερα ὁ ἄσωτος καὶ διεφθαρμένος μέ τὴν διαγωγή καὶ τὴν συμπεριφορὰ του καὶ καταστρέφεται. Ἀπιστεῖ ὁ μέθυσος καὶ ὁ χαρτοπαίκτης, διασπαθίζει υἱείαν καὶ περιουσίαν. Τόν ἀποστρέφεται ὁ πλεονέκτης καὶ ἄδικος καὶ καταντᾷ πειναλέος καὶ ψωμοζήτητης. Ποιὸς Τόν ἀρνήθηκε καὶ Τόν ἀπεστράφηκε καὶ δέν δοκίμασε τὴν πικρία, τὴν ἀπογοήτευση, τὴν θλίψη καὶ τὴν καταστροφή; Μάλιστα. Ὅλοι ὅσοι Τόν ἀρνοῦνται γίνονται δυστυχεῖς καὶ ταλαίπωροι, ἀποτυχημένοι καὶ ἀξιοθρήνητοι. Ποιὸς ὅμως φταίει γι' αὐτό; Πταίουν οἱ ἴδιοι, οἱ ὁποῖοι κατ' αὐτόν τόν τρόπο φέρθηκαν ἀπέναντί Του. Γιά ὅλους αὐτοὺς ἰσχύει καὶ θά ἰσχύει ἡ προφητεία τοῦ δικαίου πρεσβύτου Συμεῶν: «Οὗτος κεῖται εἰς πτῶσιν πολλῶν».

Β'

Ἀλλὰ δόξα τῷ Θεῷ! Ἐάν αὐτοὶ λαμβάνουν θέση ἀρνητικὴ ἀπέναντί Του, καὶ ἀποβαίνουν τοιουτοτρόπως σέ πτώση τους, ὑπάρχουν ἄλλοι πού σπεύδουν νά Τόν ἐγκολπωθοῦν, νά συμμορφωθοῦν πρὸς ἐκεῖνο τό ὁποῖο Ἐκεῖνος κηρύσσει. Εἶναι πρόθυμοι νά θυσιάσουν κάθε τί πού τοὺς χωρίζει ἀπὸ τὴν ἀγάπη Του. Τοῦ παραδίδουν τὴν καρδιά τους ὁλόκληρη. Τόν κάνουν Κύριο καὶ Θεό, Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴ τους.

Τόν πιστεύουν οἱ Απόστολοι καὶ Τόν ἀκολουθοῦν. Γίνονται ἀφοσιωμένοι μαθητὲς Του καὶ συνεχιστὲς τοῦ ἔργου Του. Τόν πιστεύουν οἱ ἐπιδεκτικοὶ Ἰουδαῖοι καὶ ἀποτελοῦν τὴν πρώτη Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων. Τόν πιστεύουν οἱ εἰδωολάτρες στήν Ἀνατολή καὶ Δύση καὶ ἀναδεικνύονται μάρτυρες καὶ ὁμολογητὲς, ὅσοι καὶ δίκαιοι

καί Ἱεράρχες καί ὑποδειγματικοί Χριστιανοί. Τόν πιστεύουν σοφοί καί ἐπιστήμονες καί γίνονται μεγάλοι ἀπολογητές καί ὑποστηρικτές τῆς πίστεώς Του. Τόν πιστεύουν αὐτοκράτορες καί βασιλεῖς καί εἶναι πρόθυμοι νά ἀνταλλάξουν τό βασιλικό τους στέμμα καί τήν πορφύρα μέ τόν σταυρό καί χάρη Ἐκείνου θυσία. Τόν παραδέχονται ἔθνη καί εὐημεροῦν καί δημιουργοῦν πολιτισμό καί μεγαλύνονται καί δοξάζονται. Τόν λατρεύουν ἄνθρωποι καί ἐπαγγελματίες κάθε γλώσσας καί φυλῆς καί ἐθνικότητας καί χρώματος καί ἀποτελοῦν ἐκλεκτά τῆς στρατευόμενης Ἐκκλησίας μέλη καί τῆς Οὐρανίου Βασιλείας πολῖτες καί κληρονόμοι. Τόν ὑπακούει ὁ τίμιος καί εὐσυνειδητος ἐργάτης καί ἐπαγγελματίας καί ὑπάλληλος καί εὐημερεῖ στή ζωή του. Τόν προσέχει ὁ ἐγγράμματος καί μορφωμένος καί σταδιοδρομεῖ ἐπιτυχῶς. Τόν ἀκολουθεῖ ὁ πιστός καί εὐσεβής οἰκογενειάρχης καί ἀπολαμβάνει πλούσια τίς δωρεές καί εὐλογίες μέσα στήν οἰκογένειά του. Εἶναι ἀποδεδειγμένον ἀπό τά πράγματα αὐτό: Ὅσοι Τόν πρόσεξαν καί Τόν ἐπίστευσαν εἶδαν τήν ἀνόρθωσή τους καί βρῆκαν τήν σωτηρία τους. Καί ἀπέβησαν κατ'αὐτόν τόν τρόπο εὐτυχεῖς καί τριμακάριοι, οἱ ἀναστημένοι καί πολῖτες τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Γιά ὅλους αὐτούς πραγματοποιήθηκε καί πραγματοποιεῖται ἡ προφητεία τοῦ δικαίου πρεσβύτου Συμεών: «Οὗτος κεῖται εἰς ἀνάστασιν πολλῶν».

Ω! Ναί. Ὁ Χριστός δέν εἶναι μόνο τό κέντρον τῆς ἱστορίας, γύρω ἀπό τό ὁποῖον στρέφεται ὁ κόσμος ὅλων τῶν αἰώνων, ἀλλά καί «ὁ λίθος τοῦ προσκόμματος καί ἡ πέτρα τοῦ σκανδάλου». Ὅσοι Τόν δέχονται σώζονται καί λυτρώνονται. Ὅσοι Τόν ἀρνοῦνται πίπτουν καί συντρίβονται. Προσκόπτουν καί χάνονται. Αὐτό διδάσκει ἡ ἱστορία. Αὐτό μαρτυρεῖ ἡ πείρα. Ἐμεῖς ἄραγε σέ ποιά μερίδα ἀνήκομε; Εἴμαστε ἀπό τούς ὀπαδοὺς Του πού ἀνταποκρίνονται στά παραγγέλματά Του; Ἡ πολλές φορές ἀδιαφοροῦμε; Ἀνήκομε σ' ἐκείνους πού ζοῦν κατὰ τό θέλημά Του ἢ ἐκδουλεύουν στήν ἁμαρτία; Ἐάν ὄχι ἄς σπεύσουμε πρὸς Αὐτόν. Ἄς Τόν πλησιάσουμε μέ πίστη καί μέ ἐλπίδα, μέ μετάνοια καί ταπείνωση, μέ τήν ἀπόφαση τῆς πλήρους ὑποταγῆς σ' Αὐτόν. Ἄς δεχθοῦμε τούς λόγους Του καί ἄς ὑπακούσουμε στίς ἐντολές Του. Τότε ὁ Σωτῆρας ὁ οὐράνιος, ὁ ὁποῖος ἦλθε νά μᾶς φέρει τήν εὐτυχία καί τήν χαρά θά γίνει καί Σωτῆρ δικός μας. Τότε ὁ φιλόανθρωπος Κύριος δέν θά εἶναι γιά μᾶς εἰς «πτῶσιν» καί καταδίκη, ἀλλά εἰς «ἀνάστασιν» καί σωτηρία.

Ἀρχιμ. **Καλλίστρατος Ν. Λυράκης**
π. Τεροκήρυκας Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ «ΚΡΑΤΑΙΑΣ ΑΓΑΠΗΣ» “ΓΛΙΣΤΡΑΕΙ” ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ!

Κάποτε, ὁ ἄνθρωπος κοίταζε τόν κόσμο γύρω του κι ἔβλεπε παντοῦ μυστήρια. Τό ταξίδι τοῦ ἡλίου στόν οὐρανό ἦταν ἓνα μυστήριο. Τό “κρυφτό” πού παίζει ἡ σελήνη μέ τή γῆ ἦταν μυστήριο. Ἡ τρομαχτική δύναμη τῆς καταιγίδας κι ἡ ἀναπάντεχη φωτιά τοῦ κεραυνοῦ ἦταν ἓνα μυστήριο. Τό ἄπειρο τοῦ νυχτερινοῦ οὐρανοῦ μέ τά ἀμέτρητα ἀστέρια ἦταν ἓνα μυστήριο. Ἡ ἄβυσσος τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου ἦταν ἓνα μυστήριο.

Ὅμως, ἐπειδή τό ἀνθρώπινο εἶδος «φύσει τοῦ εἰδέναι ὀρέγεται», βάλθηκε νά ψάξει καί νά ἀπομυθοποιήσῃ ὅλα τά μυστήρια τοῦ κόσμου του. Ἔτσι, ὁ ἡλῖος ἔπαψε νά εἶναι ὁ ἀρματηλάτης πού ὁδηγεῖ τά φλόγινα ἄλογά του στόν οὐρανό καί ἔγινε μία μπάλλα φωτιᾶς στό κέντρο τοῦ ἡλιακοῦ μας συστήματος. Ἡ σελήνη ἔχασε τή μαγεία της, πατήθηκε, κατακτῆθηκε κι ἀποδείχτηκε ἓνας ἄχαρος βράχος πού γυρίζει γύρω ἀπ’ τή γῆ. Ἡ καταιγίδα κι ὁ κεραυνός προβλέπονται καί ἐλέγχονται καί ἔπαψαν νά τρομάζουν πιά τόν ἄνθρωπο, ὁ δέ νυχτερινός οὐρανός –παρ’ ὅλο πού ἐξακολουθεῖ νά εἶναι ἄπειρος– παρακολουθεῖται ἀπό τεράστια τηλεσκόπια πού ψάχνουν τά βάθη του καί δορυφόρους πού στέλνουν φωτογραφίες στή γῆ καί «μιλοῦν» γιά γαλαξίες, νεφελώματα, ἡλιακά συστήματα, μαῦρες τρύπες καί πάει λέγοντας... Ὁ ἄνθρωπος τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα δέν ἔχει χῶρο γιά μυστήρια στή ζωή του. Ὅλα τά θεωρεῖ ἐξηγημένα –κι ὅσα δέν εἶναι θά ἐξηγηθοῦν στό ἄμεσο μέλλον– κι ὅλα θεωρεῖ ὅτι τά ἐλέγχει.

Ὡστόσο, ὑπάρχουν ἀκόμα δύο μυστήρια πού ἐξακολουθοῦν νά παραμένουν terra incognita γιά τήν ἀνθρωπότητα, παρά τίς ἐπίμονες προσπάθειες πού γίνονται γιά τήν κατανόησή τους: τό μυστήριο τοῦ ἔρωτα καί τό μυστήριο τοῦ θανάτου. Δύο μυστήρια πού εἶναι σχεδόν ὅμοια γιά τήν καταλυτική σημασία πού ἔχουν στήν ἀνθρώπινη ζωή. Κι αὐτό δέν τό ἐπισημαίνει κανεῖς ἄλλος, παρά ὁ ἴδιος ὁ Θεός, στό πρῶτο ἐρωτικό ποίημα πού γράφτηκε προτοῦ ὁ ἄνθρωπος ξεκινήσει ὅλη τή ρομαντική ἐρωτική φιλολογία, ἔτσι ὅπως ἐξελίχθηκε ἀπό τόν Μεσαίωνα καί μετά: «θές μέ ὡς σφραγίδα ἐπὶ τήν καρδίαν σου, ὡς σφραγίδα ἐπὶ τόν βραχίονά σου· ὅτι κραταιά ὡς θάνατος ἀγάπη...»

Μέ τόν ἴδιο ποιητικό λόγο πού κυριαρχεῖ σ' ὅλη τή Δημιουργία, ὁ Θεός μᾶς ἐπισημαίνει ὅτι τό μυστήριο τῆς ἀγάπης σφραγίζει τήν καρδιά καί τόν βραχίονα τοῦ ἀνθρώπου, δηλαδή, ὁλοκληρώνει τόν συναισθηματικό του κόσμο καί γίνεται ἡ κινητήρια δύναμη ὅλων τῶν ἔργων του. Κι αὐτή ἡ πραγματικότητα δέν καταλύεται οὔτε ἀπό τόν θάνατο. Αὐτό τό μυστήριο τῆς «κραταιᾶς ἀγάπης» διαλέγει δύο ὄντα προτοῦ κᾶν ὑπάρξουν, προτοῦ κᾶν ξεκινήσει ὁ χρόνος γι' αὐτούς καί τούς ἐνώνει μέσα στόν χρόνο καί, νικώντας τόν θάνατο, τούς κρατάει σφραγισμένους τόν ἕναν μέ τήν καρδιά καί τή δύναμη καί τή ζωή τοῦ ἄλλου γιά ὅλη τήν ἄχρονη αἰωνιότητα, ἀποδεικνύοντας σάν σέ μία μαθηματική ἐξίσωση ὅτι ὁ χρόνος θά καταργηθεῖ καί θάνατος δέν ὑπάρχει.

Ὅμως, ὅπως ὅλα τά μυστήρια, ἔτσι καί τό μυστήριο τῆς «κραταιᾶς ἀγάπης» πού νικάει τόν θάνατο, δέν μπορεῖ νά γίνει κτῆμα πολλῶν. Ἡ γνώση τῶν μυστηρίων –πού βρίσκει τήν τελείωση στή σιωπή γιατί δέν μπορεῖ νά κλειστεῖ μέσα σέ λέξεις– κερδίζεται μετά ἀπό πολύ κόπο. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ 21ου αἰῶνα δέν εἶναι διατεθειμένος νά κάνει κόπο γιά κάτι ἄλλο πέρα ἀπό τόν ἑαυτό του, τίς φιλοδοξίες του καί τήν αὐτολατρεία του. Ἐχει συνηθίσει νά βρίσκει τή γνώση στά ἐπιστημονικά ἐργαστήρια, στά μικροσκόπια καί τά πειράματα, ἀλλά τά μυστήρια δέν μαθαίνονται ἔτσι.

Ἐπί πλέον, τό μυστήριο τῆς «κραταιᾶς ἀγάπης» θέλει δύο γιά νά τελειωθεῖ, ἀλλά ὁ ἄνθρωπος τοῦ 21ου αἰῶνα γεννιέται μέ τόν ἑαυτό του, ζεῖ μέ τόν ἑαυτό του καί πεθαίνει μέ τόν ἑαυτό του, στερῶντας ἔτσι ἀπό τόν ἑαυτό του τίς προϋποθέσεις γιά νά τό γνωρίσει.

Τό ἀστεῖο εἶναι ὅτι στίς μέρες μας, περισσότερο ἀπό ποτέ, γίνεται λόγος καί χύνεται ἄφθονο μελάνι ἀναλύοντας τόν ἔρωτα, ἀπό τή χημεία τοῦ ἐγκεφάλου πού ὑποτίθεται ὅτι ἔλκει τά δύο φύλα, μέχρι τίς λεπτομερεῖς ψυχαναλύσεις πού ὑποτίθεται ὅτι θά λύσουν τά προβλήματα τῶν σχέσεών τους. Καί πιστέψαμε, ἔτσι, ὅτι θά διορθώσουμε ὅλα τά λάθη καί θά μετατρέψουμε τίς ἀποτυχίες σέ ἐπιτυχίες.

Διαπιστώσαμε ὅτι ἀπό τίς πρῶτες ὁργανωμένες κοινωνίες, ὁ γάμος καί ἡ οἰκογένεια καί ἡ ἀνατροφή τῶν παιδιῶν ἦταν ἡ προεπιλεγμένη κοινή καριέρα ὅλων τῶν γυναικῶν, κι αὐτό δέν μᾶς ἄρεσε. Καί τό ἀλλάξαμε. Ἀλλά δέν μᾶς ἀρέσει οὔτε καί τώρα πού τό ἀλλάξαμε, γιατί οἱ γυναῖκες αἰσθάνονται ἐξουθενωμένες πού ἔχουν καί τήν καρι-

έρα τους ἐκτός σπιτιοῦ καί τίς εὐθύνες τοῦ σπιτιοῦ ἐπὶ πλέον.

Δέν μᾶς ἄρесе πού, παλιά, οἱ ἄνθρωποι παντρεύονταν ἀπό ὑποχρέωση κι ὄχι ἀπό ἔρωτα καί ἡ προίκα ἔδινε τή χροιά τῆς ἀγοραπωλησίας στήν ἔνωση δύο ἀνθρώπων. Καί τό ἀλλάξαμε. Καί τώρα, ἀντί γιά συμβόλαιο προίκας, τό «τρελλά ἐρωτευμένο» ζευγάρι ὑπογράφει προγαμιαῖα συμβόλαια γιά νά ἐξασφαλιστεῖ ὁ πλουσιώτερος ἀπό τούς δύο ἀπό τίς ἀπαιτήσεις τοῦ ἄλλου, ὅταν θά ἔρθει ἡ ὥρα τοῦ διαζυγίου.

Δέν μᾶς ἄρесе πού παλιά εἶχαν ἓναν μόνο σύντροφο καί μ' αὐτόν περνοῦσαν ὅλη τή ζωή τους. Καί τώρα, ἄντρες καί γυναῖκες ἀλλάζουν συντρόφους σάν νά εἶναι μπλουζάκια καί καταλήγουν σέ ἓναν καί ζοῦν μαζί γιά νά τόν «δοκιμάσουν» μέχρι νά παντρευτοῦν καί, σέ πολλές περιπτώσεις κάνουν καί παιδιά, τά ὁποῖα γίνονται παρανυφάκια στόν γάμο τῶν γονιῶν τους. Καμμιά «δοκιμή» ὅμως δέν ἐμποδίζει τό διαζύγιο, τό ὁποῖο συνήθως ἔρχεται σέ πολύ σύντομο χρονικό διάστημα.

Χρόνο μέ τόν χρόνο, οἱ «διορθωτικές κινήσεις» πού ὑποτίθεται ὅτι θά βελτιώσουν τίς σχέσεις τῶν δύο φύλων, ὀδηγοῦν ὁλοένα καί περισσότερο στήν ἀντίθετη ὁχθη. Οἱ τελευταῖες «ὀδηγίες» γιά τίς σχέσεις τῶν παντρεμένων ζευγαριῶν, εἶναι αὐτές πού γράφονται στό πολυδιαφημισμένο βιβλίο ἑνός –πολύ γνωστοῦ στήν Ἀγγλία– δηλωμένου ἄθεου συγγραφέα, τοῦ Alain de Botton. Τό βιβλίο *How To Think More About Sex*, κυκλοφορήθηκε τόν Ἀπρίλιο 2012 καί ὑπόσχεται νά λύσει τά προβλήματα πού δημιουργοῦνται σ' ἓναν γάμο ἀπό τίς κοινωνικές ἀπαγορεύσεις πού θεσπίστηκαν ἐξ αἰτίας τῆς ἐπιρροῆς τῆς θρησκείας στή διαμόρφωση τῶν κοινωνικῶν κανόνων. Προτείνει, λοιπόν, ὁ συγγραφέας, νά ἀρθοῦν ὅλες αὐτές οἱ ἀπαγορεύσεις καί νά θεσπιστοῦν οἱ ἀκριβῶς ἀντίθετοι κανόνες. Ἔτσι, ἡ μοιχεία, ἀντί νά θεωρεῖται αἰτία διαλύσεως ἑνός γάμου, πρέπει νά θεωρεῖται σάν κάτι πολύ καλό, κάτι πού «δένει» περισσότερο τό ζευγάρι καί ἐνισχύει τή σχέση του.

Ἡ γνώμη αὐτοῦ τοῦ συγγραφέα ἔχει μεγάλη βαρύτητα στή διαμόρφωση τῶν νέων ἠθῶν, ἀφοῦ θεωρεῖται εἰδικός στό θέμα καί ταξιδεύει σέ ὅλη τήν Ἀγγλία καί τή Σκωτία, δίνοντας διαλέξεις, θέλοντας νά πείσει τούς ὁπαδούς του ὅτι «τό νά πιστεύεις σέ ἓναν ὁποιοδήποτε θεό δέν εἶναι ἀπλᾶ κάτι παρωχημένο, ἀλλά κάτι γελοῖο»! Γι' αὐτό –εἶχε ἀναφέρει σέ μία διάλεξη– ἡ θρησκευτικότητα

«ἀπαντᾶται πιά σέ κάτι ἀπολιθώματα τῆς Ὁξφόρδης»!

Μ' αὐτές τίς προοπτικές, φυσικά, θά πρέπει νά εἶναι τρελός κανείς γιά νά παντρευτεῖ στόν 21ο αἰώνα. Ἰδίως τώρα πού οἱ γυναῖκες συνειδητοποιοῦν ὁλοένα καί περισσότερο ὅτι δέν χρειάζονται τούς ἄντρες οὔτε κἀν γιά νά κάνουν παιδιά, οἱ μονογονεϊκές οἰκογένειες κοντεύουν νά ξεπεράσουν σέ ἀριθμό τίς κανονικές οἰκογένειες. Κι ἀφοῦ οἱ μόνοι πού ἔχουν κολλήσει μέ πείσμα νά ὑπερασπίζονται τόν γάμο καί νά τόν ζητοῦν ἐπίμονα, εἶναι οἱ ὁμοφυλόφιλοι, σέ λίγο, ἡ πλησιέστερη μορφή «παραδοσιακῆς» οἰκογένειας, θά εἶναι αὐτή πού θά ἔχει δύο μπαμπάδες ἢ δύο μαμάδες καί τά παιδιά!

Ἀπό ὅλη τήν ἱστορία τοῦ γάμου, ἔχουν μείνει μόνο τά μικρά καί μεγάλα «κορίτσια» πού ἐξακολουθοῦν νά φαντασιώνονται τόν ἑαυτό τους μέσα σ' ἓνα λευκό νυφικό, ὅτι γίνονται τό ἀντικείμενο θαυμασμοῦ καί φθόνου τῶν φίλων καί γνωστών!...

Ἔτσι διαμορφώνει ὁ ἄνθρωπος τοῦ 21ου αἰῶνα τά νέα ἥθη του, ἔτσι «ἀπομυθοποιεῖ» τά μυστήρια μέ ψυχρή ἐπιστημονική “ἀντικειμενικότητα”, ἔτσι ἀποβάλλει τά “γελοῖα” περί Θεοῦ παραμύθια, ἔτσι χτίζει τόν κόσμο του ἀπό τήν ἀρχή –ὑποτίθεται... Καί ἔτσι προχωρεῖ ἀκάθεκτος πρὸς τήν παρακμή καί τό τέλος του.

Ὡστόσο, τό μυστήριο τῆς «κραταιᾶς ἀγάπης» γλιστράει ἀνάμεσα στά δάχτυλά μας σάν τό νερό πού τρέχει στό ρυάκι κι εἶναι ἀδύνατο νά τό κρατήσεις στά χέρια σου. Καί, τώρα πιά, ὁ ἄνθρωπος τοῦ 21ου αἰῶνα –ἴσως ἀπελπισμένος ἀπό τήν ἀποτυχία του– ἔπαψε καί νά τό ἐπιθυμεῖ καί νά τό βλέπει. Ὅπως δέν βλέπει καί ὅλα τά μικρά καί μεγάλα μυστήρια πού, ὅσο κι ἂν τά ἀπομυθοποιεῖς, αὐτά ἐπιμένουν νά μὴν ἀπομυθοποιοῦνται. Ὅπως, γιά παράδειγμα, τό χιόνι. Μάθαμε ποιά βαρομετρικά προκαλοῦν τό χιόνι, ἀλλά δέν μάθαμε τί εἶναι αὐτό πού κάνει τήν κάθε μία ἀπό τά δισεκατομμύρια χιονονιφάδες πού ἔπεσαν, πέφτουν καί θά πέσουν μέχρι τή συντέλεια τοῦ κόσμου, μοναδική, ἀνεπανάληπτη καί διαφορετική ἀπό ὅλες τίς ἄλλες.

Ἄν κάτι τόσο ἀπλό κρύβει ἓνα τέτοιο ἀνερμήνευτο βάθος ὁμορφιάς, πολύ μεγαλύτερο βάθος καί μεγαλύτερη ὁμορφιά κρύβεται μέσα στό μυστήριο τῆς «κραταιᾶς ἀγάπης», πού δίνει στόν ἄνθρωπο τήν ἰσορροπία καί τή δύναμη στή ζωή γιά νά στέκεται ἰσοδύναμα ἄφοβος μπροστά στό φοβερό μυστήριο τοῦ θανάτου.

Νινέττα Βολουδάκη

Ὁ κόσμος πού γέννησε τή γιόγκα

Τίς τελευταῖες δεκαετίες ἡ γιόγκα προβάλλεται ὅλο καί περισσότερο μέ τήν ἀντίστοιχη αὔξηση τῶν κέντρων γιόγκα καί διαλογισμοῦ καί στή χώρα μας. Ἀκόμα καί μέσα ἀπό τά σχολεῖα προσφέρονται σεμινάρια γιόγκα τόσο στούς γονεῖς ὅσο καί στά παιδιά. Ἡ προβολή αὐτή βρίσκει συχνά ἀπήχηση στούς ἀνθρώπους, ἐπειδή στή συντριπτική τους πλειοψηφία ἔχουν σχεδόν παντελῆ ἄγνοια γύρω ἀπό τίς βασικές ἐπιδιώξεις καί τίς πεποιοήσεις ζωῆς, οἱ ὁποῖες ἐκφράζονται μέσα ἀπό τή γιόγκα. Στά σχέδια τῶν πολιτικῶν ἀποτελεῖ σίγουρα καί ἓνα βασικό μέσο γιά τήν ἀποδυνάμωση τοῦ Χριστιανισμοῦ. Μάλιστα στόν Δυτικό Χριστιανικό κόσμο διαφημίζεται γιά τήν πνευματικότητά της καί τήν μεγάλη της συμβολή στήν ψυχική ἰσορροπία τῶν ἀνθρώπων. Ἀκόμα καί στή χώρα μας μπορεῖ νά ἐμφανιστεῖ μέ τό προσωπεῖο αὐτό, ἐπειδή ὁ λαός, σέ μεγάλο βαθμό, ἔχει χάσει τή σχέση του μέ τήν Ὁρθόδοξη Χριστιανική Παράδοση.

Ἡ γιόγκα εἶναι ἀναπόσπαστο στοιχεῖο τοῦ Ἰνδουϊσμοῦ. Πρέπει ἐπομένως νά ἐξετάζεται μέσα στό ἱστορικό περιβάλλον, στόν πολιτισμό πού τή γέννησε. Γι' αὐτό στή συνέχεια θά ἐπιχειρήσουμε μία σύντομη περιήγηση στόν κόσμο τοῦ Ἰνδουϊσμοῦ. Στόν κόσμο αὐτόν ἐπικρατεῖ ἡ ἀπόλυτη πίστη στή μετενσάρκωση. Ἄρα δέν «ἀποκεῖται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν», ὅπως μᾶς διδάσκει ἡ Ἁγία Γραφή, ἀλλά ἡ κάθε ὕπαρξη περνάει ἀπό μυριάδες μετενσαρκώσεις (κάποιοι τίς ὑπολογίζουν σέ 840.000 γιά τήν κάθε ἀτομική ὕπαρξη), οἱ ὁποῖες δέν περιορίζονται μόνο σέ ἀνθρώπινες ἀλλά ἐπεκτείνονται καί σέ ζωικές, θεϊκές ἢ δαιμονικές μορφές. Καί ἡ κάθε μετενσάρκωση ἐξαρτᾶται ἀπό τίς πράξεις, τό κάρμα πού παράγει ἡ ἀτομική ὕπαρξη στή μορφή πού βρίσκεται. Αὐτές οἱ πράξεις, λοιπόν, σύμφωνα μέ ἓναν ἀπόλυτο νόμο ἀνταπόδοσης (στόν νόμο αὐτό ὑπόκεινται καί οἱ θεοί καί οἱ δαίμονες) καθορίζουν τήν ἐπόμενη ὕπαρξη, ἡ ὁποία μπορεῖ νά εἶναι καλύτερη ἢ καί χειρότερη. Ἄμεσο ἐπακόλουθο αὐτῆς τῆς πίστεως εἶναι ἡ ἀποδοχή τῆς ἱερότητας ὅλων τῶν μορφῶν ζωῆς.

Κατ' ἐξοχήν ἱερή μορφή ζωῆς εἶναι ἡ ἀγελάδα, ἡ ὁποία περιβάλλεται

μέ ειδικές τιμές σέ συγκεκριμένες γιορτές. Γι' αὐτό, ἡ σφαγή τῶν ἀγελάδων ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς διά νόμου στήν Ἰνδία, μία χώρα στήν ὁποία τό 44% τοῦ πληθυσμοῦ ζεῖ μέ λιγότερο ἀπό 1 δολλάριο τήν ἡμέρα. Ἀρκετοί πλούσιοι μάλιστα διαθέτουν τά χρήματά τους γιά τήν οἰκονομική στήριξη γηροκομείων γιά ἀγελάδες, ὥστε νά διασφαλίζεται ὁ ἥρεμος φυσικός τους θάνατος.

Τήν ιερότητα ὄχι μόνο τῶν ἀγελάδων ἀλλά ὅλων τῶν ζωϊκῶν μορφῶν ζωῆς ἀποδεικνύει περίτρανα ὁ ναός Karni Mata, ὁ ναός τῶν ἀρουραίων, πού βρίσκεται στή Βόρεια Ἰνδία στήν κωμόπολη Deshpok κοντά στά σύνορα μέ τό Πακιστάν. Ἐδῶ, ὡς ιερό ζῶο λατρεύεται ὁ ἀρουραῖος. Τό ὄνομα τοῦ ναοῦ προέρχεται ἀπό μία γυναίκα πού λέγεται ὅτι ἔζησε τόν 14ο ἢ 15ο αἰῶνα καί ἤδη ὅσο ζοῦσε θεωρήθηκε ἀγία. Ἡ γυναίκα αὐτή ὑποστήριξε τή μετενσάρκωση ἀνθρώπινων ψυχῶν σέ ἀρουραίους. Ὁ ναός ἔχει ἡλικία περίπου 600 ἐτῶν καί, ὅπως ἰσχύει σέ ὅλους τούς ἰνδουϊστικούς ναούς, ἡ εἴσοδος ἐπιτρέπεται μόνο μέ γυμνά πόδια (στούς τουρίστες ἐπιτρέπεται ἡ εἴσοδος μέ κάλτσες). Μέσα στόν ναό ἐκτιμᾶται ὅτι ζοῦν γύρω στούς 20.000 ἀρουραῖοι, οἱ ὁποῖοι ταῖζονται ἀπό τούς προσκυνητές μέ τροφές πού σερβίρονται σέ ἀσημένιες καί μπρούτζινες λεκάνες.

Ἡ ἴσως λιγότερο ιερή μορφή ζωῆς στήν Ἰνδία, ἀκόμη καί ἀπό ἐκείνη τῶν ζώων, εἶναι τῶν ἀνέγγιχτων, 160.000.000 ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι λόγω τῆς καταγωγῆς τους ἀποτελοῦν τά ἀποβράσματα τῆς ἰνδικῆς κοινωνίας. Ὀνομάζονται ἄθικτοι ἢ ἀνέγγιχτοι, ἐπειδή οἱ ὑπόλοιποι Ἰνδοί τούς θεωροῦν μιαρούς καί ἀποφεύγουν κάθε ἐπαφή μαζί τους. Οἱ ἴδιοι ὀνομάζουν τόν ἑαυτό τους νταλίτ, δηλ. σπασμένοι, θρυμματισμένοι ἄνθρωποι.

Κατά τήν πίστη τῶν Ἰνδουϊστῶν ὅλος ὁ κόσμος ἀλλά καί ἡ ἀνθρώπινη κοινωνία εἶναι δομημένη σύμφωνα μέ ἕναν παγκόσμιο νόμο πού ὀνομάζεται ντάρμα. Ὡς πρός τήν ἀνθρώπινη κοινωνία αὐτή ἡ δομή ἐκφράζεται μέ τήν ὑπαρξη τεσσάρων στρωμάτων πού ἀπό τούς Πορτογάλους ὀνομάστηκαν κάστες. Ἀπό τήν ἱστορία γνωρίζουμε ὅτι οἱ Ἄριοι, μία ἰνδοευρωπαϊκή φυλή πού κατέκτησε τήν περιοχή τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ περίπου τό 1500 π.Χ., ἦταν ἤδη διαιρεμένοι σέ τρεῖς κάστες. Τούς κατακτημένους γηγενεῖς πληθυσμούς ἐνέταξαν στήν κοινωνία τους

ὡς τέταρτη κάστα. Ἀργότερα ἡ ὑπαρξη τῶν τεσσάρων πλέον καστῶν θεμελιώθηκε θρησκευτικά στὸν τρόπο προέλευσης τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὸν θεὸ Μπράχμα. Συγκεκριμένα, τοὺς ἱερεῖς, τὴν ἀνώτατη κάστα τῆς Ἰνδικῆς κοινωνίας, γέννησε ὁ Μπράχμα ἀπὸ τὸ στόμα του, τοὺς πολεμιστὲς καὶ ἀριστοκράτες ἀπὸ τὰ μπράτσα, τοὺς καλλιεργητὲς ἀπὸ τὸ στομάχι καὶ τέλος τοὺς χειρώνακτες, τοὺς ἐργάτες ἀπὸ τὰ πόδια του, πού σημαίνει ὅτι οἱ τελευταῖοι προορίζονται νὰ ὑπηρετοῦν τίς τρεῖς ἀνώτερες κάστες.

Αὐτὲς οἱ τέσσερις κάστες ἀποτελοῦν μέχρι σήμερα τὴ βασικὴ δομὴ τῆς Ἰνδικῆς κοινωνίας. Σ' αὐτὲς, οἱ ἄνθρωποι ἐντάσσονται μέ τὴν γέννησή τους καὶ ἔτσι οἱ γάμοι ἀνάμεσά σε μέλη διαφορετικῶν καστῶν θεωροῦνται ἀδιανόητοι. Ἀκόμα καὶ στίς μέρες μας παρατηροῦνται οἱ λεγόμενες «δολοφονίες τιμῆς» στὴν Ἰνδία, δολοφονίες νέων ἀνθρώπων πού τολμοῦν νὰ παραβοῦν αὐτοὺς τοὺς θρησκευτικούς νόμους. Παρά τίς προσπάθειες τοῦ κράτους γιὰ τὴν ἐξάλειψη αὐτῶν τῶν φαινομένων, οἱ πεποιθήσεις αὐτὲς κρατοῦν γερά, ἰδίως στὴν ἐπαρχία, ἐπειδὴ σύμφωνα μέ τὴν πίστη τῶν ἀνθρώπων ἡ διαστρωμάτωση αὐτὴ τῆς κοινωνίας εἶναι θείας προέλευσης.

Οἱ ἀνέγγιχτοι, στοὺς ὁποίους ἀναφερθήκαμε παραπάνω, δὲν ἐμφανίζονται καθόλου σ' αὐτὸ τὸ σύστημα τῶν καστῶν. Βρίσκονται ἐκτός καστῶν, δηλ. σὲ χειρότερη μοῖρα ἀκόμη καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς τέταρτης κάστας. Ἦδη σ' αὐτοὺς ἡ περιφρόνηση τῶν κατακτητῶν, τῶν μελῶν τῶν τριῶν ἀνώτερων καστῶν, εἶχε φτάσει τὸν 2ο ἕως 1ο αἰῶνα π.Χ. σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε ἓνα ἱερό κείμενο τῆς ἐποχῆς, τὸ Manusmriti, νὰ ἀποφαίνεται: τὸ νὰ δολοφονεῖς μέλος τῆς κάστας τῶν ἐργατῶν ἰσοδυναμεῖ μέ τὸ νὰ σκοτώνεις «ἓναν βάτραχο, ἓναν σκύλο ἢ μία κουκουβάγια». Στὴ σημερινή Ἰνδία ἡ καθημερινότητα τῶν ἀνέγγιχτων ἀποτελεῖται συχνά ἀπὸ ξυλοδαρμούς, δημόσιους ἐξευτελισμούς, βασανιστήρια, βιασμούς, ἐμπρησμούς τῶν σπιτιῶν τους καὶ ἀκόμα καὶ ἀπὸ δολοφονίες, πού διαπράττονται ἀπὸ μέλη τῶν ἀνώτερων καστῶν.

Ἀποκαλυπτικὸ εἶναι τὸ ἐξῆς ἀπόσπασμα ἀπὸ διάλογο ἀνάμεσα σ' ἓναν ἱερέα-βραχμάνο καὶ τοὺς συντελεστὲς τῆς ἐκπομπῆς «Ἐξάντας» μέ τίτλο «Οἱ Ἀνέγγιχτοι» (2005-2006). Στὴν ἐρώτηση: «Ὁ Ἰνδουϊσμός εἶναι μία θρησκεία ἀγάπης. Μπροστὰ στὸν Θεὸ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι

ἴσοι;», ὁ βραχμάνος ἀπαντάει: «Ὅλοι εἶναι ἴσοι, ἀλλὰ τό κάρμα τους εἶναι διαφορετικό καί ἔχουν χωριστεῖ σύμφωνα μέ τό κάρμα τους. Κάποιος πού ἔχει κάνει κακές πράξεις στήν προηγούμενη ζωή του, πρέπει νά ὑποφέρει στήν τωρινή του ζωή». Τούς δέ ἀνέγγιχτους συμβουλεύει μέ τά ἐξῆς λόγια: «Ὅπως ἀπό παλιά λέει ἡ θρησκεία μας, θά πρέπει νά εἶναι εὐχαριστημένοι μέ αὐτό πού ἔχουν...»

Ἕνα ἐπί πλέον χαρακτηριστικό τοῦ Ἰνδουϊσμοῦ –καί αὐτό ἔκφραση τῆς πίστεως στίς μετενσαρκώσεις καί στό κάρμα– εἶναι ἡ περιφρόνηση τοῦ ἀνθρώπινου σώματος. Ἐκφράζεται ἔντονα μέ τήν καύση τῶν νεκρῶν γιά νά καταστραφεῖ τό σῶμα, προκειμένου νά ἐλευθερωθεῖ ἡ πνευματική διάσταση τοῦ ἀνθρώπου καί νά μεταβεῖ σέ ἄλλο σῶμα. Ἐπίσης ἀποτυπώνεται ἀνάγλυφα στή ζωή τῶν ἀσκητῶν, τῶν σάντους, πού κατέχουν μία ἰδιαίτερα τιμητική θέση στή συνείδηση τῶν πιστῶν ἀνθρώπων. Οἱ τρόποι ἄσκησής τους ἔχουν ὡς κοινό χαρακτηριστικό τήν περιφρόνηση τοῦ πόνου καί τοῦ σώματος. Μία πολύ ἀκραία ἔκφραση αὐτῆς τῆς περιφρόνησης παρατηρεῖται σέ μία σπάνια μέν ἀλλά μέχρι σήμερα ὑπαρκτή τάξη ἀσκητῶν, τῶν Ἀγόρι Σάντους, στούς ὁποίους ὁ ἀπλός κόσμος ἀποδίδει ὑπερφυσικές ιδιότητες. Προκειμένου νά ἐκφράσουν ἀπτά στή ζωή τους τήν ὑπέρβαση κάθε φόβου, ἀκόμα καί τοῦ φόβου τοῦ θανάτου, καί ταυτόχρονα τήν περιφρόνηση τῆς ὑλικῆς-σωματικῆς τους διάστασης, φτάνουν μέχρι καί τήν νεκροφαγία, δηλ. τρῶνε τά ἀπομεινάρια ἀπό τήν καύση τῶν νεκρῶν πού στήν πόλη Βαρανάσι στή Βόρεια Ἰνδία ρίπτονται στόν ποταμό Γάγγη.

Κάναμε αὐτή τήν ἀναφορά στήν Ἰνδική κοινωνία, ἐπειδή ἀκριβῶς αὐτή ἡ μορφή κοινωνίας μέ τίς τέσσερις βασικές κάστες, στίς ὁποῖες γεννιοῦνται οἱ ἄνθρωποι, ὅπως καί ἡ ἱερότητα τῶν ζωϊκῶν μορφῶν ζωῆς καί ταυτόχρονα ἡ περιφρόνηση τοῦ σώματος ἀποτελοῦν τή βάση γιά τήν κατανόηση τῆς γιόγκα, γιά τήν ὁποία θά μιλήσουμε σέ ἐπόμενο ἄρθρο.

Λέων Μπράνγκ

Θεολόγος

ΑΝΑΓΝΩΣΗ ΚΑΙ ... ΥΠΝΟΣ!

Συμβαίνει όταν ο Μορφέας δεν θέλει να μέ πάρει στήν αγκαλιά του –είτε έπειδή ή κούραση τής ήμέρας έχει ξεπεράσει τήν άντοχή μου, είτε έπειδή, μετά από όρισμένη ήλικία, ό ύπνος σέ καταβάλει όταν θέλει αυτός και όχι όταν έπιθυμείς έσύ– τότε λοιπόν συμβαίνει να άρπάζω κάποιο βιβλίο στήν τύχη από τήν βιβλιοθήκη και να προσπαθώ στίς σελίδες του να βρω τόν ύπνο μου.

Πολλές φορές δεν διαλέγω κάποιον συγκεκριμένο συγγραφέα ή συγκεκριμένον τίτλο. Διότι, όπως υπογραμμίζει ό άγ. Βασίλειος «πρός τούς Νέους», άπ' όλα τά βιβλία μπορεί κάποιος να μάθει κάτι, όπως ακριβώς οι μέλισσες δεν μαζεύουν νέκταρ μόνο από κάποια συγκεκριμένα λουλουδία, αλλά από όλα τά είδη τών λουλουδιών.

Παρομοίως και στή βιβλιοθήκη του καθενός από μās υπάρχουν, νομίζω, βιβλία τό περιεχόμενο τών οποίων θά μās συναρπάξει, αλλά και άλλα, ή ανάγνωση τών οποίων βαραίνει σιά σίγουρα τά βλέφαρα τών ματιών από τίς πρώτες σελίδες. Πρόκειται γιά σίγουρο ύπνωτικό. Γιατί να πάρεις έξ άλλου ήρεμιστικά ή ύπνωτικά φάρμακα; Τό κάθε φάρμακο έχει και τήν καλή, αλλά και τήν κακή του πλευρά. Σοῦ κάνει καλό από τήν μία μεριά, και σοῦ κάνει κακό άπ' τήν άλλη. Άσε και τό γεγονός, ότι μπορεί να σοῦ δημιουργήσει έξάρτηση και να υποφέρεις μñνες και χρόνια γιά να γλυτώσεις άπ'αυτό. Ένω τό βιβλίο μπορείς να τό έγκαταλείψεις όποτε θέλεις. Πρέπει όμως να είσαι προσεκτικός να μñν άρπάξεις κατά λάθος κάποιο ενδιαφέρον βιβλίο, πού να σέ συναρπάξει και να σέ κρατήσει ζάγρυπνο όλόκληρη τή νύχτα.

Κάτι παρόμοιο μοῦ συνέβη και προχθές. Πñρα στήν τύχη ένα βιβλίο και βρέθηκα μπροστά σέ κάποια δοκίμια γιά τήν Εύρωπαϊκή φιλοσοφία και συγκεκριμένα γιά τόν Άρθουρ Σοπενχάουερ. Δεν θά σās κουράσω μέ τήν φιλοσοφία αυτού του άξιόλογου φιλοσόφου τής περιόδου του Εύρωπαϊκού Ρομαντισμοῦ. Μοῦ έμεινε όμως σαν «κολλησίδα» μία «προφητική» άπάντηση πού έδωσε ό Γερμανός φιλόσοφος, όταν βρισκόταν στήν άδοξη περίοδο τής ζωής του και οι πάντοτε ένοχλητικοί δημοσιογράφοι, πού κυνηγάνε μέ όποιονδήποτε τρόπο τήν «έγδηση», τόν ρώτησαν πού θά κηδευτεί όταν πεθάνει. Και ή παροιμιώδης άπάντηση

τοῦ Σοπενχάουερ: «Ὅπουδήποτε, αὐτοί θά μέ βροῦν!». Ἐκλεισα τό βιβλίον, ἀλλά ἡ ἀπάντησή του ἤχοῦσε ἀκόμη στό μυαλό μου. Λέγοντας «αὐτοί» ἀναφερόταν στούς ὁπαδούς, στούς φίλους καί ἀναγνώστες τῆς φιλοσοφίας του, πού τήν περίοδο ἐκείνη τοῦ 1850 μειριόνταν σιά δάκτυλα, ἀλλά οἱ ὁποῖοι πράγματι ἔγιναν ἑκατοντάδες πρὸς τό τέλος τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος. Στό κουρασμένο μυαλό μου ὅμως, «Αὐτοί» ἔγιναν ἡ Ἐφορία, ἡ ΔΕΗ, τὰ τέλη αὐτοκινήτου, οἱ πιστωτικές κάρτες καί γενικά ὅλα τα χρέη πού μπορεῖ ὁ ὁποιοσδήποτε διαβίων ἐν τῇ σημερινῇ Ἑλλάδι νά ἔχει. Καί δέν ἔκλεισα πλέον μάτι μέχρι τήν αὐγή.

Ἀργότερα προσπάθησα νά δώσω μόνος μου κουράγιο στόν ἑαυτό μου: «Μὴ ἀνησυχεῖς! Θά βγεῖς στήν σύνταξη καί θά ἔχεις χρόνο νά κοιμᾶσαι!» Μετά ὅμως θυμήθηκα τόν κ. Σταῦρο, τόν φίλιτο ἐπίτροπο, πού μοῦ ὑπενθυμίζει κάθε πρωτὶ πὼς «καί οἱ συνταξιούχοι δέν ἔχουν πλέον ὕπνο, διότι φοβοῦνται, ὅτι ὅσο αὐτοί κοιμοῦνται, ἡ Κυβέρνηση θά τοὺς κόψει καί ἄλλο τὴ σύνταξη!»...

Παλαιότερα, στήν παλαιά παιρίδα μου, ἔπαιρνα πρὸς ἀνάγνωση τό καταστατικό τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος τό ὁποῖο –ὅπως συμβαίνει μέ ὅλα τὰ καταστατικά τῶν κομμάτων– καί στό ξύπνιο του νά τό διαβάσει κανεὶς του δέν καταλαβαίνει τίποτα καί ἔτσι, στήν δεύτερη κι ὅλας σελίδα, ἤμουν στήν ἀγκαλιά τοῦ Μορφέα. Ἡ διάβαζα κάποιο ἀπὸ τὰ πολλὰ ἀστυνομικά βιβλία τσέπης πού κυκλοφοροῦσαν καί σιά ὁποῖα μπορούσες ἀπὸ τίς πρῶτες σειρές νά καταλάβεις πιά εἶναι ἡ πλοκή τους, ποιὸς ὁ κλέφτης ἢ ποιὸς ὁ καπιταλιστὴς κατάσκοπος, ἢ ... πόσο εὐεργετικές εἶναι οἱ ἐντολές τοῦ κόμματος γιὰ τήν υπεράσπιση τῆς χώρας.... Δηλαδή ἀσφαλισμένος ὕπνος!

* * *

Ἔτσι, φίλοι μου, διαλέξτε ἓνα ἐλαφρὸ βιβλίον γιὰ τόν ὕπνο σας. Σίγουρο ναρκωτικό! Καί ἐάν δέν σᾶς παίρνει οὔτε μέ τόν τρόπο αὐτό ὁ ὕπνος, τότε μὴ παίρνετε ὑπνωτικά. Διαβάστε ξανά τό ἄρθρο αὐτό καί ... Καλή σας νύχτα!

π. Ἡλίας Φρατσέας

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΔΕΧΘΕΙ ΤΙΣ ΜΕΤΑΜΟΣΧΕΥΣΕΙΣ

Οί υπέρμαχοι τῶν μεταμοσχεύσεων, κληρικοί καί λαϊκοί, προκειμένου νά υποχρεώσουν τοὺς ἀνθρώπους νά δεχθοῦν τὴν ἠθικὴ καί τὴν πρακτικὴ τῶν μεταμοσχεύσεων διακηρύσσουν ψευδῶς ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἀποδέχεται τίς μεταμοσχεύσεις ἐπικαλούμενοι δηλώσεις Ἀρχιεπισκόπων, Ἱεραρχῶν καί Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν Βιοηθικῆς.

Ὅμως, Ἐκκλησία δέν εἶναι μόνο οἱ προαναφερθέντες, οὔτε οἱ Διαρκεῖς Ἱερές Σύνοδοι, ἀλλὰ ὁλόκληρο τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή ὅλες οἱ Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες, ὅπου γῆς, κλῆρος καί πιστός λαός, μέ **ὁμόφωνες** ἀποφάσεις τῶν Ἱεραρχιῶν τους.

Ἦδη πολλοί Ἱεράρχες τῆς Πατρίδος μας ἔχουν ἀρνηθεῖ τίς μεταμοσχεύσεις, καθ' ὅτι τό θέμα τῶν μεταμοσχεύσεων δέν εἶναι μόνο ἱατρικό ἢ κοινωνικό ἀλλά καί βαθειά θεολογικό, ὅπως ἔχουμε

διεξοδικά εκθέσει στο άρθρο μας «ΟΙ ΜΕΤΑΜΟΣΧΕΥΣΕΙΣ ΚΑΙ Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ» (Ενοριακή Εὐλογία, τ. 107, Μάιος 2011).

Στή φωτογραφία πού συγκλόνισε τήν παγκόσμια κοινή γνώμη καί ὁδήγησε τόν φωτογράφο της στήν αὐτοκτονία, βλέπουμε ἕνα παιδάκι τῆς Ἀφρικῆς στίς τελευταῖες του στιγμές, ἔτοιμο νά ξεψυχήσει ἐξαντλημένο ἀπό τήν ἀσιτεία. Πίσω του ἕνας γύπας, ἀρπακτικό καί σαρκοβόρο πτηνό, μέ ἄγρια ἔνστικτα, δείχνει σεβασμό στό μελλοθάνατο παιδί καί ἀναστελλεῖ τίς ἀρπακτικές του διαθέσεις, περιμένοντας πρῶτα νά βγῇ ἡ ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ καί ὕστερα νά πλησιάσῃ καί νά φάγῃ τό ἄψυχο σῶμα!

Ὁ γύπας δέν πρόσθεσε τίποτε δικό του σ' αὐτά πού ὁ Θεός τοῦ εἶχε ὀρίσει καί, ἐν προκειμένῳ, τό νά μὴν ἔχῃ ἐξουσία στά σώματα τῶν ἀνθρώπων πρὶν νά χωρισθῇ ἀπό αὐτά ἢ ψυχὴ τους. Ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι προσθέτουμε στό θέλημα τοῦ Θεοῦ δικές μας ἐπίνοιες, τᾶχα ἐπιστημονικές, ἀλλοιώνοντας τίς Ὁδηγίες Του καί, μάλιστα, παρουσιαζόμενοι ὡς ἐκφρασταί Του.

Ἡ φωτογραφία αὐτὴ πρέπει νά φρονιματίσῃ τοὺς γιατρούς-γῦπες μεταμοσχευτές καί νά τοὺς ἐμπνεύσῃ σεβασμό πρὸς τὰ ἔμψυχα ἀνθρώπινα σώματα. Εἶναι ἀπαράδεκτο, ἕνας γύπας νά γνωρίζῃ πότε χωρίζεται ἡ ψυχὴ ἀπὸ τό σῶμα τῶν ἀνθρώπων καί αὐτό νά τό ἀγνοοῦν γιατροί, Ἱεράρχες καί Ἀρχιεπίσκοποι καί συνάμα νά ἔχουν τό “κουράγιο” νά ἰσχυρίζονται ὅτι ἐκφράζουν τήν Ἐκκλησία!

π. Β. Ε. Β.

ΕΝΑΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΜΕΤΑΜΟΣΧΕΥΣΕΩΝ

Διάλογος μεταξύ γιατροῦ καί ἀσθενῆ-ἐπισκέπτη περὶ μεταμοσχεύσεων, ἐκ τοῦ ὁποίου τό μικρὸ πρῶτο μέρος εἶναι ἀπὸ μία διαφήμιση πού προβαλλόταν ἕως πρότινος στήν τηλεόραση καί τό δεύτερο ἡ ὑποθετικὴ συνέχειά του.

Γιατρός: Τί γνώμη ἔχετε γιὰ τήν δωρεὰ ὀργάνων;

Ἐπισκέπτης: Κοιτάξτε γιατρέ, δέν ἔχω τίποτε μέ τοὺς δωρητές ὀργάνων, ὅτι θέλει ὁ καθένας μπορεῖ νά πράξῃ, ὅμως ἐγὼ δέν θά ἤθελα νά γίνω δωρητής.

Γιατρός: Ξέρετε... χρειάζεστε ἄμεσα μεταμόσχευση ἥπατος.

Κι ἐκεῖ ὁ ἐπισκέπτης παγώνει καί ὅλοι καταλαβαίνουμε πώς ἔχει ἀμέσως ἀναθεωρήσει αὐτά πού εἶπε κι ὅτι ἤδη βρίσκεται σέ πανικό γιά τό πού καί ποιός θά βρεθεῖ νά τοῦ δώσει τό ὄργανο πού τοῦ χρειάζεται.

Αὐτή εἶναι ἡ μία ἐκδοχή, ἡ ὁποία μᾶς δίνει νά καταλάβουμε πόσο ἀναγκαῖο εἶναι νά γίνουμε ὅλοι δωρητές ὀργάνων καί πόσο μεγάλη ἀπόδειξη ἀγάπης πρὸς τόν συνάνθρωπό μας εἶναι αὐτή ἡ πράξη.

Ὑπάρχει, ὅμως καί μία ἐκδοχή συνεχείας τοῦ διαλόγου πού εἶναι ἡ ἐξῆς:

Ἐπισκέπτης: Γιατρέ, δέν θέλω ὄργανο ἀπό ἄλλον ἄνθρωπο.

Γιατρός: Δέν σᾶς τό ἐπιτρέπει ἡ θρησκεία σας;

Ἐπισκέπτης: Ὁχι, δέν εἶμαι Ἰεχωβίτης, εἶμαι χριστιανός Ὁρθόδοξος.

Γιατρός: Τότε γιατί;

Ἐπισκέπτης: Διότι ἀγαπάω τόν συνάνθρωπό μου καί δέν μπορῶ νά δεχτῶ ἀπό αὐτόν κάτι τό ὁποῖο χωρίς αὐτό δέν μπορεῖ νά ζήσει ἐκεῖνος.

Γιατρός: Μά ἦταν νεκρός.

Ἐπισκέπτης: Ὁχι γιατρέ, δέν ἦταν νεκρός. Ἡ καρδούλα του χτυποῦσε, ἀπλᾶ, δέν εἶχε ἐπαφή μέ τόν κόσμο. Καί, βεβαίως, ὅπως κι ἐσεῖς γνωρίζετε, καί μάλιστα καλύτερα ἀπό ἐμένα, κανεῖς δέν μπορεῖ νά πεῖ μέ ἀπόλυτη σιγουριά ὅτι δέν καταλάβαινε, ὅτι δέν αἰσθανόταν κι ὅτι δέν φώναζε ἀπό μέσα του ἀλλά δέν τόν ἄκουγε κανεῖς! Γιά βάλτε τόν ἑαυτό σας στήν θέση του. Ὑπάρχει χειρότερο βασανιστήριο; Ἐάν στή θέση αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου βρισκόταν τό παιδί σας, θά βάζατε τήν ὑπογραφή σας ὅτι εἶναι ἐντελῶς καί σίγουρα νεκρό τήν στιγμή πού χτυπᾷ ἡ καρδιά του;

Γιατρός:

Ἐπισκέπτης: Ὅπως καταλαβαίνετε, δέν μπορῶ νά δεχτῶ νά σκοτώσουν κάποιον γιά νά ζήσω ἐγώ.

Γιατρός: Μά ὁ ἀσθενής κρατοῦνταν στήν ζωή ἀπό μηχανήματα.

Ἐπισκέπτης: Νάι, πολύ σωστά. Μόνο πού τά μηχανήματα δέν τά ἔφτιαξα ἐγώ, τά ἔφτιαξε ἡ ἐπιστήμη, πού ἐσεῖς ὑπηρετεῖτε, ἀπό ἀγάπη γιά τόν ἀσθενή, ὥστε νά παραμένει στήν ἐντατική μέχρι νά γίνει καλά. Τό νά τόν ἀποσυνδέσετε, λοιπόν, σημαίνει ὅτι δέν τηρεῖτε αὐτά πού ὑπηρετεῖτε. Ἄλλωστε γι' αὐτόν τόν σκοπό δέν φτιάχτηκαν καί δαπανήθηκαν τόσα χρήματα; Γιά νά κρατοῦν ἕως τό τέλος, εἴτε αὐτό εἶναι καλό, εἴτε εἶναι κακό, τόν ἀσθενή;

Γιατρός: Ἀκοῦστε, ὅλα γίνονται βάσει τοῦ νόμου. Δέν γίνεται

τίποτε παράνομο. Ποιός θέλει νά σκοτώσει έναν άνθρωπο; Μέ αυτά πού λέτε προσβάλετε όλο τόν ιατρικό κόσμο, πού είναι ταγμένος νά υπηρετεῖ τόν άνθρωπο. Ἄλλωστε ὁ δότης ἔχει κάνει δήλωση ὅτι θέλει νά εἶναι δωρητής ὀργάνων, ἀπό ἀγάπη γιά τόν συνάνθρωπό του. Ἀπό ἀγάπη τό κάνει. Ποιό εἶναι τό κακό;

Ἐπισκέπτης: Τό κακό, γιατρέ, εἶναι ὅτι δέν ξέρουμε ἐάν ὁ ἄνθρωπος, ἀπ' τόν ὁποῖο πάρθηκαν τά ὄργανα, ἦταν νεκρός. Μπορεῖ ἀπό μέσα του νά οὐρλιαζε καί νά παρακαλοῦσε νά μήν τοῦ ἀφαιρέσουν τή ζωή ἢ ἀκόμη καί νά πονοῦσε, ἀφοῦ ἀπ' ὅτι ξέρω (μπορεῖ νά κάνω καί λάθος) ἀφαιροῦν τά ὄργανα χωρίς νάρκωση! Αὐτό λοιπόν δέν εἶναι ἀγάπη. Ἀπλῶ ὑπογράφω καί δίνω κάτι πού θά μοῦ εἶναι ἄχρηστο (ἀφοῦ θά εἶμαι νεκρός) ἀλλά τήν ὥρα πού εἶναι νά γίνει πράξη αὐτό πού ἀπό «ἀγάπη» ὑπέγραψα, μετανοιῶνω καί χάνω καί τόν μισθό μου ἀπό τόν Θεό. Ἄλλο νά πάω ὄντας ὑγιής καί νά πῶ πάρτε μου τό νεφρό ἢ τό μάτι καί βάλτε το στό παιδί μου ἢ στή γυναίκα μου ἢ στόν φίλο μου ἀπό ἀγάπη γι' αὐτόν, καί ἄλλο ὅλο αὐτό πού σᾶς εἶπα. Καί ἕνα τελευταῖο γιατρέ. Ὅπως ξέρετε, πολλά ὄργανα ἔχουν παρθεῖ ἀπό παιδιά, νέους καί ἡλικιωμένους ἀπό φτωχές χώρες πού εἶτε ἀπό τήν πείνα τά πουλοῦν, εἶτε ἐξαφανίζονται ὁλόκληροι καί δέν τοὺς ἀναζητᾷ κανείς. Εἶναι δυνατόν, λοιπόν, νά δεχτῶ νά κυκλοφορῶ ἐγώ καλά, γνωρίζοντας ὅτι αὐτό πού μοῦ ἔβαλαν μπορεῖ νά εἶναι ἀπό κάποιον πού τό ἔδωσε γιά ἕνα κομμάτι ψωμί ἢ ἀπό κάποιον πού τόν σκότωσαν γιά νά ἐμπορευθοῦν τά ὄργανά του; Ἄλλωστε, σάν χριστιανός, γνωρίζω πολύ καλά ὅτι τό πᾶν εἶναι στά χέρια τοῦ Θεοῦ. Πόσοι ἄνθρωποι δέν συνήλθαν ἀπό τό κῶμα μετά ἀπό χρόνια; Ὅχι μέρες ἢ μήνες, χρόνια! Ἐπομένως, ἐάν κρίνει Ἐκεῖνος ὅτι πρέπει νά ζήσω, θά ζήσω. Ἐάν πάλι κρίνει πῶς ἦρθε ἡ ὥρα νά πάω κοντά Του, θά πάω. Λοιπόν, καλή σας ἡμέρα γιατρέ καί ἐάν θελήσει ὁ Θεός, θά τά ξαναποῦμε.

Πρέπει ὅλοι νά γνωρίζουμε ὅτι μέ Νόμο πού ψηφίστηκε τό 2011, **ἀπό τήν 1 Ἰουλίου τοῦ ἔτους 2013, εἴμαστε αὐτόματα καί ὑποχρεωτικά ΟΛΟΙ δωρητές ὀργάνων** καί ἀνά πάσα στιγμή, ἐάν –ὁ μή γένοιτο– βρεθοῦμε σέ ἄσχημη θέση, θά μᾶς ἀφαιρέσουν τά ὄργανά μας χωρίς νά ρωτήσουν κανέναν! Ἐάν κάποιος δέν τό θέλει αὐτό, πρέπει νά κάνει ὑπεύθυνη δήλωση σέ κάποιο ΚΕΠ ὅτι δέν ἐπιθυμεῖ νά εἶναι δωρητής καί νά τήν καταθέσει στόν Ἐθνικό Ὁργανισμό Μεταμοσχεύσεων, στήν ὁδὸ Τσόχα 5 στοὺς Ἀμπελόκηπους.

Ὁ Θεός νά μᾶς φωτίζει καί νά μᾶς προστατεύει στά ἄλλοπρόσαλλα καί μισάνθρωπα χρόνια πού ἦρθαν!

Ἀναστάσιος Μυρίλλας

Μέ ἀφορμή τήν ἑορτή τοῦ Ἀγίου Ὁνησίμου

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΩΦΡΟΝΙΖΕΙ ΤΟΥΣ ΚΑΚΟΠΟΙΟΥΣ ΔΕΝ ΤΟΥΣ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

Στίς 15 Φεβρουαρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τόν Ἀγ. Ὁνήσιμον. Ἀπό πολλῶν ἐτῶν ἑορτάζει καί ὁ ὁμώνυμος Σύλλογος Συμπαραστάσεως Κρατουμένων στόν Ἱ. Ναό μας τόν προστάτη Ἀγιοῦ του.

Ἡ συγκεκριμένη ἑορτή ἔχει ὅμως κάτι τό ξεχωριστό. Μᾶς καλεῖ σέ προβληματισμό καί μᾶς ὑπενθυμίζει τίς τεράστιες εὐθύνες, τίς ὁποῖες ἐπιφορτίζεται ὁ καθένας πού ἀσχολεῖται σέ αὐτό τόν τόσο εὐαίσθητο τομέα τῆς συμβουλευτικῆς καί ποιμαντικῆς συμπαραστάσεως κρατουμένων καί τῶν οἰκογενειῶν τους.

Ὁ Ὁνήσιμος, ὡς ἄλλος Ἀσωτος καί ὡς ἄλλος Ἀδάμ, ἀναζήτησε τήν εὐτυχία του μακριά ἀπό τόν κύριό του, τόν Ἀγ. Ἀπόστολο Φιλήμονα. Ἦταν δοῦλος τοῦ Φιλήμονα καί ὡς τέτοιος δέν εἶχε μερίδιο στήν περιουσία, ἀλλά ἔκλεψε ἕνα ποσό καί δραπέτευσε. Ἐφυγε ἀπό τόν κύριό του, καί..... κατέληξε στή φυλακή. Ἐκεῖ, στίς φυλακές τῆς Ρώμης, γνώρισε τόν Ἀγ. Ἀπόστολο Παῦλο ὡς συγκρατούμενό του. Μέ τίς διδασχές καί προτροπές τοῦ Ἀποστόλου Παύλου μετενόησε καί ἐπέστρεψε στόν κύριό του, τόν Φιλήμονα, ἐφοδιασμένος μέ μία “συστατική ἐπιστολή”, ζητώντας συγχώρεση. Καί ὅπως μιμήθηκε ὁ Ὁνήσιμος τόν ἄσωτο γιό στήν μετάνοια καί στήν ἐπιστροφή, ἀκριβῶς ἔτσι μιμήθηκε καί ὁ Φιλήμων τήν συμπεριφορά τοῦ Πατρός.

Ἴσως μᾶς ἡχεῖ καί φαίνεται ἀπλό, ἕνας δραπέτης νά μετονοῇ καί νά ἐπιστρέφῃ. Ἀλλά δέν εἶναι καθόλου ἀπλό καί συνηθισμένο, ἀλλιῶς θά ἔπρεπε κάθε χρόνο, στήν ἑορτή τοῦ προστάτου Ἀγίου τους Ὁνησίμου, οἱ ἀποφυλακισθέντες –οἱ ὁποῖοι σχεδόν καθημερινά περνοῦν ἀπό τόν Ναό μας καί ἀπό τά γραφεῖα τοῦ Ὁνησίμου μέ οἰκονομικά αἰτήματα– νά κατακλείουν τόν Ναό, ἐκφράζοντας ἔτσι τήν εὐγνωμοσύνη καί τίς εὐχαριστίες τους. Κι’ ὅμως, δέν ἔρχεται οὔτε ἕνας στούς δέκα.

Γι’ αὐτό τό κατάντημα δέν παίζουν μόνον ἐκεῖνοι, ἀλλά παῖμε ὅλοι. Στήν περίπτωση τοῦ Ὁνησίμου βρέθηκε ὁ Ἀγ. Ἀπόστολος Παῦλος, ὁ ὁποῖος διέγινωσε ὅτι στήν ψυχή τοῦ Ὁνησίμου ὑπῆρχε εὐφορο καί καλλιεργήσιμο ἔδαφος. Μετανοημένον τόν ἔστειλε πίσω στόν Φιλήμονα, ὁ ὁποῖος μέ τή σειρά του δέν μιμήθηκε τή συμπεριφορά τοῦ μεγαλυτέρου γιου, παρ’ ὅτι εἶχε κάθε δικαίωμα νά τό πράττῃ –μή ξεχνᾷμε ὅτι τόν εἶχε δοῦλον– ἀλλά μιμήθηκε τή συμπεριφορά τοῦ Πατέρα. Καί ὁ Ὁνήσιμος ἄξιζε αὐτή τή συμπεριφορά,

ἀκριβῶς ἐπειδὴ δὲν τὴν περίμενε καὶ πολὺ περισσότερο δὲν τὴν ἐζήτησε.

Στόν ἑσπερινό τῆς ἑορτῆς ψάλλουμε: «Ἄπιστον καὶ ἄχρηστον δοῦλον ποτέ τῷ Φιλήμονι μετεποίησεν εὐχρηστον αὐτῷ καὶ τοῖς πέρασιν κτίσεώς σε Παῦλος ὁ οὐρανοβάμων...». Ἐδῶ συντρέχουν ὅλοι οἱ παράγοντες: ὁ ἐπιστρέφων, ὁ Ὀνήσιμος, ὁ πνευματικός καθοδηγητής του, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, καὶ ὁ καλὸς πατέρας, ὁ Ἄγ. Ἀπόστολος Φιλήμων. Δυστυχῶς σέ μᾶς δὲν συντρέχουν ὅλα πρὸς τό καλὸ. Καὶ τί παίζει; Πολὺ ἀπλό: Πταίει ὅτι δὲν εἴμαστε Ὀνήσιμοι, δὲν εἴμαστε Φιλήμονες καὶ ἀκόμα λιγότερο Παῦλοι. Μᾶς λείπει ἡ ἀγιότητα!

Παρά ταῦτα, πρέπει κάτι νά γίνη. Δὲν εἶναι σωστό νά καθόμαστε καὶ νά καμαρώνουμε τὰ (μὴ) ἀποτελέσματα, πού ἔχουμε μέχρι τώρα. Πρέπει νά φύγουμε ἀπὸ τὴν εὐθιξία μας καὶ τὴν μικρονοητικότητα μας καὶ νά ἀποκτήσουμε κάτι ἀπὸ τὴ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ. Ἀλλιῶς γινόμαστε ἀγνώριστοι καὶ δεχόμαστε ξένες νοοτροπίες, χωρὶς νά καταλάβουμε, πῶς γίναμε ἔτσι.

Ἀλλοῦ, καὶ τὰ κατάλαβαν καὶ τὰ ἔκαναν διδασκαλία: πρὸ ἐτῶν κάποιος ἀνώτερος εἰσαγγελέας στὰ δικαστήρια τῆς Φρανκφούρτης τῆς Γερμανίας δίδαξε τοὺς μαθητευόμενους νομικούς, ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς ποινῆς φυλάκισης δὲν εἶναι οὔτε ὁ σωφρονισμός, οὔτε ὁ ἐκφοβισμός ἐπίδοξων ἄλλων δραστῶν, ἀλλὰ μόνο ἡ ἐκδίκηση! Τέτοια διδάσκονται ἐκεῖ! Καὶ αὐτὰ ταιριάζουν ἐκεῖ, διότι καὶ στὴ θεολογία –καὶ δὴ στὴ δογματική– κάνουν παρόμοια σφάλματα. Διδάσκουν ὅτι ὁ Θεὸς Πατὴρ εἶχε προσβληθῇ πολὺ ἀπὸ τὴν παρακοή τῶν πρωτοπλάστων, καὶ ὅτι ὅλα τὰ ἐπιτίμια ἦσαν ἐκδίκηση τοῦ Θεοῦ καὶ εἶχαν σκοπὸ νά καταπραῦνουν τὴν ὀργή του.

Ἐμεῖς δὲν ἔχουμε αὐτό τό λανθασμένο θεωρητικὸ ὑπόβαθρο, ἀλλὰ διδασκόμεθα τὴν ἀλήθεια. Καὶ παρά ταῦτα δὲν προσπαθοῦμε νά μοιάζουμε στὸν Θεὸ καὶ τοὺς ἀνθρώπους Του. Τὰ ἐπιτίμια τοῦ Θεοῦ ἐξ' ἀρχῆς σκόπευαν στὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου καὶ στὴν ἐπανασύνδεση μαζί Του. Ἀλλιῶς δὲν θά ἔβγαине ὁ Θεὸς στὴν ἀναζήτηση τοῦ ἀνθρώπου: «Ἀδάμ, ποῦ εἶ;» Τρέχει ὁ πατέρας νά ἀγκαλιάσῃ τὸν ἐπιστρέφοντα πρῶν ἄσωτο.

Δὲν ἔχουμε μόνο σωστή διδασκαλία, ἀλλὰ ἔχουμε καὶ τὰ ζωντανὰ βιώματα τῶν Ἁγίων ἀνά τοὺς αἰῶνες. Ἀντὶ νά τοὺς μιμηθοῦμε, ἔχουμε τοὺς φυλακισμένους συνανθρώπους μας στιβαγμένους σάν τὰ κοτόπουλα στὰ ὀρνιθοτροφεῖα. Ἀλήθεια, περιμένουμε μ' αὐτό τὸν τρόπο νά καλλιεργήσουμε πνεῦμα μετανοίας;

Τὰ δέ τελευταῖα χρόνια ἔχει παραγίνει τό κακό. Ἐχουν παραγεμίσει οἱ φυλακές ἀπὸ ἀνθρώπους πού χρωστοῦν σὶ δημόσιο. Τί προσφέρει αὐτὴ ἡ κράτησή τους; Ἀπολύτως τίποτα. Ἀντιθέτως βλάπτονται ὅλες οἱ πλευρές. Τό δημόσιο ἀντὶ νά εἰσπράξῃ, φορτώνεται ἐπὶ πλέον ἔξοδα καὶ ὁ κρατούμενος πετιέται μαζί μέ βαρυποινίτες στὰ ἴδια κελιά καὶ ἀποκόπεται ἀπὸ τὴν

κοινωνία σάν νά ἦταν ἓνας δημόσιος κίνδυνος. Αυτό ἔχει καμιά σχέση μέ σωφρονισμό; Ἐχει σχέση μέ τόν κύριο πού χαρίζει σόν δουλο τά χρέη ἢ μέ τόν καταχρεωμένο δουλο πού πνίγει τόν σύνδουλό του γιά κάτι λίγα, ἐνῶ τοῦ ἰδίου τά πολλά ἔχουν διαγραφῆ;

Μέ αὐτά πού γίνονται στήν πραγματικότητα δίνουμε στούς κρατούμενους τό δικαίωμα νά ζοῦν σάν ἄσωτοι, τούς παρέχουμε κάθε δικαίωμα νά μή μετανοήσουν ποτέ.

Δέν θέλουμε τήν ἀτιμωρησία, ἀλλά θέλουμε ποινές μέ νόημα, ποινές πού μποροῦν τούς ἐνόχους νά τούς ὀδηγήσουν στή μετάνοια. Μπορεῖ μερικές ποινές νά φαίνονται πολύ αὐστηρές, ἐν τούτοις ὅμως θεραπεύουν τόν ἄνθρωπο. Ἄς φαντασθοῦμε τόν ἑαυτό μας στή θέση τοῦ Θεοῦ μετά τήν παρακοή τῶν πρωτοπλάστων. Θά εἶχαμε προσβληθῆ τόσο πολύ, ὥστε νά εἶχαμε ἀποκλείσει κάθε δυνατότητα ἐπανασύνδεσης. Ἡ θά εἶχαμε ἀφήσει τόν ἄνθρωπο στά χέρια τοῦ διαβόλου ἢ θά τόν εἶχαμε ἀφανίσει ἐντελῶς! Ὁ Θεός, ὅμως, ἤθελε νά θεραπεύσει τόν ἄνθρωπο. «Δοκεῖ μέν εἶναι κόλασις καί τιμωρία, τό δέ ἀληθές νοθεσία τίς ἐστί καί σωφρονισμός καί τῶν τραυμάτων τῶν ἀπό τῆς ἁμαρτίας φάρμακον» λέγει ὁ Ἅγ. Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος.

Ζοῦμε σέ μιά Χριστιανική πολιτεία. Ἡ ἐορτή τοῦ Ἅγ. Ὀνσιμου μᾶς βοηθάει νά ξαναβροῦμε τή δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ καί νά βαδίσουμε στά ἴχνη τῶν Ἀγίων Του, οἱ ὁποῖοι τή δικαιοσύνη Του τήν ἔκαναν πράξη καί τρόπο ζωῆς.

π. Γεώργιος Χάας

Τί εἶδους σχέσεις ἔχουμε ἀνάγκη;

Σκέφτομαι κάποιες φορές πόσο ἐνδιαφερόμαστε γιά τούς ἀνθρώπους πού μᾶς περιβάλλουν καί γιά ὅσους θεωροῦνται ὅτι εἶναι κομμάτι τῆς ζωῆς μας. Γι' αὐτούς πού συναντοῦμε στό δρόμο τῆς ζωῆς μας, πού ἐπιλέγουμε, ἢ ἀφήνουμε νά χαθοῦν σόν χρόνο.

Σκέφτομαι τούς ἀνθρώπους πού δυσκολεύουν τή ζωή μας καί πού θά θέλαμε νά διαγράψουμε, ἀλλά καί κείνους πού μᾶς τή διευκολύνουν καί περνᾶνε ἀπαρατήρητοι, γιατί διακοῦν ὅσο καί ἡ βοήθειά τους.

Σκληρό ἀκούγεται. Ἀληθινό; Ἄς τό ἀπαντήσει ὁ καθένας μας!

Ἐνεργοποιοῦνται τά αἰσθήματά μας ὅταν κάτι χρειαζόμαστε καί οἱ ἄνθρωποι γύρω μας, ὑπάρχουν γιά νά μᾶς ἐξυπηρετήσουν. Κυρίως

γι' αυτό.

Γιά ποιιά σχέση νά μιλήσουμε; Κάποιοι θά ποῦν: Μά ἡ σχέση μέ τόν Θεό εἶναι πιό σημαντική κι ἀνώτερη! Μά, μήπως καί μέ Ἐκεῖνον, τήν ἴδια σχέση δέν ἔχουμε; Τόν ζητᾶμε στήν προσευχή μας γιά νά λύσουμε κάποιο πρόβλημα, ὅταν κάτι χρειαζόμαστε, ἢ ὅταν πλέον δέν ὑπάρχει κάποιος ἄλλος ἐδῶ στή γῆ νά στραφοῦμε. Ζητᾶμε, ὅμως, ν' ἀνέβουμε ἐπίπεδο! Νά φτάσουμε τόν Θεό! Δέν καταδεχόμαστε ἐμεῖς οἱ τέλειοι –καί μιλάω κυρίως γιά τούς χριστιανούς–τά γήϊνα! Εἶναι σά νά θέλουμε νά ἀποκτήσουμε πανεπιστημιακές γνώσεις, χωρίς νά ἔχουμε ὀλοκληρώσει τό Δημοτικό!!!

Ἀδιαφοροῦμε γιά τούς ἀνθρώπους, καί κατά τ' ἄλλα θέλουμε σχέση μαζί τους. Ἡ, τουλάχιστον, ἔτσι λέμε!

Σχέση μέ τούς γονεῖς, σχέση μέ τά παιδιά, σχέση μέ τόν τή σύζυγο, μέ φίλους, μέ ὅ,τι κινεῖται καί, γενικά, σχέση ...ἄσχετη μέ τήν ἔννοια τῆς λέξης, ἀλλά σχετική μέ τήν ὑποκειμενικότητά μας, καί κατά πῶς βολεῖται κάθε φορά νά ἐρμηνεύουμε ποιό εἶναι τό ζητούμενό μας ἀπό τούς ... ἄλλους! Προσοχή, ὅμως, γιατί κάποια στιγμή θά γίνουμε ἐμεῖς οἱ ἄλλοι καί ἀλλότριοι, δηλ. ξένοι, γιά Θεό καί ἀνθρώπους!

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι τό νά κάνουμε κριτική καί ἀνάλυση τοῦ τί πρέπει ἢ δέν πρέπει, μοιάζει εὐκολο. Τό νά ἔχουμε σχέση εἶναι κάτι σάν μία ἰδιότητα πού γίνεται κτῆμα μας μέ καλλιέργεια. Ἀποκτᾶται. Εἶναι μία δουλειά πού ἐξασκεῖ τήν διορατικότητά μας, γιατί μαθαίνουμε νά ξεχωρίζουμε τά σωστά στοιχεῖα τοῦ διπλανοῦ μας καί νά τά «ἐκμεταλλευόμαστε» πρὸς τό συμφέρον μας. Θέλει πειθαρχία καί ταπείνωση ἴσως καί γι' αὐτό εἶναι δύσκολη ἡ ἐφαρμογή της. Νά δείξουμε, ἐπιτέλους, ὅτι ἡ σχέση πού θέλουμε εἶναι οὐσιαστική, κι ὄχι ἓνα ξερό «Γειά σου, τί κάνεις; Πάντα καλά. Ἀντίο!».

Νά σταθοῦμε. Ὁ γρήγορος ρυθμός μίας ἐποχῆς ἀκατανόητης δέν ἔχει τό στοιχεῖο τοῦ ἀνθρώπου. Ἄς τό ἀναζητήσουμε, γιατί ὑπάρχει κάπου. Θαμμένο κάτω ἀπό τόνους ἄχρηστων ὑλικῶν πού ἔχτισαν μία ἐποχή ἀσυμβατότητας τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν ἄνθρωπο, τοῦ ἀνθρώπου μέ τήν ψυχή του, μπορούμε, πιστεύω, νά ἐπικαλεστοῦμε τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου, νά ἐνώσει καί πάλι μέ εὐθεῖες γραμμές τόν ἄνθρωπο μέ τόν Οὐρανό, τήν πηγὴ καί τήν μεγαλύτερη ὑπόσχεση πού δόθηκε ποτέ στόν ἄνθρωπο ἀπό τόν Δημιουργό του, ὅτι μόνος δέν θά μείνει, κι ὅτι ὅσο Τόν ἀναζητᾶ θά ἔχει τήν πιό παρήγορη, τήν πιό οὐσιαστική σχέση ἀγάπης!

Παναγιώτα Καμπάνη - Λεμονῆ

Ἡ Ἐκκλησιαστική Διοίκηση δέν ἀξιοποίησε ἀγίους κληρικούς της

Ο Π. ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ ΔΙΔΕΙ ΛΥΣΗ ΣΤΗΝ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟ

Θ Μακαριστός καί γνήσιος Διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας μας π. Ἐπιφάνιος, ἄν καί ὑπῆρξε μεγίστη Ἐκκλησιαστική προσωπικότητα μέ ἀγιότητα βίου, μέ πνευματικά χαρίσματα, ἀγάπης, γνώσεως, διακρίσεως χαρακτήρων καί πνευμάτων ἀλλά καί μέ σπάνια γιά τήν ἐποχή μας θύραθεν καί θεολογική παιδεία, δέν ἀξιοποιήθηκε ἀπό τήν Ἐκκλησιαστική Διοίκηση ἀλλά, βεβαίως, ἀξιοποιήθηκε στό ἔπακρον ἀπό τόν Χριστό καί τήν βιωματική Ἐκκλησία Του.

Δυστυχῶς δέν ἀποτελεῖ ἐξαίρεση ἡ παραθεώρηση καί περιθωριοποίηση ἀγίων καί πνευματικῶν ἀνδρῶν ἀπό τίς Ἐκκλησιαστικές Διοικήσεις. Ἀπό τήν ἐποχή τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης μέχρι καί σήμερα οἱ Ἀρχιερεῖς κατὰ κανόνα ἀδιαφοροῦν ἢ καί διώκουν κληρικούς καταξιωμένους καί ἀληθινά Πνευματικούς, παρ' ὅτι πολλοί ἀπό αὐτούς ἔδειξαν, «σημεῖα» ὑπερκόσμια καί σφραγισμένα ἀπό τήν Θεία Χάρη, ἐνῶ ἀκόμη εὐρίσκοντο στήν ἐπίγεια ζωή!

Διαιωνίζεται, δηλαδή, ἡ νοοτροπία ἢ μᾶλλον ἡ ἀδιαντροπία τῶν περισσοτέρων Ἐκκλησιαστικῶν Ἀξιωματοῦχων πού περιγράφει ἡ Ἁγία Γραφή ἀποκαλύπτοντας τίς μύχιες σκέψεις τους: «Ἔστω δέ ἡμῶν ἡ ἰσχὺς νόμος τῆς δικαιοσύνης, τό γάρ ἀσθενές ἄχρηστον ἐλέγχεται. Ἐνεδρεύσωμεν δέ τόν δίκαιον, ὅτι δύσχρηστος ἡμῖν ἐστί καί ἐναντιοῦται τοῖς ἔργοις ἡμῶν καί ὀνειδίζει ἡμῖν ἀμαρτήματα νόμου καί ἐπισημίζει ἡμῖν ἀμαρτήματα παιδείας ἡμῶν· ἐπαγγέλλεται γνῶσιν ἔχειν Θεοῦ καί παῖδα Κυρίου ἐαυτόν ὀνομάζει· ἐγένετο ἡμῖν εἰς ἔλεγχον ἐννοιῶν ἡμῶν· βαρὺς ἐστὶν ἡμῖν καί βλεπόμενος, ὅτι ἀνόμοιος τοῖς ἄλλοις ὁ βίος αὐτοῦ, καί ἐξηλλαγμένοι αἱ τρίβοι αὐτοῦ· εἰς κίβδηλον ἐλογίσθημεν αὐτῷ, καί ἀπέχεται τῶν ὁδῶν ἡμῶν ὡς ἀπό ἀκαθαρσιῶν... ὕβρει καί βασάνῳ ἐτάσωμεν αὐτόν... θανάτῳ ἀσχήμονι καταδικάσωμεν αὐτόν... Ταῦτα ἐλογίσαντο, καί ἐπλανήθησαν· ἀπετύφλωσε γάρ αὐτοὺς ἡ κακία αὐτῶν»! (Σοφ. Σολομ. 2, 11-25).

Εἶναι ἀποδεικτικό τῶν λόγων μας τό γεγονός ὅτι κατὰ τήν τελευταία τοῦλάχιστον πεντηκονταετία ἡ Ἐκκλησιαστική Διοίκηση δέν ἀξιοποίησε, οὔτε κἂν προέβαλε ὡς παράδειγμα πρὸς μίμησιν οὔτε

έναν από τούς κοιμηθέντας Πατέρας μας, οί όποίοι ήδη τιμώνται στην συνείδηση του εύσεβοϋς Όρθοδόξου λαοϋ μας καί λογίζονται άγιοι!

Κατωτέρω δημοσιεύουμε ένα περιστατικό πού αποδεικνύει την Θεολογική σοφία καί την βαθειά γνώση του Κανονικού Δικαίου πού είχε –έκτός των άλλων σπανίων ιδιοτήτων του– ό μακαριστός π. Έπιφάνιος Θεοδωρόπουλος, κάτι τό όποιο έγνώριζε πολύ καλά ή τότε Έκκλησιαστική Διοίκηση, αλλά είχε προτιμήσει ως Νομικό της Σύμβουλο τόν διαβόητο Γ. Λιλαΐο, ό όποιος ήταν συγχρόνως καί Νομικός Σύμβουλος του όλετήρος της Ελλάδος Άνδρέα Παπανδρέου!

Έτσι εξηγείται καί ή επιμονή των Έκκλησιαστικών Διοικήσεων νά αποτρέπουν εύσεβεις άνθρωπους από την Πολιτική διότι προτιμούν άσεβεις καί άμοραλιστές πολιτικούς μέ τούς όποίους “συνεννοούνται” καλύτερα... Αϋτή είναι καί ή ύλοποίηση της γραμμής του Ίουδαϊκού Ίερατείου «οϋκ έχομεν βασιλέα ει μή Καίσαρα»!

Τό περιστατικό τό γνωρίζαμε από τό 1984, τότε πού συνέβη, αλλά όφείλουμε χάριτας καί εύχαριστίες στον κατά σάρκα αδελφόν του π. Έπιφανίου, τόν αγαπητό μας κ. Πολυνείκην Θεοδωρόπουλον, ό όποιος μας τό απέστειλε, διασώζοντας αϋτολεξει τή διήγηση του

αυτόπτου καί αὐτηκόου Μητροπολίτου Ἐδέσσης κυροῦ Καλλινίκου.
Ἄς τόν ἀκούσουμε.

π. Β. Ε. Β.

Ἰανουάριος 1984.

Τό παρακάτω περιστατικό, πού σχετίζεται μέ τόν αἰείμηστο π. Ἐπιφάνιο, μού τό διηγήθηκε ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Ἐδέσσης κυρός Καλλνίκος, στήν αἴθουσα ἀναχωρήσεων τοῦ ἀεροδρομίου Ἀθηνῶν, λίγο πρὶν ἀναχωρήσει γιά τό Λονδίνο γιά σοβαρό πρόβλημα υγείας, πού ὁ ἴδιος ἀντιμετώπιζε.

«Βρισκόμαστε στό ἔτος 1980 καί συγκεκριμένα μῆνα Αὐγousto. Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔχει συνέλθει γιά τήν πλήρωση κενῶν Μητροπόλεων. Μία ἀπό τίς χηρεύουσες Μητροπόλεις εἶναι καί αὐτή τῆς Μονεμβασίας καί Σπάρτης. Λαμβάνει χώρα ἡ σχετική ψηφοφορία καί μετὰ τήν καταμέτρηση τῶν ψήφων, ὁ σημερινός Μητροπολίτης Σπάρτης κ. Εὐστάθιος, καθώς καί ἕτερος Ἀρχιεπίσκοπος (ὁ μετέπειτα Μητροπολίτης Σερρῶν κ. Μάξιμος), ἔχουν λάβει τίς ἴδιες ἀκριβῶς ψήφους. Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Σεραφεῖμ, καθώς ἐπίσης καί ὅλοι οἱ συμμετέχοντες στήν ἐκλογική διαδικασία Ἱεράρχες, προσπαθοῦμε νά βροῦμε λύση στό πρόβλημα πού ἀνέκυψε. Ὁ Μακαριώτατος ζητᾷ νά προσκληθεῖ ὁ ἐκ τῶν Νομικῶν Συμβούλων τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας κ. Γ. Λιλαῖος γιά νά γνωματεύσει τί “δέον γενέσθαι”. Δυστυχῶς ὅμως, οὔτε ὁ Νομικός Σύμβουλος δίδει λύση στό ζήτημα. Τότε –συνεχίζει ὁ ἐκλεκτός Ἱεράρχης– ἐξέρχομαι τῆς αἵθουσας ὅπου συνεδριάζαμε καί καταφεύγω στά “μεγάλα μέσα”. Καλῶ τόν π. Ἐπιφάνιο στόν εὐλογημένο τηλεφωνικό ἀριθμό 8235703, τοῦ ἀναφέρω τά τῆς ἐκλογῆς καί ζητῶ τή γνώμη του. Ὁ π. Ἐπιφάνιος, αὐτοστιγμεί, δίδει λύση στό ἀνωτέρω πρόβλημα, λέγοντάς μου: Γέροντά μου, βάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ἐδάφιο.... παράγραφος...., τή θέση καταλαμβάνει ὁ μεταξύ τῶν δύο ὑποψηφίων, κληρικός πού ἔχει χειροτονηθεῖ ὡς πρεσβύτερος, ἐνωρίτερα. Τόν εὐχαριστῶ καί εἰσερχόμενος στήν αἴθουσα ζητῶ ἀπό τόν Ἀρχιεπίσκοπο τό λόγο. Ἐκεῖνος ἀνταποκρίνεται κι ἐγώ ἀναφέρομαι στούς Ἱερούς Κανόνες καί στό τί αὐτοί ὀρίζουν, ὅπως πρό ὀλίγου μού εἶχε ἐπισημάνει ὁ π. Ἐπιφάνιος. Ὁ Μακαριώτατος ζήτησε ἀπό τόν Νομικό μας Σύμβουλο νά ἐλέγξει στό Πηδάλιο ἐάν πράγματι ἰσχύουν τά ὅσα ἐλέχθησαν ἀπό ἐμένα. Αὐτός, σέ πολύ λίγο χρόνο ἀπάντησε καταφατικά. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος μ’ εὐχαρίστησε εὐγενικά κι ἐπετίμησε τόν κ. Λιλαῖο γιά τήν ἄγνοιά του».

Ὁ μακαριστός Ἅγιος Ἐδέσσης, ἔκλεισε τή διήγησή του λέγοντάς μου: «Αὐτός, ἀγαπητέ μου κ. Θεοδωρόπουλε, εἶναι ὁ π. Ἐπιφάνιος. Μία “κινητή βιβλιοθήκη γνώσεων”, ἕνας πολύτιμος καί ἀδάπανος σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας». Ἄς ἔχουμε τήν εὐχή καί τίς πρεσβεῖες καί τῶν δύο.

Πολυνείκης Θεοδωρόπουλος

Σέ ποιό Πανεπιστήμιο ἄραγε διδάσκεται μέ τόν τρόπο πού τήν ἐφαρμόζει ἡ Κυβέρνηση;

Η ΔΗΜΟΣΙΟΝΟΜΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΦΟΡΟΥ ΕΞΑΘΛΙΩΣΕ ΤΟΝ ΛΑΟ ΜΑΣ

Η σημερινή καπιταλιστική εποχή, ἡ ὁποία διακρίνεται τόσο γιά τόν πλουραλισμό τῶν δομῶν της ὅσο καί γιά τήν πολυπλοκότητα τῶν θεσμῶν της, ἔχει χαρακτηριστεῖ ὡς ἐποχή τῶν ἔντονων ἀντιφάσεων. Ζοῦμε σέ ἕναν κόσμο τεχνολογικῶν θριάμβων καί ἐπιστημονικῶν ἐξελίξεων, ἀλλά στήν πραγματικότητα ἔχουμε ἐκτοπίσει τίς πραγματικές ἀξίες ἀπό τήν ζωή μας. Σέ μεγάλο βαθμό, τό γεγονός αὐτό ὀφείλεται στίς ἐπιταγές τῆς παγκόσμιας οἰκονομίας, ἡ ὁποία μέ ὄχημα τήν ἀκόρεστη ἐπιδίωξη γιά μεγιστοποίηση τοῦ κέρδους, δημιούργησε νέες καταναλωτικές ἀνάγκες, νέα πρότυπα, λάτρεψε τό χρήμα ὡς θεό καί ἐκτόπισε τόν ἄνθρωπο ὡς ἀξία. Τό κενό ὅμως πού δημιούργησε ἡ ἀπομάκρυνση τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τήν ὄντως Ἀλήθεια, τόν Τριαδικό Θεόν δέν μπορεῖ νά τό καλύψει ἡ ὑπερκατανάλωση καί οἱ ὕλικές ἀπολαύσεις. Αὐτά τό μόνο πού μποροῦν νά πετύχουν εἶναι νά ὑποδουλώσουν τόν ἄνθρωπο στόν φαῦλο κύκλο τοῦ καταναλωτισμοῦ, νά τόν ἀλλοτριώσουν καί νά τόν ὑποβιβάσουν ἀπό ἀξία σέ καταναλωτική μονάδα.

Ζοῦμε σήμερα στήν ἐποχή τῶν ἀντιφάσεων, στήν ἐποχή πού κυριαρχεῖ ὁ παραλογισμός. Τά αὐτονόητα ἔχουν γίνει εἶδος πρὸς ἐξαφάνιση, μέ ἀποτέλεσμα νά κυριαρχεῖ παντοῦ ἡ ἀνθρώπινη δυστυχία. Καί εἶναι δυσάρεστο βέβαια τό γεγονός ὅτι στήν ἐνορχηστρωμένη αὐτή προσπάθεια ἐξαθλίωσης τῶν Ἑλλήνων συμβάλλει μέ ὅλες του τίς προσπάθειες τό ἐπίσημο Ἑλληνικό Κράτος. Μποροῦμε νά ἀλιεύσουμε πολλά παραδείγματα, μέ τά ὁποία στοιχειοθετεῖται ὁ ἀπηνής διωγμός κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καί ἡ ἄνευ προηγούμενου προσπάθεια φτωχοποίησής του ἀπό τό Κράτος. Ἡ ἀσκούμενη φορολογική πολιτική εἶναι μόνο ἕνα ἀπό αὐτά.

Ἀκοῦμε ἢ διαβάζουμε συνεχῶς ὅτι ἕνα ἀπό τά στοιχήματα τοῦ ἐκάστοτε Οἰκονομικοῦ Ἐπιτελείου εἶναι ἡ ἀναμόρφωση τοῦ Φορολογικοῦ Συστήματος. Ἡ ριζική μεταρρύθμιση τῆς Φορολογικῆς Διοίκησης, ἡ δίκαιη κατανομή τῶν φορολογικῶν βαρῶν, ἡ περιστολή καί ποινικοποίηση τῆς φοροδιαφυγῆς ἀποτελέσαν καί ἀποτελοῦν πάντοτε βασική προτεραιότητα γιά τοὺς ἐκάστοτε κυβερνῶντες. Πόσες φορές δέν ἔχετε ἀκούσει νά ἐξαγγέλλονται ὅλες αὐτές οἱ μεγαλόστομες διακηρύξεις; Πόσες φορές δέν ἔχετε ἀκούσει γιά τήν θέσπιση ἐνός δίκαιου Φορολογικοῦ Συστήματος, πού θά πατάσσει τήν φοροδιαφυγή καί θά θέτει τίς βάσεις γιά τήν βελτίωση τῆς ἀνταγωνιστικότητας τῆς Ἑλληνικῆς Οἰκονομίας; Πόσες φορές δέν ἔχετε ἀκούσει γιά τόν σαρωτικό ἐκσυγχρονισμό τῶν ἀπαρχαιωμένων δομῶν τῆς Φορολογικῆς

Νομοθεσίας; Αλήθεια, πόσες φορές;

Εΐδατε όμως ποτέ αποτελέσματα; Εΐδατε νά πατάσσεται ποτέ ή «Λερναία Ύδρα» τής φοροδιαφυγής; Εΐδατε νά αναμορφώνεται ποτέ τό Φορολογικό Σύστημα; Μήπως, άραγε, εΐδατε ποτέ δίκαιη καί ίσομερή κατανομή τών φορολογικών βαρών; Φαντάζομαι ότι μάλλον δέν εΐδατε, ή άν έχετε δεΐ, οί προσπάθειες αυτές εΐναι πάρα πολύ λίγες καί μάλλον χάνονται στόν άπέραντο ώκεανό τής αδήριτης Έλληνικής πραγματικότητας. Καί πολύ φοβάμαι ότι οΰτε στό προσεχές μέλλον θά δοΰμε ανάλογες προσπάθειες, μιās καί κατά τήν ρήση ενός σοφοΰ Γέροντα: «τό Έλληνικό Κράτος δέν έπιθυμεί νά έπιλύσει κανένα πρόβλημα, παρά μόνο νά νομιμοποιήσει τήν παρανομία».

Η πολυνομία, ή συνεχής μεταβολή τής Φορολογικής Νομοθεσίας, ή αδιάκοπη έρμηνεία τών νόμων μέ έγκυκλίους καθιέρωσαν όλα αυτά τά χρόνια ένα κλίμα αδιαφάνειας καί καταστρατήγησης αρχών καί κανόνων. Τό σάπιο πολιτικό σύστημα τών τελευταίων έτών αντί νά παραδεχτεί ότι εΐναι άνίκανο καί ακατάλληλο νά πράξει τό ότιδήποτε, γιατί σπανίως νομοθέτησε ή έπραξε κάτι μέ γνώμονα τήν άξιοκρατία, εΐναι έτοιμο νά αποσεισει τίς ευθύνες τής όλοφάνερης άποτυχίας καί τής νέας Φορολογικής Μεταρρύθμισης. Αντί γιά μία φορά νά αποδεχθεί τήν ανεπάρκειά του, καί τήν έσφαλμένη στόχευση στή λήψη τών κατάλληλων μέτρων, δέν διστάζει νά προεξοφλήσει ότι ή μεγαλύτερη έστία κινδύνου γιά πιθανές δημοσιονομικές άστοχίες εΐναι ό αναποτελεσματικός φοροελεγκτικός μηχανισμός. Μπορεί νά εΐναι μία από τίς παραμέτρους άποτυχίας, αλλά πάντως όχι ή κύρια καί πρωταρχική.

Εΐναι κάτι παραπάνω από σίγουρο ότι καί ή νέα Φορολογική Μεταρρύθμιση θά άποτύχει. Καί θά άποτύχει, όπως άπέτυχαν καί οί προηγούμενες, γιατί στήν Οικονομική ίστορία έχει άποδειχτεί ότι όταν άσκεΐται περιοριστική δημοσιονομική πολιτική σέ μία οίκονομία πού βρίσκεται σέ ύφεση, δηλαδή πολιτική πού χαρακτηρίζεται από αύξηση τών φόρων καί/ή από μείωση τών δημοσίων δαπανών (άξιζει νά σημειωθεί ότι στήν Ελλάδα ή πολιτική αυτή άσκεΐται μέ ταυτόχρονη αύξηση τής φορολογίας καί μέ μείωση τών δημοσίων δαπανών), δημιουργοΰνται άντικίνητρα γιά τήν αύξηση τής εργασίας καί τήν βελτίωση τής παραγωγικότητας, ενώ παράλληλα αναπτύσσονται καί οί κατάλληλες συνθήκες γιά τήν εμφάνιση φαινομένων φοροδιαφυγής καί φοροαποφυγής.

Η δημοσιονομική αυτή πολιτική ταυτόχρονα τορπιλίζει καί τήν προσπάθεια μείωσης τοΰ ελλείμματος καί τοΰ δημόσιου χρέους τής Χώρας, άφοΰ στηρίζεται ύπέρμετρα στό σκέλος τής αύξησης τών άνύπαρκτων πλέον έσόδων, μέσω τής άδικης καί ύπέρμετρης αύξησης τών φορολογικών βαρών καί όχι πρωτίστως στό σκέλος τής μείωσης τών δημοσίων δαπανών. Εΐναι δέ προφανές ότι τά ανεπαρκή αυτά μέτρα βυθίζουν ακόμα περισσότερο τήν Έλληνική Οικονομία στό τέλμα καί σέ έναν φαΰλο κύκλο από τόν όποίο αδυνατεί νά ξεφύγει. Η όλοφάνερη δέ άστοχία

τούς προετοιμάζει τό ἔδαφος γιά τή λήψη νέων ἐπαχθέστερων μέτρων στό μέλλον, προκειμένου νά ἐμφανιστεῖ πρωτογενές πλεόνασμα στό δημόσιο ἔλλειμμα καί νά μειωθεῖ τό σισύφειο ἄγος τοῦ Δημοσίου Χρέους τῆς Χώρας.

Ἄραγε, ποιά εἶναι τά μέτρα μέ τά ὁποῖα τό Οἰκονομικό ἐπιτελεῖο θά ἀναμορφώσει τό Φορολογικό Σύστημα; Ποιά εἶναι τά μέτρα μέ τά ὁποῖα θά ἐπιτευχθοῦν ἰσοσκελισμένοι προϋπολογισμοί καί θά πυροδοτηθεῖ ἡ ἐπανεκκίνηση τῆς Οἰκονομίας; Σταχυολογοῦμε ἐνδεικτικά ἀπό τήν ἠλεκτρονική εἰδησεογραφία μερικούς ἀπό τούς φόρους πού θά πρέπει νά καταβληθοῦν ἀπό τούς φορολογουμένους πολῖτες ἐντός τοῦ νέου ἔτους:

- * Οἱ δύο τελευταῖες δόσεις γιά τά εἰσοδήματα τοῦ 2011, ὅπως αὐτές προέκυψαν ἀπό τά ἐκκαθαριστικά σημειώματα τοῦ ἔτους 2012, ἐφόσον εἶχαν δηλωθεῖ εἰσοδήματα ἕως καί 60.000 €.

- * Ἡ μηνιαία παρακράτηση φόρου μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν καί εἰδικῆς εἰσφορᾶς ἀλληλεγγύης γιά τό 2013 στούς μισθούς καί στίς συντάξεις, ἀπό τήν ὁποία προκύπτουν αὐξήσεις ἕως καί 186% γιά ὅσους ἔχουν εἰσοδήματα ἄνω τῶν 23.000 €.

- * Ὁ φόρος εἰσοδήματος τοῦ 2012.

- * Τό αὐξημένο τέλος ἐπιτηδεύματος γιά τό 2012.

- * Ἡ εἰδική εἰσφορά ἀλληλεγγύης γιά τά εἰσοδήματα τοῦ 2012, ἐφ' ὅσον ἦσαν ὑψηλότερα τῶν 12.000 €.

- * Οἱ ἐναπομείνουσες διμηνιαῖες δόσεις τοῦ τέλους ἀκινήτων, τό ὁποῖο εἰσπράττεται μέσω τῶν λογαριασμῶν τῆς ΔΕΗ.

- * Ὁ Φόρος Ἀκίνητης Περιουσίας γιά ὅσους φορολογουμένους κατεῖχαν τήν 1/1/2010 ἀκίνητα συνολικῆς ἀντικειμενικῆς ἀξίας ἄνω τῶν 400.000 €.

- * Ὁ Φόρος Ἀκίνητης Περιουσίας γιά ὅσους φορολογουμένους κατεῖχαν τήν 1/1/2011 ἀκίνητα συνολικῆς ἀντικειμενικῆς ἀξίας ἄνω τῶν 200.000 €.

- * Ὁ Φόρος Ἀκίνητης Περιουσίας γιά ὅσους φορολογουμένους κατεῖχαν τήν 1/1/2012 ἀκίνητα συνολικῆς ἀντικειμενικῆς ἀξίας ἄνω τῶν 200.000 €.

- * Ὁ ἐνιαῖος Φόρος Ἀκίνητης Περιουσίας, πού θά ἀντικαταστήσει τόν Φόρο Ἀκίνητης Περιουσίας καί τό εἰδικό τέλος, γιά τό ἔτος 2013.

- * Τά τέλη κυκλοφορίας τοῦ 2014.

Πιστεῦετε ὅτι μέ αὐτά τά μέτρα θά ἐπιτευχθεῖ ἡ ριζική μεταρρύθμιση τῆς Φορολογικῆς Διοίκησης; Μέ αὐτά τά μέτρα θά ἀναμορφωθεῖ τό Φορολογικό Σύστημα; Μέ αὐτά τά μέτρα θά ἐπιτευχθεῖ μία πιό δίκαιη καί ἰσομερῆς κατανομή τῶν φορολογικῶν βαρῶν; Μέ αὐτά τά μέτρα θά παταχθεῖ τό φαινόμενο τῆς φοροδιαφυγῆς; Μέ αὐτά τά μέτρα θά ἀναθερμανθεῖ ἡ Οἰκονομική δραστηριότητα καί θά δρομολογηθεῖ ἡ ἀνάκαμψη τῆς Ἑλληνικῆς Οἰκονομίας; Δέν χρειάζεται νά εἶναι κανεῖς οἰκονομολόγος γιά νά ἀντιληφθεῖ ὅτι μέ αὐτά τά μέτρα ἐκεῖνο πού ἐπιδιώκει τό Οἰκονομικό Ἐπιτελεῖο εἶναι νά ἐξαθλιώσει καί νά ἀφανίσει τόν σκληρά δοκιμαζόμενο Ἑλληνικό λαό. Δέν χρειάζεται νά ἔχει κανεῖς ἀκαδημαϊκές περγαμνές γιά νά ἀντιληφθεῖ ὅτι ὁ φόρος, ἓνα μέσο ἀσκήσεως δημοσιονομικῆς πολιτικῆς, ἔχει μεταβληθεῖ στά χέρια ἐπικίνδυνων

ἀνθελλήνων σέ ἕνα ἀνηλεές μέσο ἐξαθλίωσης καί φτωχοποίησης τῶν χειμαζομένων Ἑλλήνων.

Ἄραγε τά μέτρα αὐτά πού ἐφαρμόζονται στήν Πατρίδα μας διδάσκονται σέ κανένα ἀπό τά περισπούδαστα πανεπιστήμια τῆς ἀλλοδαπῆς καί τῆς ἡμεδαπῆς; Ἡ Δημοσιονομική Θεωρία πάντως, δηλαδή ἡ θεωρία πού διδάσκεται στά Οἰκονομικά Πανεπιστήμια καί ἡ ὁποία ἐξετάζει μεταξύ τῶν ἄλλων τήν ἀναδιανεμητική ἐπίδραση τῶν δημοσιονομικῶν μέσων, ὅπως εἶναι οἱ φόροι, μᾶς διδάσκει διαφορετικά πράγματα γιά τόν ρόλο πού θά πρέπει νά ἐπιτελεῖ τό κράτος. Πιο συγκεκριμένα, στά μικτά Οἰκονομικά Συστήματα, ἡ ἄσκηση Οἰκονομικῆς δραστηριότητας πραγματοποιεῖται τόσο ἀπό τόν Ἰδιωτικό ὅσο καί ἀπό τόν Δημόσιο Τομέα. Ὁ ρόλος τοῦ δημόσιου τομέα εἶναι πρωταρχικῆς σημασίας, προκειμένου νά ἐπιτευχθοῦν οἱ στόχοι τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, δηλαδή ἡ ἀριστοποίηση τῆς κατανομῆς τῶν πόρων, ἡ δίκαιη διανομή τοῦ εἰσοδήματος, ἡ σταθεροποίηση τῆς Οἰκονομίας σέ ἐπίπεδο πλήρους ἀπασχόλησης καί ἡ προώθηση τῆς Οἰκονομικῆς ἀνάπτυξης.

Γιά νά μποροῦν οἱ Δημόσιοι φορεῖς νά ἐπιτύχουν τούς ἀνωτέρω στόχους, καθώς καί γιά νά διαθέτουν τά δημόσια ἀγαθὰ δωρεάν στό κοινωνικό σύνολο χρειάζονται πόρους τούς ὁποίους δέν διαθέτουν. Γιά τήν ἀπόκτηση τῶν πόρων αὐτῶν καταφεύγουν στή φορολογία, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἀναγκαστικό μέσο μετάθεσης πόρων ἀπό τόν Ἰδιωτικό στόν Δημόσιο τομέα, χωρίς ἀντίστοιχη εἰδική ἀντιπαροχή τῶν τελευταίων πρὸς τούς πρώτους. Οἱ φόροι, λόγω τῆς μονομέρειας αὐτῆς, προκαλοῦν μία ἐπιβάρυνση στοὺς Ἰδιωτικούς φορεῖς πού εἶναι γνωστή ὡς φορολογικό βάρος, τό ὁποῖο ἔχει ἀρνητικές ἐπιδράσεις εἰσοδηματικῆς μορφῆς τόσο στήν εὐημερία τῶν ἀτόμων, ὅσο καί στήν εὐημερία τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου.

Ἡ ἐπικρατοῦσα ἄποψη στή θεωρία τῆς Δημόσιας Οἰκονομικῆς εἶναι ὅτι στίς δημοκρατικά ὀργανωμένες κοινωνίες ὡς δίκαιη θεωρεῖται ἡ κατανομή τοῦ φορολογικοῦ βάρους, ὅταν ἀνταποκρίνεται στίς γενικά παραδεκτές ἀντιλήψεις τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου γιά κοινωνική δικαιοσύνη. Καί συνήθως γίνεται δεκτό ὅτι τέτοια εἶναι ἡ κατανομή τοῦ φορολογικοῦ βάρους ὅταν πληροῦνται δύο βασικές συνθῆκες: α) ἡ ἀρχή τῆς ὀριζόντιας φορολογικῆς ισότητος καί β) ἡ ἀρχή τῆς κάθετης φορολογικῆς ισότητος. Ἡ πρώτη ἀρχή ικανοποιεῖται ὅταν οἱ πολῖτες πού βρίσκονται κάτω ἀπό ἴδιες συνθῆκες ἔχουν τήν ἴδια φορολογική μεταχείριση καί ἡ δεύτερη ὅταν οἱ πολῖτες πού βρίσκονται κάτω ἀπό διαφορετικές συνθῆκες ἔχουν διαφορετική φορολογική μεταχείριση.

Γιά νά ἐπιλυθεῖ τό πρόβλημα τοῦ πότε δύο πολῖτες βρίσκονται κάτω ἀπό τίς ἴδιες συνθῆκες γιά φορολογικούς σκοπούς καί πότε ὄχι, καθώς καί γιά τήν ἐπίλυση τοῦ προβλήματος τῆς διαφοροποίησης τῆς φορολογικῆς ἐπιβάρυνσης δύο πολιτῶν πού βρίσκονται κάτω ἀπό διαφορετικές συνθῆκες ἔχει ἀναπτυχθεῖ ἡ θεωρία τῆς φοροδοτικῆς ικανότητος. Σύμφωνα μέ αὐτή τή θεωρία, ἡ κατανομή τοῦ φορολογικοῦ βάρους θεωρεῖται δίκαιη ὅταν γίνεται μέ βάση τήν ικανότητα κάθε ἀτόμου νά συνεισφέρει στά κοινά. Μέ βάση τή θεωρία τῆς φοροδοτικῆς

ικανότητας έχει καταρτιστεί τό άρθρο 4 παρ. 5 τοῦ Συντάγματος πού ὀρίζει ὅτι: «οἱ Ἕλληνες πολῖτες συνεισφέρουν χωρίς διακρίσεις στά δημόσια βάρη, ἀνάλογα μέ τίς δυνάμεις τους». Ὑπάρχει ὅμως κανείς πού πιστεύει ὅτι οἱ διατάξεις τῆς Φορολογικῆς Νομοθεσίας συμμορφώνονται μέ τίς θεμελιώδεις διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτη τῆς Χώρας;

Πιστεύω ὅτι ἀναφέραμε διεξοδικά καί ἀναλύσαμε ἐκτενῶς τούς λόγους γιά τούς ὁποίους τά μέτρα πού προτείνονται μέ τή σχεδιαζόμενη φορολογική μεταρρύθμιση θά ἀποτύχουν. Λόγοι ἱστορικοί, ἀλλά καί λόγοι καθαρά ἐπισημονικοί καταδεικνύουν τήν ἀναποτελεσματικότητα τῶν μέτρων. Τό ἐπιδιωκόμενο ἀποτέλεσμα τῆς Φορολογικῆς Νομοθεσίας δέν εἶναι ἡ τόνωση τῶν δημοσίων ἐσόδων, ἀλλά ἡ ἀτονία τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Καί μπορεῖ στό πρόσφατο παρελθόν οἱ ἀριθμοί νά εὐημεροῦσαν καί οἱ Ἕλληνες νά πένονταν, στή σημερινή πραγματικότητα, δυστυχῶς, οὔτε οἱ ἀριθμοί δέν μποροῦν νά εὐημερήσουν. Τήν πρωταρχική ἀποτυχία ὅλων των μέτρων τῆς Οἰκονομικῆς, καί ὄχι μόνο πολιτικῆς, μᾶς τήν ἔχει ἀποκαλύψει ἐδῶ καί αἰῶνες ὁ προφητάνακτας Δαβίδ στόν 145ο ψαλμό: «Μή πεποίθατε ἐπ' ἄρχοντας, ἐπὶ υἱοῦς ἀνθρώπων, οἷς οὐκ ἔστι σωτηρία». Ἐμεῖς ἀκόμα ἀμφιβάλλουμε;

Ἰωάννης Χαραλάμπης
Οἰκονομολόγος

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΠΩΛΗΤΕΣ ΑΠΟ ΧΡΥΣΟΡΑΦΕΙΟ

Εταιρεία-Χρυσораφεῖο μέ 20ετῇ ἐπιτυχημένη δραστηριότητα στήν Ἑλληνική καί Εὐρωπαϊκή ἀγορά, ζητᾶ νά προσλάβει πέντε πωλητές γιά τόν τομέα τῆς προώθησης ἐκκλησιαστικῶν προϊόντων σέ Ναούς.

Οἱ κάτοχοι τῆς θέσης θά εἶναι ὑπεύθυνοι γιά τήν ἀνάπτυξη πωλήσεων σέ Ναούς μέ βασιική στόχευση τίς περιοχές Ἀττικῆς, Πελοποννήσου, Δυτικῆς Ἑλλάδας, Κεντρικῆς Ἑλλάδας καί Νήσων:

- Ἀπαραίτητη ἡ γνώση τοῦ συγκεκριμένου Χώρου (Ἐκκλησία) - ἰδανική περίπτωση γιά ὑποψήφιους πού εἶναι μέσα ἀπό τό Χῶρο (π.χ. θεολόγοι, ψάλτες, ἐπίτροποι, νεωκόροι)

- Ἰκανότητα ἐπικοινωνίας καί συνεργασίας

Προσφέρεται πακέτο ἀποδοχῶν ἀποτελούμενο ἀπό μισθό ἀναλόγως προσόντων + προμήθειες ἐπὶ τῶν πωλήσεων βάσει στόχων.

Βιογραφικά στό email: xrisorafeio@gmail.com, τηλ. Ἐπικοινωνίας 2262067143, 6972265082, κος Γιώργος.

ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΒΗΜΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ

Συνεχίζεται ο διάλογος περί Όμοιοπαθητικής του π. Χρυσόστομου Τροχαλάκη
μέ τον καθηγ. κ. Κ. Καρακατσάνη και την Ί. Μ. Γλυφάδας

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΟΜΟΙΟΥ ΜΕ ΤΟ ΟΜΟΙΟΝ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΗΝ ΙΑΤΡΙΚΗ

Τό ἀγαθόν δῶρον τοῦ Θεοῦ

Η Ιατρική ἔχει σκοπόν της τήν θεραπείαν τοῦ ἀνθρώπου. Δέν θά μπορούσε νά ὑπάρχη Ἱατρική, ἂν ὁ Θεός δέν ἤθελε τήν ἀνακούφιση καί θεραπεία τοῦ πλάσματος Του. Δέν ἔκανε ὁ Θεός τήν ἀρρώστεια, οὔτε τόν θάνατον. Γι' αὐτό καί φροντίζει νά τά ἀνατρέψη. Ἡ Ἱατρική ἐπιστήμη μελετᾷ ἐπιστημονικῶς τοὺς τρόπους τοὺς ὁποίους ὁ Θεός προνόησε νά ὑπάρχουν, ὡς ἀρχές καί νόμοι, διὰ τῶν ὁποίων πραγματοποιῶνται τό θέλημά Του, ἡ θεραπεία τοῦ ὑπὸ νόσων πολλῶν κατατρυχομένου ἀνθρώπου.

Ἔνεκα τούτου, ἡ Όμοιοπαθητική Ἱατρική, ἐφ' ὅσον στηρίζεται σέ νόμο Ἱατρικό, σέ ἀρχή ἀδιαμφισβήτητη ἀπό τήν Ὁρθόδοξο διδασκαλία, πρέπει νά νοῆται ὡς δόσις ἀγαθῆ τοῦ Θεοῦ, ὡς ἀγαθόν δῶρον τοῦ Θεοῦ στήν πάσχουσα ἀνθρωπότητα καί ὡς Ἱατρική ἐξ ἴσου κλασσική, ὅπως καί ἡ λεγόμενη κλασσική Ἱατρική, καί δέν πρέπει νά ἀποφεύγεται ὡς ἐπικίνδυνη ἢ ὑποπτη. Ὅποιος ἐμελέτησε τήν περί Ἱατρικῆς θεολογία τοῦ Ἁγίου Συμεῶν τοῦ Νέου Θεολόγου, διαπιστώνει ὅτι ὁ Ἅγιος ὡς Ἱατρική κατά μοναδικόν τρόπον ἐννοεῖ τήν θεραπεία τοῦ ὁμοίου μέ τό ὅμοιον. Γιά μᾶς, ἐπομένως, ὡς ὀρθοδόξους Χριστιανούς, ἡ Όμοιοπαθητική δέν εἶναι Ἱατρική ἐναλλακτική, καί κάθε προσπάθεια χαρακτηρισμοῦ της ὡς ἐναλλακτικῆς Ἱατρικῆς ἐντάσσεται στίς μεθοδεύσεις ἐκεῖνες, πού θέλουν ὅ,τι ὁ Θεός ἐδημιούργησε, νά τό ἐκμεταλλευθοῦν γιά σκοπούς ὄχι καλοῦς.

Ὅποιος ἀξιολογεῖ τήν Όμοιοπαθητική ὡς ἐναλλακτική Ἱατρική, εἶναι σάν νά ἀξιολογῇ τόν Ἅγιο Λουκά τόν Ἱατρό, τόν ἐπίσκοπο Συμφερουπόλεως, μέ τά ἴδια κριτήρια πού ἀξιολογεῖ καί αὐτούς πού φυλακίστηκαν μαζί του στήν ἴδια φυλακή. Ὅπως ὁ καθένας πού ἦταν φυλακισμένος μαζί του βρισκόταν ἐκεῖ γιά ἄλλον λόγο καί ἔχοντας διαφορετικό ποινικό μητῶο, καί θά ἦταν ἀδικο νά ἀξιολογῆται ὁ Ἅγιος Λουκάς μέ κριτήριο τόν βαρupoινίτη πού φυλακιζόταν μαζί του, ἔτσι καί μέ τήν Όμοιοπαθητική. Ἐχει τήν δική της ταυτότητα καί δέν ἐπιτρέπεται νά ἀξιολογῆται σάν μία ἀπό τίς ἐναλλακτικές θεραπείες. Ἡ ἀδικία παίρνει μεγαλύτερες διαστάσεις ὅταν ἀξιολογῆται ἡ Όμοιοπαθητική μέ κριτήριο τήν συμπεριφορά «θεραπευτῶν», οἱ ὁποῖοι χρησιμοποιοῦν Όμοιοπαθητικά φάρμακα ἐνῶ συγχρόνως ἐργάζονται γιά ἄλλους σκοπούς. Ἐπίσης ἀδικεῖται ἡ Όμοιοπαθητική, ὅταν χρησιμοποιοῦνται Ἰνδουϊστικοί ὅροι γιά νά περιγράψουν τήν ἐνέργεια τοῦ Όμοιοπαθητικοῦ φαρμάκου, ὅχι διότι τό

πρόβλημα βρίσκεται στην όρολογία, αλλά στην πανθειστική νοηματοδότηση της όρολογίας αυτής. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι, έχοντας κανείς ακούσει αυτήν την όρολογία καί χρησιμοποιώντας την, την νοηματοδοτεί απαραίτητα πανθειστικά. Διότι συνέβη νά ακούση έναν όρον, νά εξοικειωθῇ μαζί του, χωρίς νά γνωρίζη την προέλευση τοῦ ὅρου καί χωρίς νά νοηματοδοτῇ τόν ὅρον αὐτόν σύμφωνα μέ τήν φιλοσοφία μέ τήν ὁποία ὁ ὅρος αὐτός σχετίζεται. Ἐτσι, ἄλλος, τόν ἴδιο ὅρο, τόν χρησιμοποιεῖ ὡς τεχνικόν ὅρον γιά νά διατυπώσῃ τήν ἀπόλυτα ξένη πρός τόν πανθεισμό προσωπική του σκέψη, ἐνῶ ἄλλος τόν χρωματίζει καί τόν νοηματοδοτεῖ πανθειστικά, ἐπειδή αὐτό ἐκφράζει τήν προσωπική του βιοθεωρία.

Γιά ὅσους δέν τό γνωρίζουν, ὅτι καί αὐτό εἶναι παρανόηση, θά ἤθελα νά κάνω γνωστό ὅτι ἡ Ὁμοιοπαθητική δέν ἔχει Ἰνδική προέλευση, ὅπως ὠρισμένοι, ἐξαπατηθέντες –ἤ, ἐν γνώσει τους ψευδόμενοι– διακηρύττουν. Εἰς ἀπόδειξιν φέρω τήν συζήτησι πού ἐγινε στό Ἰνδικό κοινοβούλιο τό ἔτος 1937. (Struggle for Homeopathy In India, By Dr. K.G.Saxena, 1992): « (Ἡ Ὁμοιοπαθητική) εἰσήχθη στήν Ἰνδία ἀπό κάποιον ἄνδρα –δέν γνωρίζω ἂν προφέρω τό ὄνομά του σωστά– πού εἶχε τό ὄνομα Dr. Fabre Tonpere» (σελ. 95), γράφεται στά πρακτικά τοῦ Ἰνδικοῦ κοινοβουλίου.

Ὡς Ἕλληνες Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί δέν ἔχουμε δικά μας κριτήρια γιά νά ἀξιολογήσουμε τήν Ὁμοιοπαθητική; Δέν εἶναι ἡ κλασσική Ὁμοιοπαθητική ἡ σύγχρονη μορφή μιᾶς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς ἐπιστήμης πού συνεχίστηκε στούς Βυζαντινούς χρόνους; Δέν ἀφομοιώθηκε ἀπό τούς Ἁγίους Πατέρας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὡς θεολογία; Δέν ἐφαρμόσθηκε ἀπό πολλούς Ρώσους Ἁγίους; Ὅσοι ἔμαθαν γιά τόν ἀποκρυφιστικό της τάχα χαρακτήρα, ἀπό ποῦ ἀρύνονται τίς πληροφορίες τους;

Στίς ἀπαντήσεις πού ἀφοροῦν τήν Ὁμοιοπαθητική, ἀναγκαστικά θά εἶμαι ἐπιγραμματικός, διότι μοῦ διατέθηκε ἐλάχιστος ἀριθμός σελίδων γιά τό ἄρθρο αὐτό. Ἐλπίζω ἐν εὐθέτῳ χρόνῳ νά ὑπάρχη καί ὁ ἀνάλογος χώρος.

Ὅποιος θέλει νά καταλάβῃ τί ἀκριβῶς εἶναι ἡ Ὁμοιοπαθητική, ἄς μελετήσῃ τί γράφει γι' αὐτήν ὁ Ἱερομάρτυς Ἐπίσκοπος Ἀγίας Πετροπόλεως Ἅγιος Σεραφεῖμ Τσιτσάγκωφ, ὁ ὁποῖος τήν παρουσιάζει στό δίτομο βιβλίο του Ἱατρικοί Διάλογοι, συνολικῆς ἐκτάσεως 1400 σελίδων. Οἱ θεωρίες πού κάποιοι ἐκ τῶν ὑστέρων προσέθεσαν στήν Ὁμοιοπαθητική, ἀπουσιάζουν ἐντελῶς, πᾶγμα πού ἀποδεικνύει ὅτι αὐτές δέν ἀποτελοῦν ἀληθῆ συστατικά στοιχεῖα τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς. Δυστυχῶς καί ὁ Χάνεμαν ἀξιολογήθηκε μέ κριτήριο αὐτά πού προσετέθησαν ὕστερα. Οὔτε ἡ θεωρία τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς ἔχει κάτι τό μεμπτό οὔτε καί τό πρόσωπο τοῦ Χάνεμαν. Διότι δέν εἶχαν τότε (1891) δημιουργήσῃ τήν μυθοπλασία πού παρουσιάζει τήν Ὁμοιοπαθητική σάν ἐναλλακτική Ἱατρική καί τῆς ἀποδίδει ἀνήκουστες ιδιότητες, οὔτε εἶχαν φτιάξῃ ἀκόμη βιογραφικῶς τήν εἰς βάρος τοῦ Χάνεμαν θεωρία, πού συνέδεε τόν ἀποκρυφισμό μέ τό πρόσωπό του, κάτι πού κατασκευάσθηκε πολύ μετά τόν θάνατό του.

Γι' αὐτό ἄς μὴν ἀπορῇ κανείς καί ἄς μὴν κατακρίνῃ τόν Ἅγιο Σεραφεῖμ

Τσιτσάγκωφ, ό όποίος έκφράζεται μέ έξαιρετική έκτίμηση γιά τό πρόσωπο του Χάνεμαν, παραθέτει τήν θεωρία του Χάνεμαν γιά τήν ασθένεια, έξηγεϊ τόν τρόπο παρασκευής Όμοιοπαθητικών φαρμάκων καί διατυπώνει τήν δική του άπάντηση στό έρώτημα γιατί τό Όμοιοπαθητικό φάρμακο, παρά τήν άραιώσή του, ένεργεί άποτελεσματικά.

Βλέπουμε, λοιπόν, ότι αυτός πού άξιολογεί τήν Όμοιοπαθητική μέ κριτήριο τήν δήθεν άποκρυφιστική προέλευση του ήρου ζωτική δύναμις καί τόν δήθεν άποκρυφιστικόν τρόπον πού άκολουθείται κατά τήν παρασκευή των Όμοιοπαθητικών φαρμάκων, έν γνώσει του ή έν άγνοία του, δέν λέει τήν αλήθεια. Αυτός, λοιπόν, ό όποίος, ένω δέν γνωρίζει τί είναι Όμοιοπαθητική, έπιμένει νά ισχυρίζεται ότι είναι άποκρυφιστική, μέ όσα έπιμένει νά λήη, έπαναλαμβάνει τούς ισχυρισμούς των άποκρυφιστών, τούς όποιους θέλει νά επιβάλη ως αλήθειαν.

Ένας πού γνωρίζει τί είναι Όμοιοπαθητική, δέν έπηρεάζεται, όταν συναντά τέτοιου είδους θεωρίες, διότι γνωρίζει ότι δέν άπτονται τής ουσίας τής Όμοιοπαθητικής. Όμως, γιά κάποιον πού δέν γνωρίζει, δημιουργούνται οί προϋποθέσεις γιά νά δέχεται ως ύπαρκτό τό άνύπαρκτο καί ως αληθινό τό ψεύτικο καί άπατηλό. Ψεύδος καί άπάτη είναι κάθε θεώρηση τής Όμοιοπαθητικής μέ κριτήρια άποκρυφιστικά. Πέραν από τό ότι αυτή καθ' έαυτήν ή Όμοιοπαθητική είναι κάτι τό άπολύτως άγνό καί άνεπίληπτο, αλλά καί ό κατασυκοφαντηθείς Χάνεμαν, μέσα από τά ίδια του τά κείμενα, άποδεικνύεται πόσο άποστρεφόταν τόν άποκρυφισμό, αυτό δηλαδή γιά τό όποιο άδίκως τόν ένοχοποιούν οί μετά τόν θάνατό του αυτόκλητοι βιογράφοι του, οί όποιοι βρήκαν τήν εύκαιρία νά έρμηνεύσουν τήν Όμοιοπαθητική άναδρομικώς καί νά παρουσιάσουν τόν Χάνεμαν αντίθετον πρός αυτό πού πράγματι ήταν.

Μέ βάση αυτά πού προσετέθησαν έκ των ύστέρων, έπιχειρούν νά δώσουν ένα άλλο, διαστρεβλωμένο νόημα στίς άρχές τής Όμοιοπαθητικής. Είναι πάντως σαφές, καί προκύπτει από τήν άνάλυση πολλών Άγιοπατερικών θεολογικών κειμένων, ότι ή θεραπεία του όμοίου μέ τό όμοιον άναγνωρίζεται από τήν Όρθόδοξο θεολογία ως νόμος φυσικός. Κατά συνέπειαν, όποιος τόν έμφανίζει ως άποκρυφιστικόν, διαβάλλει καί βλασφημεί τά έργα του Θεού. Είναι σάν νά λήη κάποιος ότι, πάνω στό μήλο τό όποιο πέφτει κάτω από τήν μηλιά, ένεργεί δύναμη άκάθαρτη, διότι ή βαρύτητα έξηγεϊται τάχα ως έέργεια άποκρυφιστική. Όπως ή δύναμη τής βαρύτητος έτσι καί ή θεραπευτική έέργεια του Όμοιοπαθητικού φαρμάκου, δέν έξηγεϊται, αλλά, ύπάρχει καί ένεργεί ως έέργεια, κατά τούς Άγίους Πατέρας, φυσική, καί όχι άποκρυφιστική.

Ή Όμοιοπαθητική στόν 19ο καί 20 αιώνα

Στήν Ρωσία, ή Όμοιοπαθητική έγινε γνωστή, έτι ζώντος του Χάνεμαν. Ήδη από του 1833 λειτουργούσαν εκεί Όμοιοπαθητικά φαρμακεία, καί από του 1838 στρατιωτική Όμοιοπαθητική κλινική, μέ έντολή του τσάρου, όπως βεβαιώνεται από βιβλία πού βρίσκονται στό Άγιον Όρος. Από πολλές πλευρές βεβαιώνεται ή εύρεία άποδοχή τής Όμοιοπαθητικής από τήν Όρθόδοξο Έκκλησία. Πρώτος ίσως μεταξύ των Ίερέων τήν έξήσκησε ό Άγιος Ίγνάτιος Μπραντσιανίνωφ. Σέ βιογραφία

του πού ἐξεδόθη τό 1891 στήν Ἁγία Πετρούπολη γράφεται ὅτι ἐπὶ τρία ἔτη ἔβλεπε ἀσθενεῖς ἀπό τὰ πέριξ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ὅπου διέμενε, καί τούς χορηγοῦσε Ὁμοιοπαθητικά φάρμακα. Ἀναφέρεται ὡς ἄριστος γνώστης καί χειριστής τῶν Ὁμοιοπαθητικῶν Ἱατρικῶν μεθόδων. Οἱ ἀσθενεῖς τούς ὁποίους ἐθεράπευε χορηγώντας τους Ὁμοιοπαθητική ἀγωγή ἦσαν πολλοί καί ἡ κοσμοσυρροή μεγάλη. Γιά τόν λόγον αὐτόν, μετά τὰ τρία χρόνια, ἀναγκάστηκε νά διακόψῃ τήν ἀσκήσιν τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς στούς χωρικούς, λόγω καί τῆς ἡλικίας του, διότι ἦτο ἤδη πρὸς τό τέλος τῆς ζωῆς του ὁ ἅγιος αὐτός Ἐπίσκοπος.

Βλέπουμε λοιπόν ὅτι ἡ ἐνασχόλησή του μέ τήν Ὁμοιοπαθητική δέν ἦτο ἓνα παροδικό φαινόμενον ἐνός ὁ ὁποῖος ἀγνοοῦσε τί εἶναι Ὁμοιοπαθητική, ἀλλά ἡ ὠριμη ἐνέργεια ἐνός ἀρίστου γνώστου καί χειριστοῦ τῶν Ὁμοιοπαθητικῶν μεθόδων θεραπείας σέ μιά φάση τῆς ζωῆς του πού καί πνευματικά, ὡς ἅγιος τοῦ Θεοῦ, εἶχε ὀριμάσει.

Καί στήν βιογραφία τοῦ Ἁγίου Γαβριήλ τοῦ ἀναχωρητοῦ, ἐκτός ἀπό θαύματα τὰ ὁποῖα ἐγίνοντο μέ τήν προσευχή του, ἀναφέρεται ὅτι χορηγοῦσε σέ πάσχοντες Ὁμοιοπαθητικά φάρμακα· μέ τήν Ὁμοιοπαθητική ἀναφέρεται ὅτι βοηθοῦσε ἰδιαίτερα τούς νευρασθενεῖς. Στήν Ρωσία, πρὶν διαλυθοῦν ἀπό τούς Μπολσεβίκους, λειτουργοῦσαν πολυπληθεῖς σύλλογοι φίλων τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς, πού στήριζαν καί τίς Ὁμοιοπαθητικές κλινικές καί φαρμακεῖα. Στό Ὁμοιοπαθητικό φαρμακεῖο τῆς Ἱ. Μ. Ἁγίου Παντελεήμονος στό Ἅγιον Ὅρος ὑπάρχουν πλεῖστα στοιχεῖα πού ἀποδεικνύουν τήν ἀποστολή σ' αὐτήν Ὁμοιοπαθητικῶν φαρμάκων ἀπό τόν Ὁμοιοπαθητικό σύλλογο Χάνεμαν τῆς Ὁδησοῦ καί ἀπό τό Ὁμοιοπαθητικό φαρμακεῖο τοῦ συλλόγου αὐτοῦ. Δι' ἑλλειψινχώρου θά παραθέσω δύο μόνο φωτογραφίες, ἡ πρώτη δείχνει φυαλίδιο φαρμάκου καί ἡ ἄλλη, δείχνει τό ἐξώφυλλο τοῦ Α' τόμου τῶν Ἱατρικῶν Διαλόγων τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ Τσιτσάγκωφ καί τὰ τρία τελευταῖα κεφάλαια ἐκ τοῦ πίνακος περιεχομένων τοῦ βιβλίου αὐτοῦ, πού ἀναφέρονται στό σύστημα Τσιτσάγκωφ παρασκευῆς τῶν Ὁμοιοπαθητικῶν σκευασμάτων.

Φωτογραφία ἐνός ἐγχαράκτου στήν ἐπιφάνειά του καί διαφανοῦς ὑαλίνου φυαλιδίου, τό ὁποῖο εὑρίσκεται στό φαρμακεῖο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου

Παντελεήμονος Ἄθω, τό ὅποιο, ὅπως πιστοποιεῖται καί ἀπό σχετική εὐμεγέθη φωτογραφία εὐρισκομένη στήν Ἱερά Μονή καί ἀναρτηθεῖσα σέ ἔκθεση τοῦ Βυζαντινοῦ Μουσείου Θεσσαλονίκης ἦτο ὁμοιοπαθητικό. Οἱ δύο λέξεις πού διακρίνονται στήν πάνω γραμμή τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ φιαλιδίου τό ὅποιο περιεῖχε κάποιο ὁμοιοπαθητικό φάρμακο εἶναι ἐλληνικῆς ἐτυμολογίας: ἡ πρώτη εἶναι ἡ λέξη Ἀποθήκη πού χρησιμοποιεῖται σέ ξένες γλῶσσες γιά νά ἀποδώσῃ τήν ἔννοια τοῦ φαρμακείου. Ἡ δεύτερη ἡ λέξη Ὁδησός. Στήν κάτω σειρά διακρίνεται, στά ρωσικά βέβαια, ἡ λέξη Χάνεμαν, πού ἔβαζε σάν τίτλο τό ὁμοιοπαθητικό φαρμακεῖο τῆς Ὁδησοῦ, ἀπό τό ὅποιο ἀπεστέλλοντο στήν Ἱερά Ἀθωνική Μονή τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος φάρμακα ὁμοιοπαθητικά.

Καί ἡ Ρωσική Ἱερά Σύνοδος μέ ἀπόφασή της εἶχε ὀρίσει στά ἐκκλησιαστικά σεμινάρια, στούς μέλλοντας νά χειροτονηθοῦν Ἱερεῖς, νά διδάσκεται ἡ Ὁμοιοπα-

МЕДИЦИНСКИЯ ВЕСЬДЫ Л. М. ЧИЧАГОВА. Первая и вторая части.	Весьма XXI. Система Л. М. Чичагова. Фармакологические вопросы и значение болезней. Практическое разделение теории жизни. Улучшение свойств болезненной крови. Могут ли болезненные свойства крови исправиться животными веществами? Понятие о яде. Что создано из природы исключительно для человека? Значение, смысл и сущность ядов. Могущество безродных, подопытных средств. 568 Весьма XXII. Система Л. М. Чичагова. Фармакологические вопросы и значение болезней. Подразделения лекарств. Способы определения физиологического действия лекарственных веществ. Источники для познания свойств растений. Специфические лекарства. Число словен болезней, так же требуется к ним лекарств. Многообразие из лекарств. Значение правильной дозировки лекарств. Законы о дозах. Как узнать какая доза лекарств восстанавливает кровообращение и как ее нарушить? 615 Весьма XXIII. Система Л. М. Чичагова. Фармакологические вопросы и значение болезней. Правила приема лекарств из алопатии и гомеопатии. Разделение этого вопроса из системы Чичагова. О мнѣ лекарства при приеме и о способах их приема. Награда на значение некоторых болезней. Список употребляемых лекарств. Предостережительный способ жизни. Заключение. . . 648
---	---

θητική. Ἀναφέρεται ὅτι 1000 Ἱερεῖς, ὅταν τοποθετήθηκαν στίς ἐνορίες τους, ἀνέλαβαν τήν Ὁμοιοπαθητική θεραπεία τῶν ἐνοριτῶν τους ἀσθενῶν χωρικῶν. Ἐνας ἐπομένως πιστός, μπορεῖ νά χρησιμοποιή γιά τήν ἱασή του τά Ὁμοιοπαθητικά φάρμακα ἐλευθέρως, γνωρίζοντας ὅτι δέν κωλύεται ἀπό λόγους πνευματικούς. (Ἡ προαναφερθεῖσα βιογραφία τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου, βρίσκεται στήν Ἱερά Μονή Ἁγίου Παντελεήμονος Ἁγίου Ὅρους. Τά ἀφορῶντα τήν Ρωσική Ἱερά Σύνοδο καί τήν ἄσκηση τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς στά χωριά τους ὑπό Ἱερέων, ὅπως καί ἡ διάδοση τῶν Ὁμοιοπαθητικῶν συλλόγων στήν Ρωσία μέχρι τό 1917, ἀποτελοῦν ὁλόκληρα κεφάλαια τά ὅποια ἀναπτύσσονται στό βιβλίο *History of Homeopathy in the Russian Empire*, Alexander Kotok, M.D. Στό κεφ. IV πραγματεύεται ἀποκλειστικά τό θέμα τῆς συμμετοχῆς τοῦ Κλήρου στήν ἀνάδειξη τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς στή Ρωσία).

Στήν Ἑλλάδα, κυρίως στήν διάρκεια τῆς δεκαετίας τοῦ '90, ἀνελήφθη προσπάθεια νά πεισθοῦν οἱ ἐν Ἑλλάδι θρησκευτικοί ἄνθρωποι ὅτι ἡ Ὁμοιοπαθητική εἶναι τάχα ἀσύμβατη μέ τήν Πίστη. Τά ἴδια λέγονται καί σέ χώρους Ρωμαιοκαθολικῶν καί Προτεσταντῶν. Στήν Ἑλλάδα αὐτό διαδόθηκε μέ τήν ἀποστολή σέ Ἱερούς Ναούς, στίς Ἱερές Μονές, στίς Ἱερές Μητροπόλεις ἐνημερωτικῶν φυλλαδίων πού κατεδίκαζαν τήν Ὁμοιοπαθητική σάν κάτι πού ἕνας Ὁρθόδοξος πρέπει νά

ἀποφεύγη . Βασική ιδέα πού ἐπανελαμβάνετο ἦτο ὅτι ἡ Ὁμοιοπαθητική ἔχει, κατ' αὐτούς, σχέση με τήν μαγεία καί τόν ἀποκρυφισμό. Ἀπό τήν στιγμή πού κάποιοι ἄκουγε τά παραπάνω, ἦταν φυσικό νά ἀνησυχήση, καί ἀνάλογα μέ τήν διάθεσή του νά γίνη, ἴσως, καί φανατικός κατά τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς. Μιά, λοιπόν, μικρή ομάδα ἀνθρώπων μπόρεσε νά ἐπηρεάση τούς ὑπολοίπους καί νά ἐπιβάλῃ ὡς ἀλήθεια τήν δική της ἀποψη. Εἶναι ὅμως ὀρθή καί ἀληθινή;

Τί ἐγνώρισα γιά τήν Ὁμοιοπαθητική

Προσωπικά μπορῶ νά καταθέσω τήν δική μου μαρτυρία ὅτι ἡ ἀποψη αὐτή δέν εἶναι ἀληθινή. Καί τήν καταθέτω ἔχοντας σπουδάσει τήν Ὁμοιοπαθητική. Ἐχοντας εὐλογία καί παρότρυνση νά ἀσχοληθῶ μέ τήν Ὁμοιοπαθητική, ἀκολούθησα αὐτήν τήν συμβουλή, καί παράλληλα μέ τίς σπουδές μου στό νοσοκομεῖο γιά τήν λήψη τῆς Ἱατρικῆς ειδικότητος, παρηκολούθησα καί τά σχετικά περί Ὁμοιοπαθητικῆς μαθήματα. Δέν βρῆκα κάτι κακό στήν Ὁμοιοπαθητική. Ἀντίθετα, διεπίστωσα τά εὐεργετικά της ἀποτελέσματα. Γι' αὐτό καί τό ἴδιο ἐξάμηνο πού ἔλαβα ἀπό τό Πανεπιστήμιο τό πτυχίο τῆς Ἱατρικῆς ειδικότητος, ἔλαβα καί τό πτυχίο τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς.

Ἐπειδή μέσα στό ὅλο πρόγραμμα Πνευματικῆς ζωῆς, ἡ κύρια ἀπασχόλησή μου ἦτο ἡ μελέτη τῶν Ἀγίων Πατέρων, εἶχα ἐντάξει καί τά μαθήματα τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς στό ἐν γένει πρόγραμμα τῆς πνευματικῆς ζωῆς, Ἐφ' ὅσον ἦταν σαφές ὅτι, ἡ Ὁμοιοπαθητική πού ἐγώ σπούδαζα, δέν ἦταν τίποτε ἄλλο παρά ἡ σημερινή, ἡ σύγχρονη μορφή τῆς ἴδιας Ἱατρικῆς τήν ὁποία εἶχαν διδαχθῇ ὅσοι ἐκ τῶν Ἀγίων Πατέρων ἦσαν Ἱατροί ἢ εἶχαν ἀποκτήσει Ἱατρικές γνώσεις. Ἦτο δηλαδή προφανές ὅτι καί ὁ Ἅγιος Συμεών ὁ Νέος Θεολόγος ὡς Ἱατρική εἶχε κατανοήσει τήν θεραπεία τοῦ ὁμοίου μέ τό ὅμοιον. Ὅσα, λοιπόν, ἔγραψα στό προηγούμενο ἄρθρο μου ἐρμηνεύοντας τήν θεολογία τοῦ Ἀγίου Συμεών τοῦ Νέου Θεολόγου περί Ὁμοιοπαθητικῆς, ἦταν αὐτά ἀκριβῶς τά ὁποία εἶχα διαπιστώσει πρό 20ετίας, τότε πού παρακολουθοῦσα τά μαθήματα Ὁμοιοπαθητικῆς καί συγχρόνως ἤμουν ἀφοσιωμένος στήν μελέτη τοῦ Ἀγίου Συμεών τοῦ Νέου Θεολόγου.

Ὅσα δηλαδή θεολογικά γράφω περί Ὁμοιοπαθητικῆς, δέν τά γράφω σάν κάποιος ὁ ὁποῖος βρῆκε κάποια πατερικά χωρία καί τά προσαρμόζει σέ κάποιες δικές του ιδέες, ἀλλά ἀποτελοῦν τήν Χριστιανική διδασκαλία μέ τήν ὁποία ἀνατράφηκα, καθώς μέ ἀξίωσε ὁ Θεός νά μελετῶ τόν Ἅγιο Συμεών τόν Νέο Θεολόγο ἀπό ἡλικίας δεκαπέντε ἐτῶν, ὅταν ὁ πατήρ Μᾶρκος Μανώλης μου ἔδειξε, μέσα στόν χώρο πού τότε διέμενε, καί μελετοῦσε, στήν Ἱερά Μονή Ἀγίου Παντελεήμονος Νέας Πεντέλης πάνω σέ ἓνα τραπέζι, ἀνοιχτό τό βιβλίο τοῦ Ἀγίου Συμεών τοῦ Νέου Θεολόγου. Αὐτός πάλιν, ὁ πατήρ Μᾶρκος, μου ὑπέδειξε, τόν ἴδιον καιρό, νά μελετήσω ἓνα βιβλίο τοῦ Ἀγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, τόν Ἀόρατο Πόλεμο, πράγμα τό ὁποῖο ἔγινε ἀφορμή νά γνωρίσω πολύ καλά σιγά σιγά τόν Ἅγιο καί τήν διδασκαλία του, ὥστε νά μπορῶ τώρα νά ἀπαντήσω στόν ἐπιστολογράφο καθηγητή κ. **Κ. Καρακατσάνη**, ὅτι ἔχει παρανοήσει καί τούς δύο Ἁγίους, Συμεών τόν Νέο Θεολόγο καί Νικόδημο τόν Ἀγιορείτη. Αὕτη ἡ φρικτή παρανόηση φαίνεται ιδίως, καθώς ὁ ἐπιστολογράφος

ισχυρίζεται ότι, όσα οι τρεις αυτοί Άγιοι, τών όποιων έχω αναγράψει κείμενα σχετικά μέ τήν Όμοιοπαθητική, Γρηγόριος ό Θεολόγος, Συμεών ό Νέος Θεολόγος, καί Νικόδημος ό Άγιορείτης, «σαφέστατα» αναφέρονται στην θεραπεία του όμοιου μέ τό όμοιον έν σχέσει μέ τήν Άνάληψη του Χριστού.

Έπειδή ό περιορισμένος χώρος του παρόντος άρθρου δέν μου έπιτρέπει τήν θεολογική ανάλυση του θέματος αυτού, περιορίζομαι σέ μία έμμεσο απόδειξη του σφάλματός του: Ό Άγιος Νικόδημος αναλύει τήν έννοια τής θεραπείας του όμοιου μέ τό όμοιον σέ δύο τροπάρια αναφερόμενα στην Γέννηση του Χριστού καί σέ ένα τροπάριο αναφερόμενο στην Μεταμόρφωσή Του, τά όποια, όπως είναι προφανές, δέν έχουν σχέση μέ τήν Άνάληψη του Κυρίου. Αυτά σάν μία έμμεσο ένδειξη αυτού πού θά αποδείξουμε αναλυτικά ότι, όσα ό έπιστολογράφος διαβεβαιώνει για τό θέμα αυτό, είναι ανυπόστατα καί δέν στηρίζονται πουθενά.

Άπό τήν άφάνεια στην δυσφήμιση

Αναφέρομαι σέ προσωπικά μου στοιχεία, διότι α) ό έπιστολογράφος μέ έγκαλεϊ για τό ότι δέν διέκοψα αλλά όλοκλήρωσα τίς σπουδές μου καί πήρα τό πτυχίο τής Όμοιοπαθητικής. β) στην ιστοσελίδα τής Ι. Μ. Γλυφάδας αναρτάται δυσμενές δι' έμέ σχόλιο ότι τό όνομά μου αναφέρεται σέ καταλόγους Όμοιοπαθητικών Ίατρών, μή αναφερομένης τής Ίερατικής μου ιδιότητας. Άς μέ συγχωρήση λοιπόν ό άναγνώστης, άφου παράλληλα μέ τήν θεολογική καί Ίατρική άπάντησή μου στην έπιστολή, προσθέτω καί στοιχεία προσωπικά.

Έπειδή δέν είχα σκοπό νά έξασκήσω τήν Ίατρική, μετά τήν χειροτονία μου, διότι ήθελα νά είμαι άπερίσπαστος στην Ίερατική άποστολή μου, δέν έδειξα ένδιαφέρον νά άνανεώνω τήν συμμετοχή μου στους Ίατρικούς συλλόγους. Μέ αυτήν τήν έννοια δέν άνήκω στην Έλληνική Όμοιοπαθητική Έταιρεία. Τό ίδιο έκανα άργότερα καί για τόν Ίατρικό Σύλλογο Θεσσαλονίκης, ένέργεια ή όποία δέν σημαίνει ότι άποποιήθηκα τό ένα ή τό άλλο πτυχίο μου. Σταθερή φροντίδα μου όλα αυτά τά έτη ήταν νά μείνω στην άφάνεια από πάσης πλευράς, γι' αυτό καί δέν ήθελα μέ κανέναν τρόπο, άποφεύγοντας άκόμη καί τό νά έχω ήλεκτρονική διεύθυνση, νά δημοσιοποιηθῇ καθ' οίονδήποτε τρόπον τό όνομά μου στό διαδίκτυο.

Γιά τόν λόγο αυτόν δέν μπορούσα δηλαδή νά άντιληφθώ υπό ποίαν έννοιαν θά αναφερόταν κάπου στό διαδίκτυο τό όνομά μου ως Ίατρού Όμοιοπαθητικού, Έφ' όσον από τής χειροτονίας μου καί έντεϋθεν, άποξενώθηκα από φροντίδες καί μέριμνες βιοτικές καί δέν ήτο δυνατόν κάτι επαγγελματικό νά μέ συνδέη μέ τήν Ίατρική, Όμοιοπαθητική ή μή. Γι' αυτό μου ήταν άδύνατον νά βρώ τόν λόγο πού ό συντάκτης τής ιστοσελίδος τής Ι. Μ. Γλυφάδας ανακάλυψε τό όνομά μου στό διαδίκτυο. Βέβαια, από τό διαδίκτυο μπορούν νά διοχετευθούν οι όποιοσδήποτε ψευδείς πληροφορίες. Έν πάση περιπτώσει πού θά μπορούσε νά στηριχθῇ ό προαναφερθείς συντάκτης για νά μέ κατηγορήσει;

Έμαθα λοιπόν ότι κάποιοι άγνωστοι σ' έμένα, στην διαφημιστική ιστοσελίδα

τους ἔχουν ἀναρτήσῃ κατάλογο μέ τά ὀνόματα τῶν πτυχιούχων Ὁμοιοπαθητικῆς. Ἐφ' ὅσον ἔγινα Ἱερεὺς μετὰ τὴν λήψη τοῦ πτυχίου Ὁμοιοπαθητικῆς, ἐπόμενο ἦταν τό ὄνομά μου νά μνημονεύεται ὡς λαϊκοῦ στόν κατάλογο αὐτόν, πού μάλιστα ὡς κατάλογος εἶχε μόνον πληροφοριακόν χαρακτῆρα καί δέν ὑπεδήλωνε κάποια σχέση τῶν προσώπων πού ἀναφέρονται στόν κατάλογον αὐτόν μέ τὴν συγκεκριμένη ἱστοσελίδα.

Καί, ὅμως, σέ μιά ἄλλη ἱστοσελίδα, αὐτὴν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γλυφάδας, ἢ ἀνωτέρω παράθεσις τοῦ ὀνόματός μου, παρουσιάσθηκε ὡς ἐξῆς: Ὁ συντάκτης τῆς ἀνωτέρω ἱστοσελίδος ἐπικρίνων τόν π. Βασίλειο Βολουδάκη, διότι ἐδημοσίευσε ἄρθρο γραφέν ὑπ' ἐμοῦ στήν «**Ενοριακή Εὐλογία**», τόν ἐρωτᾷ ἂν ἦτο ἐν γνώσει του ὅτι «τό ὄνομά του/[μου] ὑπάρχει σέ ἐναλλακτικούς ὁδηγούς καί ἐναλλακτικές ἱστοσελίδες πού προωθοῦν προχωρημένες ἀποκρυφιστικές μεθόδους;» Τὸν ἐγκαλεῖ ἐρωτώντας τον ἐπίσης ἂν ἐγνώριζε «Ὅτι δέν γίνεται πουθενά στά ἔντυπα καί στίς ἱστοσελίδες πού βρήκαμε, ἀναφορά στήν Ἱερατική του/[μου] ιδιότητα;»

Τό ἀνωτέρω σχόλιο ἐπισυνάφθηκε ὑπὸ τοῦ ὑπευθύνου τῆς ἱστοσελίδος αὐτῆς στήν ὑπ' αὐτῆς ἀναρτηθεῖσα ἐπιστολή, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἐπιστολογράφος μέ ἐπικρίνει σφοδρῶς γιὰ ὅσα ἔγραψα στήν «**Ενοριακή Εὐλογία**» γιὰ νά παρουσιάσω τὴν Ὁμοιοπαθητικὴ σύμφωνα μέ τὴν Ὁρθόδοξο διδασκαλία καί παράδοση.

Ἐνῶ, ἐδῶ καί ἕξι μῆνες, ἔχει ἀναρτηθῇ ἡ ἐπικριτικὴ δι' ἐμέ ἐπιστολή, δέν ἔχει ἀναρτηθῇ τό ἐπικρινόμενο ἄρθρο μου οὔτε ὅμως καί ἡ δική μου ἀπαντητικὴ ἐπιστολή. Ἐχουν ὅμως ἀναρτηθῇ τά ἐναντίον μου ἐπικριτικά καί συκοφαντικά σχόλια. Ἐπεζήτησα νά συναντηθῶ μέ τοὺς ὑπευθύνους τῆς Ἱ. Μητροπόλεως ἀλλὰ τό αἶτημά μου ἀποσιωπήθηκε. Ἀνέμενα γιὰ ἕξι μῆνες ἀπὸ τὸν Ἰούλιο μέχρι σήμερα, μήπως ἡ Ἱ. Μ. Γλυφάδας συνειδητοποιοῦσε τὴν πραγματικότητα καί φρόντιζε νά ἀποκαταστήσῃ τό ἀληθές καί δίκαιο, χωρὶς ἐγὼ νά μιλήσω.

Καί πάλι δέν θά μιλοῦσα, ἂν ἄλλοι δέν μοῦ τό ζητοῦσαν καί ἂν ὁ ἴδιος δέν διεπίστωνε ὅτι γενικώτερα ἔχει ξεκινήσει διὰ τοῦ διαδικτύου μία προσπάθεια νά διασύρῳνται Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας, διότι ἡ διδασκαλία τους ἀνατρέπει τίς θέσεις ὧσων καταδικάζουν τὴν Ὁμοιοπαθητικὴ ὡς ἀποκρυφιστικὴ.

Πρόκειται γιὰ τοὺς Ἁγίους Γρηγόριον Νύσσης καί Ἰωάννην τῆς Κρονστάνδης, γιὰ τοὺς ὁποίους θά ἀναφερθοῦμε σέ ἄλλο ἄρθρο, ἀποδεικνύοντας ὅτι δέν πλανήθηκαν μέ ὅσα λέγουν περὶ ζωτικῆς δυνάμεως, ὁ πρῶτος, καί ὑπὲρ τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς Ἱατρικῆς, ὁ δεύτερος, ἀλλὰ ἐκφράζουν ὀρθῶς τό πνεῦμα τῆς Ὁρθοδόξου Θεολογίας.

Ἄδικοι βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι

Ἡ Ἱερά Μητρόπολις ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τόν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ, τόν ἐρχόμενον κρίναι ζῶντας καί νεκρούς, Λαϊκοὺς καί Κληρικούς, ἔνεκα καί τοῦ ὀνόματος τοῦ ἑαυτῆς Μητροπολίτου, τιμωμένου εἰς τό ὄνομα τοῦ ἀποστόλου, τοῦ ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι λέγοντος ὅτι «ἄδικοι βασιλείαν Θεοῦ οὐ

κληρονομήσουσι», πιστεύω ότι άμεσα θά φροντίση για την αποκατάσταση της αληθείας. Ελπίζω καί εϋχομαι καί αναμένω από την Ίερά Μητρόπολη Γλυφάδας νά αναρτήση την απάντησή μου στην έπιστολή πού αυτή πρώτη ανήρτησε, ζητώντας μου νά απαντήσω.

Χαίρω, διότι ή «**Ενοριακή Εϋλογία**» έτήρησε στάσιν δικαίαν, καί ανέβαλε τά δικά μου άρθρα, για νά δημοσιεύση έν τῷ μεταξύ, τίς έπιστολές αὐτῶν πού μέ επικρίνουν.

Θεωρῶ ότι ή ανάρτηση της απαντήσεώς μου υπό της ιστοσελίδος της Ι.Μ Γλυφάδας θά υίοθετηθῇ ὑπ' αὐτῆς ὡς άμέσου προτεραιότητας ήθική ὑποχρέωσις αὐτῆς.

Ύπάρχει ὅμως καί άλλος λόγος, πέραν τοῦ «μηδενί δίκην δικάσης πρίν άμφοῖν μύθον ακούσης», για τόν ὁποῖον λόγον ή Ι. Μ Γλυφάδας παρακαλεῖται ὑπ' έμοῦ νά αναρτήση καί τό πρῶτο μου άρθρο καί τίς απαντητικές έπιστολές μου, ὅλα αὐτά τά ὁποῖα ἔδωσαν άφορμή στόν έπιστολογράφο νά μέ επικρίνη: α) εἰς ἀναίρεσιν της προαναφερθείσης φρικτῆς εἰς βάρος μου συκοφαντίας καί β) διότι ὁ έπιστολογράφος γνωρίζοντας ότι τά δικά μου άρθρα δέν αναρτῶνται υπό της ιστοσελίδος της Ι.Μ Γλυφάδας εἶχε την δυνατότητα νά μέ παρουσιάση διαφορετικό ἀπό αὐτόν τόν ὁποῖον τά ἴδια μου τά άρθρα μέ φανερώνουν. Καί πῶς συγκεκριμένα:

Στήν αναρτηθεῖσα υπό της Ι.Μ. Γλυφάδας Ιην πρὸς ἐμέ απάντηση, γράφονται περί έμοῦ τά ἑξῆς: 1ον: «Περαιτέρω ὁ π. Χρυσόστομος, ἐμμέσως πλὴν σαφῶς, άπορρίπτει τόν θεωρούμενο ἰδρυτῆ της ΟΠ Hahhneman (sic) καί ὅσους ακολουθοῦν τόν τελευταῖο, ξένους καί Έλληνες Όμοιοπαθητικούς».

Χρειάζεται νά έπισημάνω ὅτι στό άρθρο μου, μέ βάση τό ὁποῖο ὑποτίθεται ὅτι ἑξάγει τό άνωτέρω συμπέρασμα ὁ έπιστολογράφος, δέν αναφέρθηκα στό ὄνομα τοῦ Hahnemann, οὔτε τό ὑπενόησα. **Τό κείμενό μου δέν εἶχε καμμία νύξη Ιατρικῆς Όμοιοπαθητικῆς διδασκαλίας.** Άnéφερα ὀνόματα Αγίων Πατέρων καί δύο ακόμη Ίερέων. Οὐδενός άλλου τό ὄνομα ἔγραψα ἢ ὑπενόησα. Καί ὅμως, μέ πολλή εὐκολία, ἑξάγεται για μένα τό αὐθαιρέτως άνωτέρω γραφόμενο συμπέρασμα.

Άν ὁ άναγνώστης της ιστοσελίδος της Ι.Μ. Γλυφάδας δέν ἔχη την δυνατότητα νά παραβάλῃ τό δικό μου επικρινόμενο κείμενο μέ τά λόγια τοῦ έπιστολογράφου, ὀδηγεῖται στήν άποδοχή τῶν αὐθαιρέτων δι' ἐμέ κρίσεων καί επικρίσεων τοῦ έπιστολογράφου. Δέν εἶναι αὐτό άδικία νά αποφαινεται ὁ έπιστολογράφος ὅτι ἐμμέσως πλὴν σαφῶς άπορρίπτω αὐτόν τοῦ ὁποῖου τό ὄνομα οὔτε άnéφερα ἀλλά οὔτε καί ὑπενόησα;

Καί, συνεχίζει λέγοντας ὅτι άπορρίπτω καί ὅσους τόν ακολουθοῦν Έλληνες καί ξένους Όμοιοπαθητικούς. Άν ἦτο αληθές τό περί έμοῦ υπό τοῦ έπιστολογράφου λεγόμενο, ἔπρεπε νά άπορρίπτω καί πλείστους Αγίους Έπισκόπους, ὅπως τόν Άγιο Ίγνάτιο Μπρατσανίνωφ, τόν Άγιο Σεραφεῖμ Τσιτσάγκωφ, τόν Άγιο Θεοφάνη τόν ἔγκλειστο, ἀλλά καί τόν άγιον άρχιμανδρίτη Γαβριήλ τόν άναχωρητῆ, καί άλλους, μάλιστα αγίους.

Καί τό υπό τῆς ἱστοσελίδος τῆς Ἰ. Μ. Γλυφάδας ἐναντίον μου σχόλιο καί ὅσα ἀκόμη σημειώνω ὅτι ἀναρτήθηκαν καί ἐγράφησαν ἐναντίον μου υπό τοῦ ἐπιστολογράφου ἀποτελοῦν παράβαση τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ «οὐ ψευδομαρτυρήσεις κατά τοῦ πλησίον σου μαρτυρίαν ψευδῆ». Γι' αὐτό καί ἐλπίζω ὅτι ἀμέσως θά ἀναρτήσῃ καί τά ὑπ' ἐμοῦ γραφέντα ἄρθρα.

Θά ὑπενθυμίσω καί ἐτέραν φράσιν τῆς Ἀγίας Γραφῆς ὅπου στίς Παροιμίες (25,18) λέγει: «ρόπαλον καί μάχαιρα καί τόξευμα ἀκιδωτόν, οὕτως καί ἀνὴρ ὁ καταμαρτυρῶν τοῦ φίλου αὐτοῦ μαρτυρίαν ψευδῆ». Γι' αὐτό καί ἀδυνατῶ νά πιστεῦσω ὅτι ὁ συντάκτης τῆς ἐπιστολῆς θά μπορούσε νά εἶναι ὁ ἀγαπητός μου καθηγητής.

Ὅπως ὁ ἴδιος γράφει («**Ενοριακή Εὐλογία**», τ. 121, σελ.314), οὐδέν περί τοῦ ἁρθρου μου ἐγνώριζε, ἀλλ' ἐξ Ἀθηνῶν τοῦ ἐζητήθη νά ἀποστείλῃ τήν ἀπάντησιν, τήν ὁποία καί πάλι ἄλλοι ἀνέλαβαν νά ἀναρτήσουν στήν ἱστοσελίδα τῆς Ἰ. Μ. Γλυφάδας.

2ον: Στήν ἀναρτηθεῖσα υπό τῆς Ἰ.Μ. Γλυφάδας στήν ἱστοσελίδα τῆς ἐπιστολῆς τοῦ ἐπιστολογράφου (Βλέπε καί τό τεῦχος 121, σελ. 331 τῆς «**Ενοριακῆς Εὐλογίας**») γράφονται υπό τοῦ ἐπιστολογράφου περί ἐμοῦ τά ἐξῆς: «Ὁ υπό τοῦ π. Χρυσοστόμου ἀποδοκιμαζόμενος Ἕλληνας, διδάσκαλος τῆς «Ὁμοιοπαθητικῆς Γ. Βυθούλκας» .

Ὁ ἐπιστολογράφος θέλει νά μέ ἐμφανίσῃ ὅτι λέγω αὐτά τά ὁποῖα ἐγώ δέν εἶπα. Καί ἂν ἀκόμη θεωρῇ ὅτι καλόν ἔργον ἐπιτελεῖ, θά ἤθελα νά τοῦ ὑπενθυμίσω ὅτι, ὅπως λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, «καί οὐ καλόν τό καλόν, εἰ μή καλῶς γένηται» (25β,18). Τό Ὁρθόδοξον ἥθος δέν διαχωρίζεται ἀπό τό Ὁρθόδοξον Δόγμα. Ἐφ' ὅσον δέν ἀνέφερα τό ὄνομα τοῦ **Γ. Βυθούλκα** οὔτε καί τό ὑπενόησα, δέν εἶναι ἀδικία (ἐνῶ τόσο αὐθαίρετα καί ἀνυπόστατα μοῦ ἀποδίδεται κάτι προφανῶς καί ἀπολύτως ἀναληθές καί ψευδές) νά ἀποκρύπτεται ἡ δική μου ἀπάντησις καί ὁ ἀναγνώστης τῆς ἱστοσελίδος τῆς Ἰ. Μ. Γλυφάδας νά πληροφορηταί γιά μένα πράγματα τόσο ψευδῆ καί ἀντιφατικά;

Ἀπό τό φῶς τῆς καθαρότητος στήν ὁμίχλη τῆς συγχύσεως

3ον: «ἡ ἐπίσημη καί ἀνεγνωρισμένη διδασκαλία τῆς κλασσικῆς «Ὁμοιοπαθητικῆς», τήν ὁποία διδάχθηκε ὁ ἴδιος ὁ π. Χ. Τ. καί τήν ὁποία τώρα ἀρχικῶς μέν χαρακτηρίζει ὡς «ἀποκρυφισμό καί ἀπάτη», στή συνέχεια ὁμως τήν ἀποκαλεῖ «ἐπιστημονικό σύστημα»!

Στό κείμενό μου πού δημοσιεύθηκε στό τεῦχος 123 τῆς «**Ενοριακῆς Εὐλογίας**», γράφω τά ἐξῆς: «Ενας ἐκ τῶν λίαν ἀγαπητῶν μου καθηγητῶν δέν ἐννόησε τό πνεῦμα, μέ τό ὁποῖο ἦτο γραμμένο τό ἄρθρο μου καί προέβη στήν σύνταξιν ἑνός δικοῦ του ἁρθρου, μέ τό ὁποῖο ὑποτίθεται ὅτι ἀπαντοῦσε στό ἄρθρο μου. Στήν πραγματικότητα κατέκρινε ὑποκειμενικές προσωπικές θέσεις πού ἐπεσήμανεν σέ βιβλία Ὁμοιοπαθητικῶν Ἰατρῶν τίς ὁποῖες ἐγκατέμιξε μέ ἀρχές τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς, μέ ἀποτέλεσμα νά ἐπιτύχῃ νά παρουσιάσῃ ὡς Ὁμοιοπαθητική Ἰατρική αὐτό πού δέν εἶναι Ὁμοιοπαθητική Ἰατρική, ἀλλά ἀποκρυφισμός καί ἀπάτη». (Ε. Ἐ. σελ. 421)

Όπως καταλαβαίνει κάθε καλοπροαίρετος, τό υποκείμενο τῶν ρημάτων τῆς προεκτεθείσης παραγράφου (δέν ἐννόησε, προέβη, κατέκρινε, ἐγκατέμιξε, μέ ἀποτέλεσμα νά ἐπιτύχη, παρουσιάση) δέν εἶμαι ἀσφαλῶς ἐγώ ἀλλά ὁ ἐπιστολογράφος, γιά τόν ὁποῖο λέγω ὅτι «ἐπέτυχε νά παρουσιάση ὡς Ὁμοιοπαθητική Ἱατρική αὐτό πού δέν εἶναι Ὁμοιοπαθητική Ἱατρική, ἀλλά ἀποκρυφισμός καί ἀπάτη».

4ον: Γράφει γιά μένα: «Εἶναι, ὅπωςδῆποτε, ἀπορίας ἄξιον, πῶς συνέχισε τίς σπουδές του καί ἔλαβε τό πτυχίο τῆς «κλασσικῆς Ὁμοιοπαθητικῆς Ἱατρικῆς» ἀφοῦ ἐγκαίρως, ὑποθέτω, διεπίστωσε ὅτι ἡ κλασσική «Ὁμοιοπαθητική» εἶναι, κατά τόν ἰδικό του χαρακτηρισμό, “ἀποκρυφισμός καί ἀπάτη”».

Ἐπαναλαμβάνεται γιά δεύτερη φορά ἀπό τόν ἐπιστολογράφο ὁ ψευδής ἰσχυρισμός του ὅτι ἐγώ θεωρῶ τήν Ὁμοιοπαθητική «ἀποκρυφισμό καί ἀπάτη». Καί πάνω στήν ψευδή αὐτήν παραδοχή, πού μοῦ φορτώνει, οἰκοδομεῖ ἄλλον περί ἐμοῦ ψευδή συλλογισμόν, ὅτι ἐγκαίρως, κατά τήν δική του ὑπόθεση, διεπίστωσα ὅτι ἡ Ὁμοιοπαθητική εἶναι ἀποκρυφισμός καί ἀπάτη, καί ὅμως συνέχισα τίς σπουδές μου σ’ αὐτήν.

Ἔχω παρατηρήσει ὅτι σέ κείμενα στά ὁποῖα κατηγορεῖται ἡ Ὁμοιοπαθητική, καλλιεργεῖται γιά τά πρόσωπα τά ὁποῖα διαβάλλονται, ἀτμόσφαιρα τέτοια σάν νά πρόκειται περί ἀνθρώπων ὁμιχλωδῶν, οἱ πράξεις τῶν ὁποίων προκαλοῦν ἀπορία, καθῶς τά κίνητρά τους ἐμφανίζονται ὅτι εἶναι δυσεξιχνίαστα. Ὅπως δηλαδή ἕνας ἐγκληματίας μπορεῖ νά ἔχη διχασμένη προσωπικότητα καί νά παρουσιάζη δύο ἀντιφατικά μεταξύ τους χαρακτηριστικά, αὐτό θά μπορούσε νά ὑποθέσῃ γιά μένα ὁ ἀναγνώστης πού παρακολουθεῖ τί λέει γιά μένα ὁ ἐπιστολογράφος, πού γράφει ὅ,τι θέλει, χωρίς φόβον Θεοῦ, καί χωρίς ἔλεγχον ἀπό τήν συνείδησίν του.

Ἐνῶ δηλαδή εἶναι ἀπόλυτα λογικό ὅτι δέν μπορεῖ τήν ἴδια στιγμή πού σαφῶς ὑποστηρίζω ὅτι ἡ Ὁμοιοπαθητική εἶναι ἐπιστημονικό σύστημα, νά τήν θεωρῶ συγχρόνως ἀπάτη καί ἀποκρυφισμό, διαμορφώνοντας ὅμως γιά μένα ὁ ἐπιστολογράφος εἰκόνα τέτοια, σάν νά εἶμαι ἕνα πρόσωπο αὐτοαναϊρούμενο καί ἀντιφατικό, τό ὁποῖο ἄλλα διαπιστώνει καί τά ἀντίθετα πράττει, γι’ αὐτό καί ὁ ἐπιστολογράφος τάχα ἀπορεῖ γιά τήν ἀσυνέπειά μου, ὅμως, διά τῆς σκευωρίας αὐτῆς, ἐπιτυγχάνει νά ὑποβάλλῃ στόν ἀναγνώστη τήν ἰδέα ὅτι, στήν περίπτωσή μου, πραγματοποιεῖται πρᾶγμα λογικῶς ἀδύνατο: νά χαρακτηρίζω τήν Ὁμοιοπαθητική ὡς ἐπιστήμη καί νά τήν ὑπερασπίζομαι, ἀφ’ ἑνός, καί, ἀφ’ ἑτέρου, τάχα νά ὁμολογῶ τόν δῆθεν ἀποκρυφιστικό της χαρακτήρα.

Καί αὕτη βέβαια ἡ εἰκόνα συνδυάζεται ἄριστα μέ τήν πληροφορία πού εἰσάγει ὁ ἐπιτιμητής τοῦ π. Βασιλείου Βολουδάκη, ὅτι δηλαδή τό ὄνομά μου ὑπάρχει σέ ἱστοσελίδες πού προωθοῦν προχωρημένες ἀποκρυφιστικές μεθόδους. Ὑστερα ἀπό αὐτά ὁ ἀναγνώστης τῆς ἱστοσελίδος τῆς Ἱ.Μ. Γλυφάδας, νομίζοντας ὅτι ἔχει διασταυρώσει τίς πληροφορίες του περί ἐμοῦ, ἀποσιωπωμένων τῶν δικῶν μου κειμένων, τά ὁποῖα ἀδυνατεῖ νά ἀνεύρῃ καί νά ἀναγνώσῃ, ἤδη προκαταλήφθηκε ἐναντίον μου, καί θά ἀποστραφῇ ἀκόμη καί τό νά ἀναγνώσῃ ἢ νά ἀναζητήσῃ τά

δικά μου κείμενα. Καί, τελικά, μή μπορώ να νά ἀμφιβάλλω γιά τό ἄδολον καί τήν εἰλικρίνεια τοῦ ἐπιστολογράφου, καταλήγει στό νά μέ συγκαταδικάσῃ μαζί μέ τήν Ὁμοιοπαθητική.

Γι' αὐτό καί θά ἔλεγα ὅτι ὅπως διά τοῦ προηγουμένου μου ἄρθρου ἐτόνιζα ὅτι ὁ ἐπιστολογράφος ἐπέτυχε νά παρουσιάσῃ τήν Ὁμοιοπαθητική Ἱατρική αὐτό πού δέν εἶναι Ὁμοιοπαθητική Ἱατρική, ἔτσι καί διά τοῦ παρόντος ἄρθρου ἐπισημαίνω **ὅτι ὁ ἐπιστολογράφος, ἐπιτυχάνει νά μέ παρουσιάσῃ, δι' ὅσων γράφει, αὐτό τό ὁποῖο δέν εἶμαι.** Ἐλπίζω ὅτι ἡ Ἰ. Μ. Γλυφάδας τόν Θεόν φοβούμενη καί ἑαυτήν καί τούς ἀνθρώπους αἰδούμενη, δέν θά ἀρνηθῇ νά ἀναρτήσῃ στήν ἱστοσελίδα της τήν ἀπάντησή μου στίς κατ' ἐμοῦ ψευδομαρτυρίες.

Ἡ μονόπλευρη παρουσίαση γιά νά μήν γίνη ἀντιληπτή ἡ σκευωρία

Ἐνα μεγάλο μέρος τῆς δευτέρας κυρίως ἐπιστολῆς τοῦ ἐπιστολογράφου, ἔχει δομηθῇ γύρω ἀπό μία ἔννοια, τήν ὁποία ὁ ἐπιστολογράφος διεμόρφωσε καί ὄχι ἐγώ. Ἐν τούτοις, τήν παρουσιάζει μέ τόν ἴδιον τρόπο πού χρησιμοποιεῖ ὅταν θέλῃ νά δηλώσῃ ὅτι κάτι ἔχει λεχθῇ ἀπό μένα, δηλαδή τήν βάζει ἐντός εἰσαγωγικῶν. Πρόκειται γιά τήν φράση «κατά Θεόν Ὁμοιοπαθητική». Τήν φράση «κατά Θεόν» τήν χρησιμοποιῶ στό δικό μου κείμενο ὡς ἐπιρρηματικό προσδιορισμό μέ τόν ὁποῖο προσδιορίζεται **ὁ τρόπος ἐφαρμογῆς καί ἀσκήσεως τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς, καί ὄχι ὡς προσδιορισμό τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς.** Ὁ ἀναγνώστης ὅμως ἀδυνατεῖ νά διαπιστώσῃ τήν ἀλλαγῇ, διότι δέν ἔχει ἐνώπιόν του τό δικό μου κείμενο, πρᾶγμα τό ὁποῖο δέν τοῦ ἐπιτρέπει νά κάνῃ τήν ἀντιπαραβολή.

Ἐφ' ὅσον θεωρῶ ἐπιστήμη τήν Ὁμοιοπαθητική, δέν θά μπορούσα νά τήν διακρίνω σέ κατά Θεόν καί σέ μή κατά Θεόν Ὁμοιοπαθητική. Ὅπως λέγει ἡ Ἁγία Γραφή, ὁ Θεός ἔδωσε στούς ἀνθρώπους τήν ἐπιστήμη γιά νά ἀντιλαμβάνωνται τά θαυμαστά ἔργα Του καί νά Τόν δοξάζουν. Ἐπομένως, ὅπως ἡ ἐπιστήμη, ὡς δῶρον Θεοῦ, εἶναι μία, καί δέν μπορεῖ νά διακρίνεται σέ κατά Θεόν ἐπιστήμη καί σέ μή κατά Θεόν, ἔτσι καί ἡ Ὁμοιοπαθητική εἶναι μία, καί δέν διακρίνεται σέ κατά Θεόν καί σέ μή κατά Θεόν. **Ἀντίθετα, ἡ ἐφαρμογή της διακρίνεται σέ κατά Θεόν καί σέ μή κατά Θεόν ἐφαρμογή.** Ἐτσι καί ἡ Ὁμοιοπαθητική καθ' ἑαυτήν ὡς ἐπιστήμη, εἶναι μία, τό ἀγαθόν δῶρον τοῦ Θεοῦ. Ἐφ' ὅσον ὁ Θεός εἶναι ἀγαθός καί ἡ Ὁμοιοπαθητική ὡς ἐπιστήμη προερχομένη ἀπό τόν Θεόν δέν μπορεῖ νά εἶναι τίποτε ἄλλο παρά μόνον ἀγαθόν. Ἐνας εἶναι ὁ Θεός, ὁ ἀγαθός Θεός, ὁ ὁποῖος ἐπειδὴ εἶναι ὁ ἴδιος ἀγαθός, γι' αὐτό καί τά ἔργα Του εἶναι ἀγαθά.

Γι' αὐτό καί ἐπειδὴ ἡ θεραπεία τοῦ ὁμοίου μέ τό ὅμοιο ἀναγνωρίζεται ἀπό τήν θεολογία τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ὡς νόμος φυσικός, δέν μπορεῖ νά εἶναι καί νόμος ἀποκρυφιστικός ἢ μαγική πρακτική, ὅπως τόν παρουσιάζει ἡ ὁμάδα πού ἀνέλαβε τήν ἀποδοκιμασία τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς.

Ἀφοῦ, λοιπόν, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ὁμοφώνως δέχεται διά τῆς θεολογίας της ὅτι τό ὅμοιον θεραπεύεται μέ τό ὅμοιον, ἀπαραιτήτως δέχεται ὅτι ὁ νόμος αὐτός

προέρχεται από τόν Θεόν, όποτε είναι σαφές ότι καί τήν Όμοιοπαθητική Ίατρική έπιστήμη, ή όποία στηρίζεται στόν νόμον αυτόν, δέν μπορεί νά τήν διαχειρίζεται κανείς αποκρυφισμός καί καμμία πονηρή καί ακάθαρτη δύναμη.

Έπομένως, όλα όσα λέγει ό έπιστολογράφος στην 1η καί 2α έπιστολή του, καί τά όποια έχει δομήσει πάνω στην έννοια της «κατά Θεόν Όμοιοπαθητικής», χρήζουν άνασκευής καί δέν μπορούν νά άπαντηθούν, διότι ή έρώτησις, ως λανθασμένη, άπαιτεί ως άπάντησις αυτό τό όποιο, άν προσαρμοσθή στην έρώτησι, θά είναι εκ προοιμίου επίσης λανθασμένο.

Η συνήθεια του έπιστολογράφου νά ισχυρίζεται ότι έλέχθη αυτό πού δέν έλέχθη καί ότι υπάρχει αυτό πού δέν υπάρχει, καθιστά καί τίς δύο έπιστολές του κείμενα **προβληματικά καί άναξιόπιστα**. Θά χρειαζόταν δηλαδή νά επαναδιατυπώση τά έρωτήματά του, γιά νά μπορούν νά άπαντηθούν. Μέ τό προηγούμενο άρθρο μου, αυτό έζήτησα νά κάνη, νά επαναδιατυπώση τά έρωτήματά του, μέ βάση αυτό τό όποιο έγώ γράφω· όχι μέ βάση αυτό τό όποιο δέν γράφω. Καί όμως, όχι μόνον δέν τό έκανε αλλά καί προχώρησε, σέ καινούργιες λανθασμένες άποφάνσεις καί παραδοχές, καί εκ τούτου σέ λανθασμένα συμπεράσματα.

Άν ό έπιστολογράφος κατανοούσε σωστά τά πράγματα καί δέν τά νοηματοδοτούσε διαφορετικά από τό πώς πραγματι έχουν, δέν θά έρωτούσε γιά τό πρόγραμμα διδασκαλίας της ύπ' αυτού λεγομένης «κατά Θεόν Όμοιοπαθητικής», ούτε γιά τό πού διδάσκεται. Όλα δηλαδή τά ύπο-έρωτήματά του στό 1ο καί στό 2ο έρώτημα δέν έχουν υπόστασις, διότι άφού έδήλωσα πού έχω διδαχθή τήν Όμοιοπαθητική, έρωτά έτσι όπως έρωτά, περιμένοντας από μένα νά άποδεχθώ ως άληθινή τήν θέση τήν όποία αυτός θέλει νά επιβάλη, ότι ή Όμοιοπαθητική τήν όποία έδιδάχθη δέν θεωρείται κατά Θεόν. Καί έγώ άπαντώ ότι μία είναι ή Όμοιοπαθητική, αυτήν τήν όποία καί έγώ έδιδάχθη· τήν όποιαν, όπως κάθε έπιστήμην, άλλος τήν άσκεϊ κατά Θεόν καί άλλος όχι.

Καί στίς δύο έπιστολές του ό έπιστολογράφος δίνει λανθασμένο νόημα καί υπόστασις σέ όρους, σέ πρόσωπα καί σέ πράγματα. Ό Χάνεμαν π.χ., όπως καί ό Κέντ, γιά τόν έπιστολογράφο είναι αποκρυφιστάι, ένώ είναι τίμιοι έπιστήμονες οί όποιοι δέν διστάζουν νά διακηρύξουν τήν άπέναντι στόν Θεό ευλάβεια καί Πίστη τους. Τό ίδιο θεωρεί καί τήν Όμοιοπαθητική αποκρυφιστική. Μέ όμοιο τρόπο καταλαβαίνει καί τήν δυναμοποίηση. Τήν ζωτική δύναμη καί τή ζωτική ένέργεια, αποκρυφιστικά τά βλέπει καί αυτά, όπως καί τό δυναμικό έπίπεδο, καί τήν συζήτηση περί μiasμάτων, πού είναι λέξη του Ίπποκράτους, πού τήν χρησιμοποιεί ό Ίπποκράτης γιά αίτια τά όποια μολύνουν τό περιβάλλον καί όχι γιά κάτι τό όποιο είναι μιανό ένεκα ακαθάρτου δαιμονικής ένεργείας.

Ό Σ. Χάνεμαν όνομάζει μiasma τήν νοσηρή επιβάρυνση ή προδιάθεση πού έμφανίζουν σήμερα οί άνθρωποι καί ή όποία προήλθε από τήν κακή, δηλαδή τήν άσύμφωνη πρός τόν νόμον της θεραπείας του όμοίου πρός τό όμοιον, αντιμετώπιση παθήσεων ανθρώπων προγενεστέρων γενεών.

Όλα αυτά γιά τόν έπιστολογράφο είναι μiasμένα, ακάθαρτα, ύποπτα, δαιμο-

νικά, αποκρυφιστικά. Ταιριάζει ἐδῶ ἡ φράση τοῦ ἀποστόλου Παύλου ὅτι στίς ἔσχατες ἡμέρες θά ὑπάρχουν ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι θά ἔχουν τόν νοῦν τους καί τή συνείδησή τους μεμιασμένα. Καί γι' αὐτό θά βλέπουν σάν μεμιασμένα ὅσα ὑπάρχουν γύρω τους, τά ὁποῖα ὁ Θεός ἐδημιούργησε. Καί γι' αὐτό δέν πρέπει νά νοοῦνται ὡς ἀκάθαρτα καί ἱκανά νά προκαλέσουν μίανση. Ἕνα φάρμακο λαμβάνεται ὡς τροφή (βιβρώσκεται). Βεβαιώνοντας λοιπόν ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὅτι δέν μπορεῖ κανεῖς νά μianθῇ ἀπό ἕνα ὁποιοδήποτε φαγητό (βρῶμα), βεβαιώνει, διά τοῦ τρόπου αὐτοῦ, ὅτι ὁμοίως δέν μπορεῖ κανεῖς νά μianθῇ παίρνοντας ἕνα φάρμακο Ὁμοιοπαθητικό, τό ὁποῖο λαμβάνει εὐχαριστώντας τόν Θεόν καί προσευχόμενος. «Ἀγιάζεται γάρ διά λόγου Θεοῦ καί ἐντεύξεως» (Α' Τιμ. 4,5).

Ὅχι δημόσια ἀντιπαράθεσις, ἀλλά διάλογος

«Δοῦλον δέ Κυρίου οὐ δεῖ μάχεσθαι». (Β' Τιμ. 2,24) Δέν σκέπτεται ἐπομένως χριστιανικά ὁ ἐπιστολογράφος ὁ ὁποῖος ἀρχίζει τήν 2α κατ' ἐμοῦ ἐπικριτική ἐπιστολή του μέ τήν φράση «ἡ δημόσια ἀντιπαράθεσή μου», διότι διαλεγόμεθα ἐν Χριστῷ, σύν τοῖς ἄλλοις, μέ σκοπό τήν ἀνακούφιση τῶν πιστῶν στούς προβληματισμούς τους.

Μία ἀντιπαράθεση προϋποθέτει ὅτι ὁ καθένας ἔχει τήν γνώμη του, τήν ὁποία διατυπώνει δημοσίως, προκειμένου νά ἐπηρεάσῃ πρὸς τό μέρος του τοὺς ἀκούοντας ἢ ἀναγινώσκοντας, γιά νά ἔχῃ ὁπαδούς. Δέν ἐπιτρέπεται οἱ χριστιανοί στήν μεταξύ μας ἐπικοινωνία νά ἔχουμε τό πνεῦμα τοῦ κόσμου. Μέ τό πνεῦμα αὐτό γίνονται ἀπό τηλεοράσεως οἱ ἀντιπαράθεσις, τά ὀνομαζόμενα debates. Ὁ κόσμος περιμένει νά βρῇ στήν Ἐκκλησία αὐτό τό ἀληθινό πνεῦμα, τό ὁποῖο τοῦ λείπει, γι' αὐτό καί ὑποφέρει καί εἶναι ἄρρωστος. Περιμένει νά δῇ ὅτι ὑπάρχει ἕνα ἄλλο πνεῦμα μέσα στήν Ἐκκλησία καί στοὺς ἀνθρώπους της. Θέλει νά διαπιστώνῃ ὅτι ἡ γῆ γίνεται οὐρανός, καί ἀπογοητεύεται ὅταν διαπιστώνῃ ὅτι ἐπικρατεῖ μέσα σέ θρησκευτικούς ἀνθρώπους ἄλλη νοοτροπία.

Στήν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία ἔχουμε μεταξύ μας εἰρήνη καί διαλεγόμεθα ἐν Χριστῷ, ὅταν ἀκολουθοῦμε τήν ὁδηγία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί ὄχι τήν δική μας ψευδώνυμη γνώση, ὅταν δέν βάζουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας πάνω ἀπὸ τήν διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἀλλά ἀναγνωρίζουμε ὅτι δι' αὐτῶν ἐλάλησε τό Πνεῦμα τό Ἅγιον.

Τά ὑπόλοιπα θέματα ὡς πρὸς τά ὁποῖα μᾶς καλεῖ ὁ ἐπιστολογράφος νά ἀπαντήσουμε, ἔχουν σχέση μέ τήν διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων, τήν ὁποία ὁ ἐπιστολογράφος μέχρι τώρα δείχνει ἢ νά παρερμηνεύῃ ἢ νά σχετικοποιῇ, προκειμένου νά διαφυλάξῃ ἄθικτο τό κατὰ τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς δόγμα του. Γι' αὐτό δέν εἶναι δυνατόν νά τά ἀπαντήσουμε στό παρόν ἄρθρο, ἐπειδὴ ἀναγκαστικά θά ἀποτελέσουν τό ἀντικείμενο, ἂν θέλῃ ὁ Θεός, προσεχοῦς ἄρθρου ἢ προσεχῶν ἄρθρων.

Ἄρχιμ. Χρυσόστομος Τροχαλάκης

ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ ΑΝΑΓΚΗ ΑΠΟ ΚΑΦΕΤΖΟΥΔΕΣ ΚΑΙ ΜΑΝΤΕΙΣ

Η παρουσίαση θεατρικῶν ἔργων μᾶς δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ καταδυθοῦμε στὰ κείμενά τους, νὰ ἀνασύρουμε μαργαριτάρια καὶ νὰ τὰ προσφέρουμε στοὺς ἀναγνώστες τῆς ΕΝΟΡΙΑΚΗΣ ΕΥΛΟΓΙΑΣ μέ τὰ σχόλιά μας.

Τὸ ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ παρουσιάζει στὴν αἴθουσα “ΚΑΤΙΝΑ ΠΑΞΙΝΟΥ” (συγκρότημα REX) καὶ σέ σχολεῖα τὴν τραγωδία τοῦ Εὐριπίδη “Ἑλένη” σέ σκηνοθεσία Δημήτρη Καραντζᾶ.

Ἡ Ἑλένη, λέει στὸν Μενέλαο (στιχ.811): “... τό τολμᾶν δ’ ἀδύνατα ἀνδρός οὐ σοφοῦ”. Ἀρετές ἢ τόλμη, ἢ γενναιότητα, ἢ ἀνδρεία, ἀλλὰ ἀποτελοῦν μέρη τῆς πνευματικῆς ὠριμότητας. Χρειάζεται καὶ ἡ γνώση, ἡ σύνεση, ἡ φρόνηση. Μᾶς ἐδόθη ὁ νοῦς γιὰ κυβερνήτης τῆς ζωῆς μας. Βέβαια, πρέπει νὰ εἶναι φωτισμένος. Ἡ κάθαρση τῆς καρδιάς καὶ ὁ φωτισμός τοῦ νοῦ εἶναι ἀμφίδρομες πνευματικές διεργασίες, συνεργασία τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς Θείας Χάριτος. Οἱ Ἅγιοί μας καὶ οἱ Πνευματικοί μας δικαιολογημένα τονίζουν τὴν σημασία τῆς διακρίσεως.

Ἡ σκηνή μπροστά στό ἀνάκτορο τοῦ βασιλέα Πρωτέα στὴν Αἴγυπτο. Πρόσωπα: ὁ βασιλέας τῆς Σπάρτης Μενέλαος, ἡ Ὠραία Ἑλένη, γυναῖκα του, ὁ Ἀγγελιοφόρος καὶ οἱ σκλάβες Ἑλληνίδες πού συγκροτοῦν τὸν Χορό τῆς τραγωδίας. Ὁ λόγος γιὰ τοὺς μάντεις καὶ τίς μαντεῖες. Στὸν στίχο 759 ὁ Χορός λέει: “ἂν κάποιος ἔχει τοὺς θεοὺς μέ τό μέρος του, αὐτός ἔχει τὴν πιό καλή μαντική πάντοτε στό σπίτι του”.

Τὰ μέλη τοῦ Χοροῦ λόγῳ καταγωγῆς ἀλλὰ καὶ ἐπειδὴ ἐκφράζουν τὴν κοινὴ γνώμη, ἀρθρώνουν τὴν διαδεδομένη πεποιθὴση ὅτι ἡ προστασία τῶν θεῶν ἀποτελεῖ ἐγγύηση καὶ καθιστᾶ περιττὴ τὴν μαντική. Ἐάν οἱ θεοὶ προστατεύουν, κατευθύνουν τὰ πράγματα, “τὰ φέρνουν δεξιά”, δέν χρειάζεται νὰ τοὺς ἀποκαλύψουν οἱ μάντεις τὰ μέλλοντα.

Ἄν καὶ δέν εἶχαν τίς διαβεβαιώσεις τῆς Χριστιανικῆς ἀποκαλύψεως, τὴν συλλογικὴ ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ἀτομικὴ ἐμπειρία γιὰ τὴν πάνσοφη, παντοδύναμη ἀγάπη τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, πού ἐκδηλώνεται ὡς πρόνοια, προστασία, φωτισμός, ἐνδυνάμωση καὶ ἄλλα, εἶχαν πεποιθὴση ὅτι ὁ θεῖος παράγοντας (θεότητες) προσέφεραν προστασία.

“Εἰ ὁ Θεός μεθ’ ἡμῶν οὐδεὶς καθ’ ἡμῶν”, πιστεύουμε. Καὶ “αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν” (Α’ Ἰωάν. ε’ 4). Οἱ δαίμονες καὶ τὰ ὄργανά τους δέν σταματοῦν νὰ πολεμοῦν τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἰδιαίτερα τοὺς Χριστιανούς. Μηχανεῦνται ὅ,τι μπορεῖ κανεὶς νὰ διανοηθεῖ ἢ καὶ πού δέν μπορεῖ νὰ φαντασθεῖ. Μέ ἄμεσες καὶ ἔμμεσες προσβολές στὸν νοῦ (πλάνες, ὑποβολές σχεδίων, ιδεῶν) καὶ στὴν καρδιά (ἐπιθυμίες, πάθη). Οἱ Ἅγιοί μας, οἱ Ποιμένες μας καὶ ἐμεῖς οἱ λαϊκοὶ ἔχουμε σέ διάφορους βαθμούς πείρα ἀπὸ τὴν φανερὴ καὶ ὑπουλὴ δραστηριότητα τῶν ὄντων αὐτῶν. Ἀλλὰ ἔχουμε καὶ τίς διαβεβαιώσεις τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν

αγάπη Του. Δεδομένη ή συλλογική καί άτομική έμπειρία γιά τήν πρόνοια, προστασία, φωτισμό, ένδυνάμωση καί άλλα, ὅπως γράφουμε πιά πάνω. Γιατί νά ἀνησυχήσουμε γιά τό μέλλον; Γιά τό τί μάς ἐπιφυλάσσει; Δέν ἔχουμε ἀνάγκη νά καταφύγουμε σέ καφετζοῦδες καί μάντεις. Μήπως οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες εἶχαν ἀκράδαντη πίστη καί ἐμπιστοσύνη στή μαντική; Ὁ Ἀγγελιοφόρος λέει στόν Μενέλαο (στ.744): "...ἔχω διαπιστώσει πόσο ἀσήμαντη καί πόσο γεμάτη ψέματα εἶναι ἡ μαντική".

Δέν πιστεύουμε ὅτι "ὅλα θά πάνε καλά", ἀλλά ὅτι "ὅπως πάνε θά εἶναι καλά". Ὅτι εἶναι καλό γιά ἐμᾶς ὁ Κύριος τό γνωρίζει, τό θέλει καί τό μπορεῖ. Καλό γιά τήν παρούσα ζωή καί γιά τήν μέλλουσα. Τό καλό ὁ Θεός τό δίνει ἄλλοτε μέ τό δεξι χέρι καί ἄλλοτε μέ τό ἀριστερό. Ἀπό τό δεξι παίρνουμε αὐτά πού εἶναι γιά ἐμᾶς εὐνοϊκά, εὐχάριστα. Μέ τό ἀριστερό ὅσα ἐμεῖς θεωροῦμε, μέ τήν ἀνωριμότητά μας, δυσμενῆ, δυσάρεστα. Ἄς μή λησμονοῦμε ὅτι καί τό ἀριστερό χέρι τοῦ Θεοῦ εἶναι στοργικοῦ Πατέρα χέρι. Ἡ πάνσοφη ἀγάπη Του, ἡ φιλόανθρωπη παντοδυναμία Του μπορεῖ νά συνυφαίνει ἀκόμη καί τά σφάλματά μας στό σχέδιό Του γιά τήν σωτηρία μας. Μπορεῖ νά χρησιμοποιεῖ καί τίς ἀντίθεες δυνάμεις γιά νά πραγματοποιεῖ τά σχέδιά Του.

Εὐχόμαστε: "Ὁ Θεός μαζί σου". Ὁ Θεός εἶναι μαζί μέ ὅποιον στρέφει πρὸς Αὐτόν τό πρόσωπό του καί δέν Τοῦ γυρίζει τήν πλάτη (Ἱερὸς Αὐγουστῖνος). Τό πρόβλημα δέν εἶναι νά εἶναι ὁ Θεός μαζί μας, ἀλλά νά εἴμαστε ἐμεῖς μαζί μέ τόν Θεό. Ὅχι γιά νά ἔχουμε τόν Θεό μέσον, ὄργανο ἐπιτεύξεως κοσμικῶν ἐπιδιώξεων καί στόχων, ἀλλά γιά νά διασώζουμε τό "κατ'εἰκόνα" καί νά πραγματώσουμε τό "καθ'ὁμοίωσιν". Χωρίς νά περιφρονοῦμε ἢ νά ὑποτιμᾶμε τά βιωτικά γιά τά ὁποῖα θά καταβάλλουμε τήν δέουσα προσπάθεια, ἐνέργεια, ἐνθυμούμενοι ὅτι "ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν" (Ματθ. στ' 33) καθὼς καί τό "εἰ δέ τις τῶν ἰδίων καί μάλιστα τῶν οἰκείων οὐ προνοεῖ, τήν πίστιν ἤρνηται καί ἔστιν ἀπίστου χείρων" (Α' Τιμοθ. ε' 8)

Προσπαθώντας νά πείσει τήν μάντισσα Θεονόη, ἀδελφή τοῦ βασιλέα Θεοκλύμενου, νά σώσει τόν Μενέλαο ἀπό τόν θάνατο –αὐτήν τήν τύχη εἶχαν οἱ Ἕλληνες πού πατοῦσαν τό πόδι τους στήν Αἴγυπτο– ἡ Ἑλένη λέει.: "διότι γιά τά παιδιά αὐτό εἶναι ἡ πιά ὠραία φήμη, ὁποῖος γεννήθηκε ἀπό πατέρα ἐνάρετο νά δείχνει συμπεριφορά ὅμοια μέ τούς γεννήτορές του" (στ. 941).

Αἰῶνες ἀργότερα ὁ Μολιέρος μέ τό στόμα τοῦ Ντόν Λουί, πού ἐπιπλήττει-νουθετεῖ τόν διεφθαρμένο καί διαφθορέα γιό του Ντόν Ζουάν, ἀρθρώνει τήν ἀκόλουθη σημαντική ρήση πού ἀφορᾷ ἰδιαίτερως ἐμᾶς τούς Ἕλληνες πού καυχόμαστε γιά τά κλέη τῶν προγόνων μας: "Ὅχι, ὄχι, ἡ καταγωγή δέν μετράει ἐκεῖ πού λείπει ἡ ἀρετή. Δέν ἔχουμε μερτικό στή δόξα τῶν προγόνων μας, ἂν δέν προσπαθοῦμε νά τούς μοιάσουμε. Καί ἡ λάμψη ἀπό τά ἔργα τους πού πέφτει ἀπάνω μας, μάς ἐπιβάλλει νά τούς ἀκολουθοῦμε στό δρόμο τῆς τιμῆς καί νά βαδίζουμε πάνω στά χνάρια τους, ἂν θέλουμε νά περνοῦμε γιά ἀληθινοί τους ἀπόγονοι".

Πρόγονοι γιά ἐμᾶς δέν εἶναι μόνον οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες. Εἶναι καί τό ἀναρίθμητο πλῆθος τῶν μαρτύρων τῆς Πίστεως καί τῆς Πατρίδας μας, τῶν Ἀγίων τῆς θριαμβεύουσας Ἐκκλησίας πού μάς δείχνει τόν δρόμο.

Η ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

Ὅμιλίες μέ σκοπό νά βοηθηθοῦμε
στήν πνευματική μας ζωή γίνονται στήν Ἐνορία μας,
στήν Πνευματική ΕΣΤΙΑ τῶν Ἐκδόσεων «ΥΠΑΚΟΗ»,
Μαυρομιχάλη 96 :

- Κάθε **ΚΥΡΙΑΚΗ** πρωΐ, μετά τήν Θ. Λειτουργία,
ἀπό τίς 11:30 ἕως τίς 1:30 τό μεσημέρι,
μέ γενικό Θέμα:

«Διάγνωση καί θεραπεία τῶν προβλημάτων
τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς μέ ὁδηγό τίς

“ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ” τοῦ Ἀγίου Αὐγουστίνου».

Κατά τήν διάρκεια τῆς ἀναπτύξεως τοῦ θέματος γίνεται διάλογος μέ τοὺς ἀκροατές.
Πρό τῆς ἐνάρξεως τῆς ὁμιλίας παρατίθεται δωρεάν ἓνα μικρό πρόγευμα
πρός ἀναψυχήν τῶν προσερχομένων εὐθύς μετά τή Θ. Λειτουργία.

Κάθε ΤΡΙΤΗ

- Τά **ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ** τῆς ΤΡΙΤΗΣ, 6 - 7μ.μ., με γενικό Θέμα:
«**Η ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ**».
- **Η ΣΧΟΛΗ ΣΥΖΥΓΩΝ & ΓΟΝΕΩΝ** ἀρχίζει ἀμέσως μετά, 7 - 8μ.μ.
Ἐπεύθυνος Συνάξεων: π. Βασίλειος Βολουδάκης.

- Κάθε **ΤΕΤΑΡΤΗ** ἀπόγευμα, στό Παρεκκλήσιο τοῦ Ἀγ. Νεκταρίου μετά τόν
Ἑσπερινό καί τήν Παράκληση οἱ ὁμιλίες ἔχουν γενικό Θέμα: «**Μέ ὁδηγό τήν
Παλαιά καί τήν Καινή Διαθήκη**».

Ἐπεύθυνος - Συντονιστής: π. Φίλιππος Μίαρης.

